

έπιτυχία ! Προτού φύγεις πές να σου δώσουν κάτι να φας...Θα έχπς πεινάσει... Έγω έν τώ μεταξύ θα ετοιμάσω τό τηλεγράφημα. Θά τό στείλω στό τηλεγραφείο μέ τόν σωφέρ... Γειά σου !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΚΑΝΤΟΝ, ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΤΩΝ

Τρείς ημέρες μετά την συνάντησί του μέ τόν θείο του, ό Τρέντ έπεπιθόζετο στην Λίβερπουλ γιά τόν Καναδά. Ύστερα από δύο περίπου εβδομάδες τηλεγραφοῦσε από τό Βανκούβερ, στό Σκόρσμπαντ Χάλλ, γιά νά ειδοποιήση τόν Μάρκ Τρέντ, ότι την επομένη θά έφευγε μέ τό έπιβατικό «Φουτζι Μαρου» γιά την Κίνα.

Τό «Φουτζι Μαρου» ήταν ένα από εκείνα τά γρήγορα και πολυτελή γιαπωνέζικα υπερωκεάνεια πού διασχίζουν συνεχώς τόν Ειρηνικό μεταξύ 'Ασίας και 'Αμερικής. Μέσα στά άπέραντα σαλόνια του, ό Τρέντ γνωρίσθηκε μέ πλουσίους Γιαπωνέζους έμπόρους, πού εταξίδευαν μέ τίς γυναίκες τους και τά παιδιά τους, μέ Κινέζους διπλωμάτας πού έπέστρεφαν στην «'Ανθισμένη Πατρίδα» τους, μέ 'Αμερικανούς περιηγητάς πού έπαιθναν συνεχώς μπριτζ και μέ μερικούς κοσμοπολίτας, ανθρώπους πού ήταν δύσκολο νά καθορίση κανείς την εθνικότητά τους.

Μεταξύ τών τελευταίων ήταν ένας λιγνός ύψηλός άνδρας, μέ ήλιοκαμμένο πρόσωπο και γκριζα καλοχτενισμένα μαλλιά. Ώνομαζόταν Χέντρικ και ήταν «συλλέκτης». Τούλάχιστον αυτή την πληροφορία έδινε σέ όλους πού έρωτούσαν τί έπάγγελμα έξασκώσε στην ζωή.

Αυτός ό τζέντελμαν μιλούσε περίφημα άγγλικά και είχε τό πρόσωπο στολισμένο μέ μία ούλη πού άρχισε πλάι στό άριστερό του αυτί και τελείωνε στό πηγούνι του. Είχε ταξιδέψει παντού και τά ανέκδοτα πού διηγόταν όταν είχε κέφι, ήταν μοναδικά στό είδος τους. Από την πρώτη στιγμή ό Τρέντ αισθάνθηκε έξαιρετική συμπάθεια γι' αυτόν.

Είχε συλλέξει όρχεοειδή, είχε συλλέξει πεταλούδες, είχε συλλέξει φιδία — και πολλά άλλα πράγματα. Την ούλη την είχαν άποκτήσει συλλέγοντας...ένα γορίλλα.

Γιά τόν Τρέντ ό Χέντρικ ήταν ένας έντελώς νέος και άγνωστος τύπος ανθρώπου. Ούτε στό Κέιμπριτζ, ούτε στό Λονδίνο, άργότερα, δεν είχε συναντήσει τόν παρόμοιό του. Σ' αυτό ίσως νά ώφειλετό τό εαφνικό αίσθημα φιλίας πού τόν έσπρωξε νά συνδεθί μαζί του.

Άλλως τε ό Χέντρικ δεν φαινόταν μόνο έξυπνος και πεπειραμένος άνθρωπος, αλλά και πέρα γιά πέρα τίμιος. Ήταν πραγματικό γραφείο πληροφοριών γιά ό,τι άφορούσε την Κίνα, την όποια είχε έπισκεφθί έπανειλημμένως και ό Τρέντ σκέφθηκε πώς δεν θά ήταν άσχημη ιδέα νά του ζητήσει μερικές συμβουλές σχετικάς μέ τό ταξίδι του στην Τουκάρα.

Ένα θράδυ, λοιπόν, είκοσιέσσaras άρες προτού φθάσουν στό Χόγκ - Κόγκ, ένδ έπιναν τούς καφέδες τους στό καπνιστήριο του «Φουτζι Μαρου» τόν ρώτησε εαφνικά :

— Δεν μου λές, Χέντρικ, έσύ πού γνωρίζεις τόσο καλά την Κίνα και τούς Κινέζους και πού έχεις ξαναπάει στην Καντόν, θά ξέρης φυσικά νά μου πής πώς μπορή κανείς νά ναυλώση μία ζόγκα ;

— Τί, έχεις στό νου κανένα ταξιδάκι στις θάλασσες της Κίνας ; ρώτησε ό Χέντρικ.

— Ναι, άπάντησε ό Τρέντ. Γύρω από την Φορμόζα.

Ό Χέντρικ έμεινε σιωπηλός γιά μια στιγμή. Προφανώς, άναρωτιόταν πώς του είχε κατέβη αυτό του γεαρού 'Αγγλου ή ιδέα νά ναυλώση μία ζόγκα γιά νά ταξιδέψη γύρω από την Φορμόζα. Πάντως, δεν εξέφρασε την άπορία του.

— Μου φαίνεται πώς θά μπορούσα νά σέ βοηθήσω, είπε. Ξέρω την Κίνα άρκετά καλά. 'Ακουσε, όμως, από τώρα μία εύμβουλή. Στίς σχέσεις σου μέ τούς Κινέζους πρέπει νά είσαι πολύ προσεκτικός, πρό πάντων όταν θά έχπς νά κάνης μέ ναυτικούς. Όλοι τους έχουν πειρατικές διαθέσεις και όσο πιο φιλήσυχoi φαίνονται, τόσο πιο επικίνδυνοι είναι.

— Και κάποιος άλλος πού γνώρισε από κοντά την Κίνα και τούς Κινέζους μου έδωσε την ίδια σχεδόν συμβουλή, παρητήρησε ό Τρέντ.

— Ναι, θέλεις, συνέχισεν ό Χέντρικ. Έκτός τούτου, ή Καντόν έννί κατ' έξοχήν λιμάνι τών πειρατών. Έκεί καταφεύξκουρασούν και ν' απελευθέρουν τούς καπνούς τών κόπων τους.

Ή Κινέζικη άστυνομία δεν μπορεί νά κάνει τίποτε έναντίον τους. Άλλως τε, τίς περισσότερες φορές συνεργάζεται μαζί τους. Οι Εύρωπαίοι διαμαρτύρονται, φυσικά, συνεχώς στην Κίνα, όμως, ή διαμαρτυρία τών Εύρωπαίων δεν έχει ποτέ αποτέλεσμα.

Ό Χέντρικ εαπλώθηκε πιο άναπαυτικά στην πολυθρόνα του και άναψεν ένα τσιγάρο.

— Μα, δεν μου λές, έκανε. Άποκλειστικός σκοπός του έρχομού σου σ' αυτά τά μέρη είναι τό ταξιδάκι αυτό γύρω από την Φορμόζα ή, μήπως, έχεις και καμμία υπόθεση ;

— Χμ, όχι ακριβώς..., άπάντησεν ό Τρέντ κάνοντας μιά άόριστη χειρονομία.

Ό Χέντρικ δεν έπέμεινε.

— Θά τά ξαναπούμε άργότερα, όταν φθάσουμε στην Καντόν, έδήλωσε. Τότε θά σου δώσω πιο συγκεκριμένες οδηγίες...

Τό «Φουτζι Μαρου», άφού έμεινε μερικές ώρες στό Χόγκ - Κόγκ, συνέχισε τόν δρόμο του και, τέλος, ένα μαγευτικό απόγευμα, λίγο προτού δύσει ό ήλιος, άγκυροβολώσε στις έκβολές του ποταμού τών Μαργαριταριών, στις όχθες του όποιου είναι κτισμένη ή Καντόν.

Άναριθμητες θάρκες τό περιτριγύρισαν άμέσως και έκατοντάδες μικροκαμωμένοι κιτρινωποι άνθρωποι, πού έμοιαζαν καταπιηκτικά μέ πιθήκους, άρχισαν νά ξεφωνίζουν σάν τρελλοί, διαλαλώντας διάφορα έμπορεύματα ή προσφέροντας τίς υπηρεσίες τους.

Ό Τρέντ, άκουμπισμένος στό κιγκλίδωμα του καταστρώματος, παρακολούθωσε μέ ένδιαφέρον τό θέαμα. Μιά έλαφρά, γαλαζόχρυση ομίχλη σκέπαζε την άπέραντη πόλη και ό ποταμός άνέδιδε μία θαρειά σχεδόν άποπνικτική μυρωδιά. Τό λιμάνι ήταν γεμάτο ζόγκες. Ήταν τόσο πολλές, ώστε έκρυβαν έντελώς τίς προκυμίες, σχηματίζοντας μιά πραγματική πλωτή πόλη. Έπάνω στά θρώμικα καταστρώματά τους, έβλεπε κανείς δύσμορφες γυναίκες, πού έτοιμάζαν σιωπηλές τό θροδινό φαγητό. Οι άνδρες, εαπλωμένοι έπάνω σέ κουρέλια, έκάπνιζαν τά τσιμπούκια τους και εαφόνονταν λίγο ή πολύ άποχαυνομένοι.

Ό Τρέντ έννοιωσε ένα παράξενο αίσθημα νά του σφίγγη την καρδιά. Αισθανόταν πώς είχε φθάσει σ' έναν άλλο κόσμο, τελείως διαφορετικό από τόν δικό του, σ' έναν κόσμο γεμάτο μυστήρια άκατανόητα γιά τό εύρωπαϊκό μυαλό του.

Πόσο μακριά βρισκόταν τώρα από την πατρίδα του. Του φαινόταν ότι τά χειρότερα καταγώγια του Λονδίνου ήταν παλιότερα έμπρός σ' αυτές τίς άπαισιες ζόγκες. Και όμως, μέ ένα τέτοιο αθλιο καράθι θά έπρεπε νά ξεκινήση γιά την Τουκάρα...

— Σάν πολύ σκεπτικός μου φαίνεσαι, είπε πλάι του ή φωνή του Χέντρικ. Έτσι είναι : αυτή την έντύπωση προξενεί πάντοτε ή Καντόν σ' εκείνους πού την βλέπουν γιά πρώτη φορά.

Ό «συλλέκτης» έγέλασε έζηρά.

— Τούς βλέπεις όλους αυτούς τούς τύπους πού καπνίζουν εαπλωμένοι έπάνω στις ζόγκες ; Φαίνονται ειρηνικοί και άκακοί ναυτικοί, δεν είν' έτσι ; 'Ε, λοιπόν, δεν σου εύχομαι νά τής συναντήσης στό πέλαγος ή την νύχτα στό σκοτάδι κανένος άπόμερου δρόμου τό λιμανιού. Τώρα καπνίζουν όπιο και βλέπουν χρυσά δνείρα. Γιά νά άποκτήσουν, όμως, τό άγαπημένο τους δηλητήριο σκοτώνουν...

Ό Χέντρικ έμεινε σιωπηλός επί μερικές στιγμές.

— Έχεις ύπ' όψει σου κανένα ξενοδοχείο ; ρώτησε εαφνικά άλλίζοντας τόνο.

Ό Τρέντ κούνησε τό κεφάλι του.

— Όχι, είπε, κι' αυτή ή σκέψις μέ βασανίζει. Δεν ξέρω πού νά μείνω, ό άλλος.

— Τότε θά κάνης καλά νάρθης μαζί μου, είπεν ό Τρέντ.

Έγώ όταν θρίσκαμαι στην Καντόν μένω πάντοτε στό «Ρεσπον-τένσια». Είναι τό καλύτερο ξενοδοχείο της Κίνας...

Ό Τρέντ δέχθηκε μέ προθυμία και εύχαρίστησι. Τίς τελευταίες ημέρες, ή συμπάθειά του γιά τόν Χέντρικ είχε μεγαλώσει. Ό παράξενος αυτός άνθρωπος πού έπερινούσε την ζωή του ταξιδεύοντας από 'Ωκεανό σέ 'Ωκεανό και από έπειρο σέ ήπειρο, πού δεν είχε οίκογένεια και πατρίδα, είχε ήπειρο σέ ήπειρο, πού δεν είχε κατακτήσει μέ τίς περιέργες ιστορίες του κατορθώσε νά τόν κατακτήσει πού. Και έτσι ό Τρέντ και τόν εύθυμο, άμέριμνο χαρακτήρα του. Και έτσι ό Τρέντ τόν έθεωρούσε τώρα σάν ένα παλιό, καλό φίλο και όχι σάν μιά τυχαία γνωριμία.

Τό «Ρεσποντένσια», όπως τό «Μισομάρε» της Γενούης και τό

«Σαθόυ» του Λονδίνου, είναι ένα από τά έξη μεγαλύτερα ξενοδοχεία τού κόσμου. Άν και τό προσωπικό του άποτελείται ως επί τό πλείστον από Κινέζους — φρακκοφορεμένους είναι αλήθεια — έν τούτοις ή άτμόσφαιρά του είναι έντελως εύρωπαϊκή.

Έκείνο τό θράδυ ό Τρέντ έδειπνеше μέ τόν Χέντρικ στην μεγάλη θεράντα του ξενοδοχείου και άναγκάστηκε νά όμολογήση ότι και στό Λονδίνο άκόμη θά ήταν δύσκολο νά βρη κανείς τόσο έπιτυχημένο. Χάρis τόν Χέντρικ και στην παγωμένη γαλλική σαμπάνια είχε εαναβρη τό κέφι του και τό θαρύ εκείνο αίσθημα νοσταλγίας είχε παύσει νά του σφίγγη την καρδιά.

Μετά τό δείπνο και άφού ό Κινέζος σερβιτόρος έφερε τούς καφέδες και τό μπράντυ, ό νεαρός δικηγόρος άναψε τό πούρο πού του είχε προσφέρει ό καινούργιος φίλος του, άκούμπησε τίς άθλητικές πλάτες του στην ράχι της πολυθρόνας και άνοιξε την συζήτηση.

— Άκουσε, Χέντρικ, είπε. Πρό ήμερών μέ ρώτησες αν ό έρχομός μου στην Κίνα είχαν ως άποκλειστικό σκοπό τό ταξίδι μου γύρω από την Φορμόζα ή αν ύπάρχη και καμμία άλλη ύπόθεσις στή μέση. Άπέφυγα νά σου άπαντήσω τότε. Λοιπόν, γιά νά είμαι ειλικρινής, όφείλω νά σου όμολογήσω, ότι δεν ήρθα στην Κίνα γιά νά κάνω ταξίδια άναψυχής, αλλά γιά νά βρω μία γυναίκα.

— Θά ήρθς όσες θέλεις στην Καντόν ! παρητήρησε γελώντας ό Χέντρικ. Τό είδος δεν σπανίζει.

— Τό φαντάζομαι, έκανε ό Τρέντ. Ή γυναίκα, όμως, πού άναζητώ έγώ δεν βρίσκεται στην Καντόν, αλλά σ' ένα έντελως διαφορετικό μέρος — αν βρίσκεται δηλαδή κι' εκεί, πράγμα πού είναι πολύ άπίθανο.

— Μά άλλους λόγους, είπεν ό Χέντρικ, άναζητείς μία γυναίκα πού προφανώς δεν ύπάρχει. Δεν θέλω ν' άνακατεψώ στις ύποθέσεις σου, όμολογώ, όμως, ότι μ' αυτά πού μου είπες, έχεις διεγείρει τό ένδιαφέρον μου. Οι Εύρωπαίοι έρχονται συνήθως στην Κίνα γιά νά κάνουν λεφτά ή γιά νά διασκεδάσουν... Έσύ τώρα μου λές... Χμ..., χμ... και γιατί σέ παρακαλώ προσάθεις νά βρης αυτή την γυναίκα, της όποιας ή ύπαρξις είναι άμφίβολος ;

— Γιά νά την βοηθήσω, ή μάλλον γιά νά την άπελευθερώσω, άπάντησεν ό Τρέντ. Δεν καταλαβαίνω τίποτε, έδήλωσεν ό Χέντρικ. Πρό έτών, κάποιος...τυχοδιώκτης την έγκατέλειψε σ' ένα έρημο νησί κοντά στην Φορμόζα. Άνέλαθα νά την βρω και νά την διασώσω.

— Μα, αγαπητέ μου άνθρωπε, παρητήρησεν ό Χέντρικ, όλα τά νησιά γύρω από την Φορμόζα είναι κατοικημένα. Σήμερα μόνο μέσα στα μυθιστορήματα μπορή νά βρη κανείς έρημα νησιά.

— Αυτές τίς λεπτομέρειες τίς άγνοώ έντελώς, είπεν ό Τρέντ. Τό μόνο πού ξέρω είναι ότι αυτή τη δουλειά μου την άνέθεσε ένας άνθρωπος πού δεν είχε κανένα σύμφέρο νά μου πη ψέματα. Τό νησί είναι πολύ μικρό, σκεπασμένο μέ πυκνά δάση και ή άποβίσις είναι τόσο επικίνδυνη εξ αίτίας τών θράνων και τών ύφάλων πού τό περιτριγυρίζουν, ώστε κανένα πλοίο δεν τολμά νά τό πλησιάση.

— Τότε θά είναι κανένα απ' αυτά τ' άσήμαντα νησιάκά τό άκασανού, πού οι ναυτικοί περιφρονούν και φοβούνται, είπεν ό Χέντρικ.

Έμεινε σκεπτικός γιά μία στιγμή, κυττάζοντας την άναμμένη άκρη τού πούρου του.

— Όπωσδήποτε, όμως, έπρόσθεσε, είναι αδύνατο νά μνη τό έπισκέπτονται κάπου - κάπου ή ζόγκες τών φαράδων και τών πειρατών. Πριν από πόσο καιρό αυτός... πώς τόν είπες, ό τυχοδιώκτης έγκατέλειψε την γυναίκα ;

— Πριν από δεκαέτη περίπου χρόνια, άπάντησεν ό Τρέντ.

— Ό !, έκανε ό Χέντρικ. Δηλαδή πέρασε άρκετός καιρός από τότε.

— Ναι, είπεν ό Τρέντ, γιά μένα, όμως, αυτό δεν έχει καμμία σημασία. Είμαι θέβαιος ότι δεν ύπάρχη ούτε μία πιθανότητα στίς χίλιες νά εαφάνησεν ή γυναίκα... Δέχθηκα ώστόσο την κάνω όλο αυτό τό ταξίδι μόνο και μόνο γιά νά εαλαφρώσω την συνείδησις ενός ανθρώπου πού βρίσκειται στό θεβασιότητα ότι φου και πού θέλει νά πεθάνη ήσυχος μέ την εαγκαλιά του.

Έκανε ό,τι ήταν δυνατόν γιά νά εαπανορθώση τό έγκλημά του.

— Σάν πολύ άρχά νά έύνησε ό κύριος αυτός, παρητήρησε.

ρησεν ό Χέντρικ.

— Την ίδια παρατήρησι του έκανα κι' έγώ, είπεν ό Τρέντ. Ό Χέντρικ θυβίσθηκε σέ σκέψεις. Ό Τρέντ άναψε δεύτερο πούρο.

— Ξέρεις τί σκέπτομαι ; ρώτησε εαφνικά ό Χέντρικ.

Ό άλλος κούνησε τό κεφάλι του.

— Σκέπτομαι ότι αυτή ή δουλειά είναι πολύ μπερδεμένη, είπεν ό Χέντρικ. Άγνοώ, φυσικά, τίς λεπτομέρειες της και δεν μπορώ νά έκφέρω πιο συγκεκριμένη γνώμη. Άλλά τί νά σου πώ ; Είσαι νέος, είσαι τίμιος, ταξιδεύεις γιά πρώτη φορά στην Κίνα. Αυτή ή περιπέτεια μπορέ νά λάθη εαφνικά, έντελώς άπροσδόκητη τροπή και νά τελείωση πολύ άσχημα. Γιά νά πής στό νησί σου, είσαι άναγκασμένος νά ναυλώσης μία ζόγκα, μέ άλλους λόγους νά έμπιστευής τόν έαυτό σου σέ τέσσαρες ή πέντε Κινέζους πού θά σκότωναν χωρίς δισταγμό την μητέρα τους γιά μία λίρα.

«Κι' έπειτα θά ήθελα νά ξέρω και κάτι άλλο : Αυτός ό άνθρωπος πού σ' έστειλε νά παήσης την ζωή σου στην Κίνα είναι άξιος έμπιστοσύνης ; Μήπως θέλει νά σέ εαφορτώθη ; Όλα αυτά σου τά έρωτώ, έπειδή μου είσαι έξαιρετικά συμπαθητικός και δεν θά ήθελα νά μάθω μία μέρα πώς εαφανίσθηκες μυστηριωδώς από την όψη της γής.

Ό Τρέντ τόν εκύτταξε σιωπηλός. Δεν ύπήρχε καμμία άμφιβολία ότι ό άλλος όμιλούσε μέ άπόλυτη ειλικρίνεια.

Τέλος ό νεαρός δικηγόρος έπηρε την άπόφασί του.

— Καλύτερα νά σου τά πώ όλα, έδήλωσε. Έχω άπόλυτη άνάγκη τών συμβουλών σου.

Και διηγήθηκε τόν Χέντρικ, μέ όλες τίς λεπτομέρειες την ιστορία του θείου Μάρκ, τών χαμένων μαργαριταριών του δόν 'Αλθαρέθ και της δυστυχισμένης γυναίκας του.

Ό Χέντρικ τόν άκουσε μέ άδιάπτωτο ένδιαφέρον και όταν ό Τρέντ έτελείωσε, έξυσε μέ χαρακτηριστικό τρόπο τό καλοεξησμένο πηγούνι του.

— Χμ, έκανε, σάν νά εακαθαρίσθηκαν κάπως τά πράγματα...Δηλαδή μετά την άνεύρεσι τών μαργαριταριών ό κύριος Μάρκ Τρέντ θεωρήσε κουτό νά τά μοιρασθί μέ τόν 'Ιαπωνό — και τόν έστειλε στόν άλλο κόσμο. Κατόπιν, γιά ν' άπαλλαγί από τίς ένοχλήσεις της δόνας 'Αλθαρέθ, την έγκατέλειψε, εκείνη και τό παιδάκι της στην Τουκάρα κι' έφυγε.

— Ακριβώς, έκανε ό Τρέντ.

Ό Χέντρικ έσοφρώσε τά χείλη του.

— Βρωμοδουλειά !..., είπε. Πόσα λεφτά είπες πώς σου έδωσε ό θεός σου γι' αυτή την ύπόθεσι ;

— Τρείς χιλιάδες λίρες. 'Η δυό χιλιάδες βρίσκονται στην Τράπεζα της 'Αγγλίας. Τίς άλλες τίς έχω έπάνω μου.

— Κάνεις πολύ άσχημα, παρητήρησεν ό Χέντρικ. Άν τό μυρίσθί κανένας Κινέζος, χάθηκες. Τώρα, σου ύπόσχομαι...

Δεν άπετελείωσε την φράσι του. Έσιώπησεν άπότομα, μέ τό βλέμμα του καρφωμένο στην πλώρη καταπράσινη γλάστρα πού ήταν τοποθετημένη πίσω από τόν Τρέντ.

Εαφνικά, μέ ένα πίδαγμα, όρέθη-κεν όρθιος και ώρμησε προς τά έκεί.

Ό Τρέντ, έκπληκτος, έγύρισε τό κεφάλι του και είδε νά εαπρωβάλη πίσω από την γλάστρα ό Κινέζος σερβιτόρος.

— Τί έκανες αυτό ; τόν ρώτησε έξω φρενών ό Χέντρικ.

Ό άλλος ύπεκλήθη χαμογελώντας.

— Τίποτε, εύενέστατε κύριε, άπάντησε μέ άτάραχον ύφος. Περιμένα τίς διαταγές σας.

— Τίς διαταγές μου, έ ; έκανε ό Χέντρικ κυττάζοντας τον μέσα στά μάτια. Άπαισις πίθηκε ! Μόνο μία διαταγή έχω νά σου δώσω : νά πής στό διάβολο ! Έμπρός, ξεκουμπίσου απ' έδω προτού αισθανής την γροθιά μου στό μούτρα σου !

Ό σερβιτόρος ύπεκλήθη και άπομακρύνθηκε μέ τό ίδιο πάντοτε αινιγματικό χαμόγελο στό χέλι.

Ό Χέντρικ έπέστρεψε στή θέσι του.

— Μά τί συνέβη ; τόν έρώτησεν ό Τρέντ.

— Κάτι τό έξαιρετικά δυσάρεστο, άπάντησεν ό Χέντρικ.

Ό άθλιος αυτός άκουσε όλη μας την συνομιλία.

— Και τί μ' αυτό ;

Ό Χέντρικ γέλασε ζωηρά.

— Πώς φαίνεται ότι δεν τούς ξέρεις τούς Κινέζους, είπε.

Κάποτε γνώρισα ένα Κινέζο πού είχαν άσπασθί τόν Χριστιανισμό.

Α. Ο. Δ. Ο. — 87.

— Έμπρός ! Ξεκουμπίσου απ' έδω προτού αισθανής την γροθιά μου στό μούτρα σου ! είπεν ό Χέντρικ στον Κινέζο.

Ή άριστερή γροθιά του Τρέντ πέτυχε τόν Κινέζο στό σάγωνι και τόν έστειλε άναίσθητο στό πάτωμα...

ξε μία τελευταία ματιά πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἦταν θαμένα τὰ κόκκαλα τῆς θόνια 'Αλθαρὲθ, ἔρχισε ν' ἀπομακρυνεῖται. Ὁ Χέντρικ τὸν ἀκολουθεῖσε.

Ὅταν ἐπέστρεψαν στὴν κατασκήνωσι, θρῆκαν μιά μεγάλη φωτιά ἀναμμένη ἐμπρὸς στὴν σκηνή. Ἡ Ὁ Τόγιο Σάν τοὺς εἶ-
χεν ἐτοιμάσει τὸ θρεδνὸν φαγητὸ καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐσέρβιρε, ἀ-
ποσύρθηκε μὲ τὸν Κιζάκι πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους, ὅπου εἶ-
χαν κάνει τὴν δική τους κατασκήνωσι.

Ἡ τροπικὴ νύχτα εἶχεν ἀπλωθῇ σὰν μαγικὸ πέπλο ἐπάνω
στὴν Τουκάρα. Τὸ φεγγάρι ἐπροχωροῦσε τώρα ἀργὰ καὶ μὲ
μεγαλοπρέπεια σὲ διαφανὲς στερέωμα, ρίχνοντας τὸ ἀσημένιο
φῶς του σ' ὅλη τὴν ἀπέραντη ἔκτασι τοῦ ὠκεανοῦ καὶ ἀνάμεσα
στὰ σκοτεινὰ κλαδιά τοῦ δάσους.

Ὁ Τρέντ καὶ ὁ Χέντρικ, καθισμένοι στὴν εἴσοδο τῆς σκηνῆς
τοὺς, ἐμπρὸς στὰ ὑπολείμματα τῆς φωτιάς, ἐκάντιζαν σιωπηλοί.
Ἀπόλυτη γαλήνη ἦταν διάχυτη στὴν αὐτοσφαιρα.

— Τὸ πράγμα ποὺ μὲ θασανίζει, εἶπε ξαφνικά ὁ Τρέντ, εἶ-
ναι τὸ παιδί.

— Τὸ ζήτημα τίθεται ὡς ἐξῆς, ἀπήντησεν ὁ Χέντρικ. "Ἀς
ὑποθέσωμε ὅτι τὰ κόκκαλα αὐτὰ ἀνήκουν στὴν γυναῖκα τοῦ
'Ισπανοῦ. Πότε, ὅμως, ἄρα γε, νὰ πέθανε ; Πόσον καιρὸ μετὰ
τὴν ἐγκατάλειψί της ; Πέρασαν δεκάξη χρόνια ἀπὸ τότε, ἔ ;
Λοιπόν, ἂν εἶχε πεθάνει ἀμέσως, τὸ παιδί ποὺ φυσικὰ δὲν θὰ ἦ-
ταν ἀκόμη εἰς θέσιν νὰ περπατήσῃ καὶ θὰ βρῖσκαμε τὰ κόκκαλα
ἐνθαλασσοῦ, θὰ εἶχε πεθάνει μαζί της καὶ θὰ βρῖσκαμε τὰ κόκκαλα
τοῦ κοντά, στὰ δικά της... Ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης, ὅτι τὸ παιδί
πέθανε πρὶν ἀπὸ τὴν μητέρα καὶ πῶς αὐτὴ τὸ ἔβαψε κάπου ἄλλου.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ Τρέντ.

— Πάντως, παρετήρησεν ὁ Χέντρικ, ἡ ἀποστολή σου ἐτε-
λείωσε. Ἡ ὑπόθεσίς σου ἔχει ἐκπληρωθῇ.

— Ναι, αὐτὸ νομίζω
κι' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ
Τρέντ. Δὲν ὑπάρχει
οὔτε μία πιθανότης
στὶς χίλιες αὐτὰ τὰ
κόκκαλα ν' ἀνήκουν σὲ
ἄλλη γυναῖκα... Ἀλλά,
Χέντρικ, νοιώθω ἕνα
αἰσθημα μέσα στὴν
καρδιά... Δὲν ξέρω ἄ-
κριβῶς τί... κάτι, πάν-
τως ποὺ μοῦ λέει ὅτι
δὲν ἔχω κάνει ὄλο αὐ-
τὸ τὸ ταξίδι γιὰ τὸ τί-
ποτε...

— Γιὰ νὰ μὴ μᾶς μεί-
νῃ καμμιὰ ἀμφιβολία,
εἶπεν ὁ Χέντρικ, δὲν ἔ-
χουμε παρὰ νὰ ἐξερευ-
νήσουμε τὸ νησί σ' ὅ-
λη του τὴν ἔκτασι, αὐ-
ριο, προτοῦ φύγουμε.

— Ναι, βέβαια, ἔκα-
νε ὁ Τρέντ.

Ὁ Χέντρικ χασμου-
ρήθηκε.

Καὶ τώρα, καλὴ νύ-
χτα, εἶπε καὶ μῆκε
στὴν σκηνή.

Ἐπὶ τὴν ἀπό μερικὰ λεπτά ὁ Τρέντ τὸν ἐμιμήθηκε...

Ὁ Χέντρικ θὰ εἶχε κοιμηθῇ δύο περίπου ὥρες, ὅπότεν ὁ
Τρέντ τὸν ἐξύπνησεν ἀπότομα. Τὸ φεγγάρι ἐξακολουθοῦσε νὰ
φωτίζει τὴν κάτασπρη ἀμμουδιά τοῦ κόλπου.

— Τί συμβαίνει ; ρώτησεν ὁ Χέντρικ, ποὺ εἶχε ἀνασηκωθῇ
ἐλαφρὰ στὸν ἀγκώνα του.

Ὁ Τρέντ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἀκουσε !... τοῦ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή. "Ακουσε !...

Πολὺ μακριὰ, μέσα στὸ δάσος, ἀντηχοῦσε μιά φωνὴ κα-
θαρή, μελωδική, παράξενη ποὺ τραγουδοῦσε χωρὶς λόγια, ὅ-
πως τραγουδοῦν οἱ Ἑλβετοὶ βοσκοί..., κάτι σὰν μιά μακρινὴ
ἠχώ...

Ὁ Χέντρικ, ὁ ὁποῖος εἶχε περάσει στὴ ζωὴ του ἀπὸ τίς πιὸ
παράξενες δοκιμασίες, δὲν εἶχεν ἀκούσει ποτέ κάτι τὸ παρό-
μοιο — κάτι τὸ τόσο ἄγριο καὶ τὸ τόσο ἀνθρώπινο, τὸ τόσο φυ-
σικὸ καὶ τὸ τόσο ἀνεξήγητο. Ἡ φωνὴ ἀνέβαινε πολὺ ψηλὰ καὶ
κατόπιν βαθυμὸν ἐπέφερε, γιὰ νὰ ξανανεθῇ ἀποτόμως καὶ νὰ
ἀπλωθῇ ἐπάνω σ' ὁλόκληρο τὸ δάσος... Δὲν τὴν διέκοπτε παρὰ
μόνον ὁ κρότος τῶν κυμάτων, ποὺ ἔσπαζαν στούς θράχους.

— Λοιπόν ; ἐπιθύρηνεν ὁ Τρέντ. Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτό ;
Μὲ ἐξύπνησε... ἀκούσα... καὶ δὲν μπόρεσα νὰ μὴ σὲ ἐξυπνήσω γιὰ
ν' ἀκούσης κι' ἐσύ.

— Σιωπὴ !, ἔκανε ὁ ἄλλος.

Ἀλλ' ἡ φωνὴ εἶχε παύσει ν' ἀντηγῇ... Τίποτε δὲν ἀκούονταν
τώρα ἐκτός ἀπὸ τὸν ἀκατάπαυστο, μονότονο κρότο τῶν κυμά-
των... Οἱ δύο ἄνδρες ἔμειναν σιωπηλοὶ ἐπὶ ἕνα ἢ δύο λεπτά.

— Πάντως δὲν ἦταν φωνὴ ζωῆς !, ἐδήλωσε τέλος ὁ Τρέντ.

— Ὡ, θεέ μου, ὅχι !, ἔκανε ὁ Χέντρικ.

— Τότε τί ἦταν ;

— Δὲν ξέρω.

— Δὲν ἦταν ἀνθρώπινη... τοῦλάχιστον...

92 — Α. Ο. Δ. Ο.

— Ἀνθρώπινη ;...

Ὁ Χέντρικ γέλασε μὲ παράξενο τρόπο.

— Δὲν ξέρω, ἐπανάλαβε. Θυμάσαι κάτι προχθιῆς ὅπου ἡ
νεράιδες καὶ τὰ ζωτικά τῶν δασῶν τραγουδοῦν, γιὰ νὰ γοη-
τεύσουν τοὺς φτωχοὺς ἐνητοῦς ;

Ὁ Τρέντ δὲν ἀπήντησε.

Εἶχε ξαπλωθῇ πάλιν καὶ τώρα ἔμενε ἀκίνητος καὶ σιωπη-
λός. Τὰ λεπτὰ ἐπερνοῦσαν...

Οἱ δύο ἄνδρες ἐπερίμεναν μὲ τὴν ἴδια ἀγωνία, μὲ τὴν ἴδια
ἐλπίδα στὴν καρδιά. Ἀλλ' ἡ μυστηριώδης φωνὴ δὲν ξανακού-
σθηκε.

Στὸ τέλος, τὸ αἰώνιο παράπονο τῶν κυμάτων τοὺς ἀ-
πεκοίμησε...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΤΑ ΙΧΝΗ ΕΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟ

Ἡ φωνὴ τῶν παπαγάλων τοὺς ἐξύπνησαν πολὺ πρῶτ.

— Τοῦ - κά - ρά !... Τοῦ... κά... ρά !...

Ὁ Τρέντ σηκώθηκεν ἀμέσως καὶ κατέβηκε στὴν ἀκρογιά-
λιά. Ἡ Τουκάρα εἶχε πάρει τώρα μιά ἐντελῶς καινούργια
ὄψη. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε χαρούμενα, χρυαίνοντας τὴν ἄμμο καὶ τὰ
φύλλα τῶν δένδρων, ἀναρίθμητα πουλιὰ κελαδοῦσαν, στὸ πεί-
σμα τῶν παπαγάλων, τὰ κοκκιδένδρα, κομφὰ καὶ εὐλύγιστα,
ἔσειαν χαριτωμένα τίς φουντωμένες κορυφὰς τους, χαϊρετών-
τας τὸ πρῶτον ἀεράκι.

Ὁ Τρέντ ξεντιέθηκε κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα. Ὅταν ἐπέ-
στρεψε στὴν κατασκή-
νωσι, ὕστερα ἀπὸ δε-
καπέντε ἢ εἴκοσι λε-
πτὰ, θρῆκε τὴν Ὁ
Τόγιο Σάν ἀπὸ σκολη-
μένη μὲ τὴν ἐτοιμα-
σία τοῦ προγεύματος.

Ὁ Χέντρικ, σκαρφα-
λωμένος σ' ἕναν θρα-
χο, στὴν ἄλλη ἄκρη
τοῦ κολλπίσκου, ἀν-
τήλασε σήματα μὲ
τὸν Τοτορί.

Σὲ λίγο ἐπέστρεψε
καὶ κάθησε πλάι στὸν
Τρέντ, στὴν εἴσοδο
τῆς σκηνῆς. Φαινόταν
στενοχωρημένος.

— Τί συμβαίνει ; τὸν
ρώτησεν ὁ Τρέντ.

— Νά, αὐτὸς ὁ ἡλί-
θιος ὁ Τοτορί, νομί-
ζοντας πῶς θὰ μέναμε
τοῦλάχιστον τρεῖς -
τέσσερις ἡμέρες ἐδῶ,
ἄρχισε νὰ ἐπισκευάζῃ
τὴν καρὲνα τῆς ζόγ-
κας, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ
φυσικὰ κανένας λό-
γος... Ἐγὼ γιὰ νὰ
περάσῃ τὴν ὥρα του.

Καὶ τώρα μοῦ ἐδήλωσε ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ φύγουμε ἀπόψε...

— Μά..., ἔκανε ὁ Τρέντ, εἶσαι τῆς γνώμης ὅτι πρέπει νὰ φύ-
γουμε ὅποσδήποτε σήμερα ;

— Ἄν ὄχι σήμερα, τοῦλάχιστον αὐριο, ἀπήντησεν ὁ Χέντρικ.

— Καὶ γιατί σὲ παρακαλῶ ; Σὲ τί ὀφείλεται ἡ τόσο θία
σου ;

Ἡ Ὁ Τόγιο Σάν τοὺς εἶχε σερβίρει ἐν τῷ μεταξύ τὸ πρό-
γευμα. Ὁ Χέντρικ, μὲ σουφρωμένα τὰ φρύδια, ἐρούφηξε τὸν
καφέ του.

— Μοῦ φαίνεται πῶς ἔχεις ξεχάσει τὸν Σάγκ Λί, παρε-
τήρησεν.

Ὁ Τρέντ ἐσήκωσε μὲ ἀδιαφορία τοὺς ὤμους του.

— Μὰ τί λοιπόν ; ἔκανε ὁ Χέντρικ. Φαντάζεσαι πῶς θὰ
σ' ἀφήσῃ γὰ τὸ ξεφύγῃς τόσο εὐκόλα ; Χμ, μπόρεῖς νὰ εἶσαι
βέβαιος πῶς ἂν μείνουμε περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι πρέπει ἐδῶ, ἄρ-
γὰ ἢ γρήγορα θὰ δοῦμε νὰ ξεπροβάλλῃ στὸ στόμιο τοῦ κολλπί-
σκου τὸ πανὶ καμμιᾶς πειρατικῆς ζόγκας.

— Δὲν πιστεύω νὰ φοβάσαι ; ἔκανε ὁ Τρέντ.

Ὁ Χέντρικ γέλασε.

— Ὡ, ὄχι, δὲν φοβοῦμαι, ἀπήντησεν. Ἀλλ' ἔχω ὡς ἀρχὴν
ν' ἀποφεύγω τοὺς περιττοὺς κινδύνους. Τώρα, ὅπωςδήποτε χά-
ρις στὴν θλακεία τοῦ Τοτορί δὲν μποροῦμε νὰ φύγουμε ἀπόψε.

Συνεπῶς, κάθε συζήτησις εἶναι περιττή...

Ὁ Τρέντ τὸν κύτταξε μὲ παράξενο βλέμμα. Ξαφνικά, ἔ-
σκυψε καὶ ἀκούμπησε τὸ χέρι του σὲ μπράτσο τοῦ ἄλλου.

— Χέντρικ, εἶπε, ἡ φωνὴ ποὺ ἀκούσαμε χθὲς τὴν νύκτα ἀν-
τηγῇ ὁλοένα σ' αὐτιά μου... Τί θὰ κάνουμε ; Δὲν μποροῦμε
νὰ φύγουμε ἀφήνοντας ἀνεξίτηλα αὐτὸ τὸ μυστήριον...

— Σοῦ εἶπα : Σήμερα θὰ ἐξερευνήσουμε τὸ νησί ἀπὸ τὴν
μὴν ἄκρη ἕως τὴν ἄλλη, ἀπήντησεν ὁ Χέντρικ. Μποροῦμε
ν' ἀρχίσουμε ἀμέσως. Εἶσαι ἐτοιμος ;

Ὁ Τρέντ ἀναψεν ἕνα σιγαρέττο καὶ σηκώθηκεν.

— Ἐμπρός, εἶπε. Πάμε...

Ὁ Χέντρικ ἐμπήκε στὴν σκηνή καὶ ὅταν ξαναφάνηκε κρα-
τοῦσε τὸ πιστόλι του καὶ μιά μικρὴ πυξίδα.

— Δὲν ξέρουμε τί μπορεῖ νὰ συμβῇ, εἶπε.

Ὁ Τρέντ εἶχε τὸ δικό του ὄπλο στὴν τσέπη του.

— Μοῦ φαίνεται πῶς ἡ καλύτερη πορεία ποὺ μποροῦμε νὰ
ἀκολουθήσουμε, ἐπρόσθεσεν ὁ Χέντρικ, εἶναι νὰ διασχίσουμε
διαγωνίως τὸ δάσος, γιὰ νὰ θγοῦμε στὴν δυτικὴ πλευρά.

Συμφωνεῖς ;

Ὁ Τρέντ ἔνευσε καταφατικῶς.

Ἀρχισαν νὰ προχωροῦν ἀνάμεσα στὰ δένδρα καὶ στὴν
πλουσία τροπικὴ θλάστησι. Παντοῦ συναντοῦσαν ἀνθισμένες
πορτοκαλλίες, πλατύφυλλους θάμνους, ψωμόδενδρα, ὑπέροχα
ὄρχοειδῆ καὶ διάφορα ἄλλα δένδρα ἐντελῶς ἀγνωστά στὸν
Τρέντ. Ἐνας ἀφάνταστος πλοῦτος χρωμάτων ἐθάμπωνε τὸ μάτι.

Τὰ κλαδιά ἦταν γεμάτα μικροὺς πιθήκους, ποὺ ἐκύτταζαν
μὲ κωμικὴ ἀπορία καὶ κάποιο φόβο ἐπὶ τῶν τοῦς δύο ἄνδρες.
Μεγάλες, πολυχρωμες πεταλοῦδες πετοῦσαν ἀπὸ λουλούδι σὲ
λουλούδι καὶ οἱ παπαγάλοι ξεφάνιζαν μὲ μανία τίς πα-
ράξενες συλλαβές, ποὺ εἶχαν δώσει στὸ Γαλάζιο Νησί τὸ ὀ-
νόματό του :

— Τοῦ - κά - ρά !... Τοῦ... κά... ρά !...

Χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν, σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ περίπου μέτρων
ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι, ἀνεκάλυψαν μιά πηγή.

Ὁ Χέντρικ ἔσκυψε καὶ δοκίμασε τὸ νερὸ : ἦταν γλυκὸ καὶ
παγωμένον, ἐντελῶς διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ ἀπαίσιο ὕγρον ποὺ ὤ-
πληρχε μέσα στὸν νεπολόζιτο τῆς «Χαμάντα». Κατόπιν ἀρχισε νὰ ἐ-
ξετάζῃ τὸ ἔδαφος ἐν γύρῳ τῆς πηγῆς, σὰν νὰ ἀναζητοῦσε ἰχνη.

— Μοῦ ἔχεις πῇ νομίζω, ὅτι ὁ θεὸς σεῦ ἀνέφερε κάποια
πηγὴ ποὺ ὑπῆρχε
στὴν δυτικὴ πλευρὰ
τοῦ νησιοῦ, παρετή-
ρησε. Σοῦ ἔκανε λό-
γο γι' αὐτὴν ἐδῶ ;

— Ὁχι, ἀπήντησεν
ὁ Τρέντ. Γιατί μὲ ρω-
τᾷς ;

— Ὡ, τίποτε, ἔκα-
νε ὁ Χέντρικ. Σκέφθη-
κα πῶς...

Ἐρρίξε μιά ματιά
γύρω του.

— Τίποτε... Τίποτε,
ἐπανάλαβε.

Συνέχισαν τὸν δρό-
μο τους. Τὸ δάσος εἶ-
χε γίνῃ τώρα πολὺ
πυκνότερο. Ἐνα μυσ-
τηριώδες ἡμίφως ἐ-
θαύλασε κάτω ἀπὸ
τὰ πράσινα κλαδιά
καὶ ἡ αὐτοσφαιρα ἦ-
ταν θαρεῖα ἀπὸ τὸ ἄ-
ρωμα τῶν λουλου-
διῶν.

Φυσικὰ δὲν ὑπῆρχεν
οὔτε ἰχνη μονοπατιοῦ
καὶ ὁ Χέντρικ ἐκάνο-
νιζε συνεχῶς τὴν κα-
τεύθυνσι ποὺ ἀκολου-
θοῦσαν μὲ τὴν πυξίδα...

Ὅταν εἶχε περάσει μιά ὥρα ἀπὸ τὴν σι-
γὴν ποὺ εἶχαν ξεκινήσει ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι, ὅπότεν, ξαφνι-
κά, τὰ δένδρα ἀρχισαν νὰ ἀραιώνουν καὶ ἐμπρὸς στὰ μάτια τοὺς
ἀπλώθηκε καὶ πάλι ὁ ἀπέραντος ὠκεανός. Εἶχαν φθάσει στὴν
δυτικὴ πλευρὰ τῆς Τουκάρα.

Ἐδῶ, τίποτε δὲν ἐπροστάτευε τὴν ἀκρογιάλι ἀπὸ τὴν
μανιὰ τῶν κυμάτων, ποὺ ἐσάρωναν ἀκατάπαυστα τὴν κάτασπρη
ἄμμο. Ἐπίσης καὶ ἡ θλάστησις ἦταν διαφορετικὴ. Τὰ ὀπωρο-
φόρα δένδρα καὶ πρὸ πάντων ἡ μπανανιὰς ἀφθονοῦσαν.

— Τί εἶναι αὐτό, ἐκεῖ πέρα ; ρώτησε ξαφνικά ὁ Τρέντ δει-
χνοντας κατὰ πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο θάμνο.

Ἐπλησίασαν καὶ οἱ δύο τοὺς μὲ γρήγορο ὄμμα πρὸς τὰ
ἐκεῖ : ἦταν μιά ἐρειπωμένη καλύβη. Τῆς ἔλειπεν ἐντελῶς ἡ στέ-
γη καὶ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἦταν γεμάτο σάπια φύλλα.

— Ἐδῶ..., ἔκανε ὁ Τρέντ καὶ σάπασε ἀπότομα.

— Ναι, εἶπεν ὁ Χέντρικ, ἐδῶ, κατὰ πάσαν πιθανότητα ἔ-
χουν τὸν 'Αλθαρὲθ. Εἶναι ὅμως, ὀλοφάνερο, ἀπὸ τὴν κατάστασι,
κατὰ τὴν ὁποίαν βρίσκεται αὐτὴ ἡ καλύβη, ὅτι πέθανε πρὶν ἀπὸ πολ-
λά χρόνια. Θὰ συνήθιζε φαίνεται νὰ πηγαίνει στὴν ἄλλη πλευρὰ
τοῦ νησιοῦ, ὅπου ὑπῆρχαν πιθανότητες νὰ δῇ κανένα καράβι
ν' ἀράξῃ στὸν κολλπίσκο...

Μιά μέρα ὅμως δὲν ἐπέστρεψε...

Ἐσκυψε καὶ πήρε ἀπὸ κάτω κατὰ πῶς ἐμοιάζε μὲ στενόμα-
κρο κόκκινο φύλλο : ἦταν ἡ λεπίδα ἐνὸς μαχαίριου, φαγωμένη
ἀπὸ τὴν σκουριά.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούσθηκε ἕνα γρήγορο πτερούγισμα
καὶ ἕνας πελώριος παπαγάλος ἦρθε καὶ κάθησε σ' ἕνα χαμηλὸ
κλαδί, ἐπάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν καλύβη.

— Τσίκα !, ξεφάνισε. Τσίκα !

— Τί λέει ; ἔκανε μὲ περιέργεια ὁ Τρέντ. Τσίκα ;

Ὁ Χέντρικ ἔνευσε καταφατικὰ.

— Ναι... τσίκα, ἀπήντησε.

Ἐμεινε γιὰ μιά στιγμὴ σκεπτικός.

— Τσίκα ! Τσίκα ! Τσίκα ! ξεφάνισε καὶ πάλι ὁ παπαγάλος.

— Τσίκα εἶναι ἰσπανικὴ λέξις καὶ σημαίνει «μικροῦλα», ἔ-
ξηγησεν αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ Χέντρικ. Ἐτοὶ φαίνεται θὰ φώναζε ἡ
θόνια 'Αλθαρὲθ τὸ παιδάκι της. Ποῖος ξέρεῖ πρὶν ἀπὸ πόσα χρό-
νια ὁ παπαγάλος ἔμαθε νὰ προφέρῃ αὐτὴ τὴν λέξι...

Τὰ ζῶα, ὅμως, δὲν ἔχουν ποτέ. Μόλις ξαναδε ἀνθρώπους, ὁ τζέντλεμαν
αὐτὸς θυμήθηκε ὅτι εἶχε μάθει πρὶν ἀπὸ χρόνια ἀπ' αὐτοῦς...

Ἐμεινε καὶ πάλιν σκεπτικός.

— Μὲ ἄλλους λόγους, παρετήρησε ξαφνικά ὁ Τρέντ, τὸ παι-
δάκι αὐτό... ἦταν κορίτσι...

— Βέβαια... Ἀλλοιῶτα ὁ παπαγάλος δὲν θὰ φώναζε τσίκα,
ἀλλὰ τσίκο.

Παραμερίζοντας τοὺς θάμνους, ὁ Χέντρικ ἀρχισε νὰ ἐξε-
ρευνᾷ τὴν περιοχὴ τοῦ δάσους γύρω ἀπὸ τὴν καλύβη. Σὲ ἀπό-
στασι δεκαπέντε ἕως εἴκοσι μέτρων ἐσταυίτησε ἀπότομα καὶ
ἔσκυψε.

Κατόπιν ἔκανε νεῦμα στὸν Τρέντ νὰ πλησιάσῃ.

— Νὰ ἡ πηγὴ ποὺ σοῦ ἀνέφερε ὁ θεὸς σου, εἶπε, δείχνοντας
μιά θαθεῖα, χορταριασμένη γούθα. Ἐχει στεριέψει. Συνεπῶς...

Δὲν συνεπλήρωσε τὴν φράσι του.

— Συνεπῶς ; ρώτησεν ὁ Τρέντ.

— Τίποτε, ἔκανε ὁ «συλλέκτης».

Σιγὰ - σιγὰ ἀρχίζουν νὰ προχωροῦν πρὸς τὴν ἀκρογιάλι.

— Τσίκα ! Τσίκα !, ξεφάνισε πίσω τοὺς ὁ παπαγάλος...

Εἶχαν φθάσει στὸ σημεῖο ὅπου ἀρχίζει ἡ ἄμμουδιά, ὅπότεν
ὁ Χέντρικ σταμάτησε ἀπότομα, ἔμεινε γιὰ μιά στιγμὴ ἀκίνητος
καὶ κατόπιν ἐκινῆσε.

Ὁ Τρέντ ἔσκυπεν ἐπίσης καὶ κύτταξε μὲ περιέργεια. Μιά
πνιγμένη φωνὴ ξέφυγε
ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ἐπάνω στὴν ὕψη
ἄμμο διεκρίνετο τὸ ἀ-
ποτύπωμα ἐνὸς πο-
διῶ. Τὰ πέντε δακτύ-
λα — πρὸ πάντων τὸ
μεγάλο — καὶ τὸ μπρο-
στινὸ μέρος τοῦ πέλ-
ματος ἐφαίνοντο κα-
θαρώτατα.

Ὁ Χέντρικ χωρὶς νὰ
σηκωθῇ, ἐγύρισε τὸ
κεφάλι του καὶ κύτ-
ταξε πρὸς τὸ μέρος
τοῦ γιालοῦ.

— Ὑπάρχουν καὶ
ἄλλα ἀποτυπώματα,
εἶπε. Ἐρχονται ἀπὸ
τὴν θάλασσα καὶ πη-
γαίνουν πρὸς τὸ δά-
σος. Μπορεῖ νὰ τὸ κα-
ταλάθῃ κανεὶς ἀπὸ
τὴν κατεύθυνσι τοῦ
μεγάλου δακτύλου.

Καθὼς θλέπει εἶναι
πρόσφατα καὶ ἐκεῖνος
ποῦ τ' ἄφησε ἔτρεχε
μὲ μεγάλην ταχύτητα.

— Ἀπὸ τί τὸ συμπε-
ραίνεις ; ρώτησεν ὁ Τρέντ.

— Ἀπὸ τὸ βάθος τῶν ἀποτυπωμάτων, ἀπήντησεν ὁ Τρέντ.
Σηκώθηκε μὲ τὴν ἴδια ἀπότομη κίνησι ποὺ εἶχε νοησάσει.

— Ἀς τ' ἀκολουθήσουμε, εἶπε.

Τὰ ἰχνη, ὅμως, δὲν τοὺς ὡδήγησαν πολὺ μακριὰ. Στὴν ἄ

Τὸ ἐπόμενο πρωί, ὁ Τοτορί ἐπεσκέφθηκε γιὰ πρώτη φορά τὴν κατασκήνωσι. Τὴν στιγμή πού ἔφθασεν, ὁ Τρέντ καὶ ὁ Χέντρικ ἔπιναν τὸν καφέ τους. Δὲν εἶχαν ἀρχίσει ἀκόμη τὴν συζήτησι γιὰ τὸ ζήτημα πού τοὺς ἀπασχολοῦσε.

Ὁ Τοτορί, ἀφοῦ ἐχαίρεισε μὲ σεβασμὸ τὸν Τρέντ, ἐγύρισε καὶ εἶπε κατὰ τὸν Χέντρικ.

— Ἡ «Χαμάντα» εἶναι ἑτοιμὴ γιὰ ἀναχώρησι, μετέφρασαν ἀμέσως ὁ Χέντρικ. Ὁ Τοτορί θὰ ἤθελε νὰ μᾶθη πότε σκοπεύουμε νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ ἐρώτησις αὕτῃ ἐξενεύρισε σὲ ἀφάνταστο θαυμῶν τὸν Τρέντ. Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ καταλήξῃ σὲ μίαν συγκεκριμένη ἀπόφασιν. Δὲν εἶχε καταστρώσει κανένα σχέδιον.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε μὲ σκυθρωπὸ πρόσωπον.

Ὁ Χέντρικ δὲν ἐπέμεινε ἐκείνῃ τὴν στιγμή. Μόλις ὅμως ὁ Γιαπωνέζος ἔφυγε, ἐγύρισε καὶ ἐκύτταξε μὲ τὸ διαπεραστικὸ του βλέμμα τὸν Τρέντ.

— Ὅπωςδήποτε πρέπει νὰ κάνουμε κάτι, εἶπε. Χθές τὸ πρωὶ μοῦ εἶχες πῆ, νομίζω, ὅτι...

— Ναί, ξέρω, τὸν διέκοψε μὲ ἀνυπομονήσιν ὁ Τρέντ. Ἀκόμη, ὅμως, δὲν ἔχω ἀποφασίσει τίποτε.

— Ἀκουσε, εἶπεν ὁ Χέντρικ. Ἐγὼ νὰ σοῦ προτείνω κάτι ἄλλο. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ ἦταν ἀσχημὴ λύσις νὰ ἐπιστρέψουμε ἀμέσως στὴν Καντόν καὶ ἐκεῖ νὰ τὰ διηγηθούμε ὅλα στὸν Ἀγγλο πρόξενο. Αὐτὸς ἂς σκεφθῇ καὶ ἂς ἀποφασίσῃ τί πρέπει νὰ γίνῃ.

Ὁ Τρέντ ἔκανε μίαν θυμωμένην κίνησιν. Ὁ Χέντρικ ὅμως δὲν τὸν ἄφησε νὰ προφέρῃ λέξι.

— Δὲν πρέπει νὰ χάνῃς τὴν ψυχραιμίαν σου, ἐπειδὴ σοῦ μιλῶ λογικά, τὸν εἶπε μὲ ἥρεμον τόνο. Τί διάβολο... Ἀφ' ἐνὸς δὲν ἐννοεῖς νὰ μεταχειρισθούμε θία γιὰ νὰ αἰχμαλωτίσουμε αὐτὸ τὸ κορίτσι καὶ φ' ἑτέρου δὲν θέλεις νὰ φύγουμε ἐγκαταλείποντάς το στὴν τύχην του. Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάνουμε; Νὰ μείνουμε κί' ἐμεῖς αἰώνίως ἐδῶ; Δὲν εἶναι προτιμώτερον νὰ ἐξορτωθούμε τὴν εὐθύνην, ἀναθετόντας τὸν Ἀγγλο πρόξενο, δηλαδὴ στὴν κοινωνίαν, τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος;

— Ὁ Τρέντ ἀνασκήκωθηκε.

— Θὰ τὸ σκεφθῶ, εἶπε. Ὅπωςδήποτε, ὅμως, πρέπει νὰ μείνουμε ἀκόμη δυὸ ἢ τρεῖς ἡμέρες ἐδῶ. Θέλω νὰ ἐξερευνήσω πέ-ρα γιὰ τὸν δάσος. Κί' ἔπειτα δὲν ξέρουμε τί μπορεῖ νὰ συμβῇ. Ἰσως, τῆς ἐμπνεύσεως ἐμπιστοσύνη καὶ μᾶς πλησιάσῃ... Ὁ Χέντρικ ἀναψε τὴν πίπα του χαμογελῶντας.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε. Ἀλλῶς τε, ἐσὺ εἶσαι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς, συνεπῶς ἐσὺ διατάσσεις.

— Ὁχι, δὲν θέλω νὰ θέτῃς ἐσὺ τὸ ζήτημα, Χέντρικ, διε-μαρτυρήσῃ ὁ Τρέντ. Πρό πάντων ἐπιθυμῶ νὰ συνεννοούμεθα σὰν καλοὶ φίλοι...

Ὁ Χέντρικ χαμογέλασε καὶ πάλιν παράξενα. Δὲν εἶπεν ὅμως τίποτε. Σκεπτόταν, ἄλλως, τῆς ἐπιφυλακτικῆς στάσεως πού εἶχε τηρήσει ὁ Τρέντ τὶς δυὸ τελευταῖες ἡμέρες.

— Λοιπὸν, ἔκανε ὁ Τρέντ, θέλεις νάρθῃς μαζί μου; Ὁ ἀρχίσω ἀμέσως τὴν ἐξερεύνησιν...

— Ὁχι, ἀπάντησεν ὁ Χέντρικ. Προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ. Ἀλ-λως τε δὲν φαντάζομαι ν' ἀνακαλύψῃς ἢ νὰ δῇς τίποτε. Σοῦ εὐχομαι, πάντως, καλὴ τύχη... Νὰ πάρῃς τὴν πυξίδα...

Ὁ Τρέντ, ἀφοῦ ἐθεοθάμβηκεν ὅτι τὸ πιστόλι του ὁρισκόταν στὴν τσέπη του, ἀποχαίρεισε τὸν Χέντρικ καὶ ἐκίνησεν...

Τὸ σχέδιον τοῦ Τρέντ ἦταν νὰ φθάσῃ στὴν δυτικὴ ἀκτὴ δια-σχιζόντας τὸ δάσος καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν κατασκή-νωσιν, ἀκολουθώντας τὴν ἀκτὴν. Τὸν εἶχε κυριεύσει μίαν ἀκατα-νίκητὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐξαποδῇ τὸ μέρος ὅπου εἶχαν ἀνακαλύψει τὰ ἴχνη. Μέσα στὸ δάσος ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν θαρεὰ καὶ φορτω-μένη μὲ χιλίων εἰδῶν μεθυστικὰ ἀρώματα. Ὁ Τρέντ ἐπρόχωρου-σε μὲ ταχὺ θῆμα, προσπαθώντας ὅμως νὰ κἀνῃ ὅσο τὸ δυνα-τὸν λιγώτερον θόρυβον.

Κάποτε — κάποτε σταματοῦσεν ἀπότομα καὶ ἔρριχνε ἕνα γρήγορον βλέμμα γύρω του. Μέσα στὴν καρδιά του ὑπῆρχε μίαν κρυφὴν ἐλπίδα: νὰ δῇ ἔστω καὶ γιὰ ἕνα φευγαλέον δευτερόλε-πτον τὴν ὄπτασιν πού ἐθεσάζοντε τὸ μυαλὸν τοῦ ἀκατάπαυστου.

Ἡ ζέση ἦταν τόση, ὥστε καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ παπαγάλοι εἶχαν παύσει νὰ ξεφωνίζουσιν. Ἐμεναν ἀκίνητοι ἀνάμεσα στὰ φύλλα τῶν δένδρων, μὲ τὰ στρογγυλά τους μάτια μισόκλειστα, σὰν νάρκαμένοι.

Ὁ Τρέντ προχωροῦσε χωρὶς νὰ συμβουλευέται τὴν πυξί-δα. Ἦξερε — χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἐξηγήσῃ στὸν ἑαυτὸ του πὺ ἐθεσάζοντε αὕτῃ ἡ πεποίθησις — ὅτι ἕνα μυστηριώδες ἔνστικτον θὰ τὸν ὡδηγοῦσε ἀσφαλῶς στὴν δυτικὴ ἀκτὴ.

Μισὴ περίπου ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἀπὸ τὴν κα-τασκήνωσιν ἔφθασε σὲ ἕνα μικρὸν ξέφωτον, περιτριγυρισμένον ἀπὸ πελωρίους πλατύφυλλους θάμνους. Ἡ γῆ ἦταν σκεπασμένη μὲ λεπτὸ, καταπράσινον χορτάρι καὶ στὴν ἄλλη ἀκρὴ ὑπῆρχεν ἕνα πελώριον δένδρον, φορτωμένον μὲ μεγάλους κιτρινωποὺς καρπούς.

Ὁ Τρέντ προχωροῦσε πρὸς τὰ ἐκεῖ μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐξ-κουρασθῇ στὴν ρίζαν τοῦ δένδρου. Ξαφνικά, ὅμως, ἐσταμάτη-σε, μὲ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι δύο ἀόρατα μάτια τὸν ἐκύτταζαν. Ἀ-πόλυτὴ ἡσυχία ἐξακολουθοῦσε νὰ βασιλεύῃ, τὰ φύλλα τῶν θά-μνων παρῆσαν ἀκίνητα. Ἐκανε ἀκόμη μερικά βήματα, ρί- 96 — Α. Ο. Δ. Ο.

χνώντας κάθε τόσο πλάγιες ματιὰς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἔ-τσι μόνον ὅταν ἔφθασε πολὺ κοντὰ στὸ δένδρον, πρᾶξιόν τινος ὅτι στὴν ρίζαν τοῦ ὑπῆρχε μίαν θαθεῖαν κουφάλα.

Ὁ Τρέντ ἔσκυψε ἐλαφρά. Μέσα στὴν κουφάλα ἦταν ἀπλω-μένα ἄφθονα φύλλα πού ἐσχημάτιζαν ἕνα πρωτόγονον στρώμα. Στὴ μέσῃ ἐφαίνοντο πὺ πατημένα, δείχνοντας σχεδὸν τὸ ἀπο-τύπωμα ἐνὸς σώματος.

Ὁ Τρέντ ἔσκυψε περισσότερο καὶ μὲ ἕνα παράξενον συναι-σθημα ἀγγίξε τὰ φύλλα. Ἐπὶ δύο ἢ τρία δευτερόλεπτα ἔμεινε σ' αὐτὴν τὴν στάσιν. Κατόπιν ἀνασκήκωσε τὸ σῶμα του καὶ, ἀ-φοῦ ἔρριξε ἕνα τελευταῖον βλέμμα ὀλόγυρον, συνέχισε τὸν δρό-μον του.

Σὲ λίγο, ἡ πορτοκαλλίης καὶ ἡ μπανανίης ἀρχίσαν νὰ ἀν-τικαθίσταν τὸς ψηλοὺς θάμνους καὶ τὰ μεγάλὰ δένδρα. Ὁ Τρέντ ἀντελήφθη ὅτι πλησίαζε πρὸς τὴν ἀκτὴν. Πράγματι, ὅστε-ρα ἀπὸ δέκα ἢ δεκαπέντε λεπτὰ διέκρινε ἀνάμεσα στὰ ἀνθι-σμένα κλαδιά τὴν θάλασσαν.

Ἀσυναισθῆτως ἐτάχυνε τὸ βῆμα του κυττάζοντας κάθε τό-σο πῶς του. Τώρα εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ἡ μᾶλλον τὴν θεσθαίωτη-τα, ὅτι κάποιος τὸν παρακολουθοῦσε...

Τέλος ἔφθασε σὲ μίαν μικρὴν πλάσ πού δὲν θ' ἀπέχετο περισσό-τερον ἀπὸ διακόσια μέτρα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχαν δοθῇ τὰ ἴχνη.

Ἐδῶ ὑπῆρχαν ἀρκετὰ κοκκιδένδρα, φυτρωμένα στὴν ἄμμο. Ὁ Τρέντ ἐκάθησε στὴν σκιά τους καὶ ἔθωλε τὴν πίπα του. Ὁ ἐκνευρισμὸς πού τὸν εἶχε κυριεύσει μέσα στὸ δάσος, εἶχε πε-ράσει ὅς διὰ μαγείας.

Θὰ ἐξοικονογῶταν τώρα μερικά λεπτὰ καὶ κατόπιν θὰ συνέ-χιζε τὸν δρόμον του, ἀκολουθώντας τὴν ἀκτὴν. Ἀν πενοῦσε, ἐν τῷ μεταξύ, θὰ ἔτρωγε πορτοκάλια καὶ μπανάνες...

Ἀναψε τὴν πίπα του καὶ ἀρχισε νὰ καπνίζῃ. Ἦταν καθι-σμένος ἐν τῇ ράχιν του γυρισμένος πρὸς τὸ δάσος καὶ τὸ βλέμ-μα του ἀγκάλιαζε ὀλόκληρὴν τὴν γαλανὴν ἕκτασι πού ἀπλώνο-ταν μπροστὰ του.

Ἐπέρασαν ἀρκετὰ λεπτὰ. Ἡ γαλινὴ πού ἐθαίλειε στὴ φύ-σιν δὲν ἀργῶσε νὰ ἐπιδράσῃ στὴν ψυχὴ τοῦ Τρέντ. Ἐξοικονο-θοῦσε νὰ σκέπτεται τὴν ὄπτασιν τοῦ δάσους, χωρὶς, ὅμως, νὰ νοιώθῃ ἐκείνῃ τὴν ἀόριστον, ἀλλὰ καὶ τόσον θαδεῖαν ἀνυσυχίαν...

Ξαφνικὰ ἀνεσκήκωθηκε. Ἀποτόμως, εἶχε γεννηθῇ καὶ πάλιν μέσα του τὸ συναίσθημα ὅτι κάποιος τὸν κυττάζει.

Σιγὰ — σιγὰ ἔθωλε τὴν πίπα του ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τὴν ἄφησε ἐπάνω στὴν ἄμμο. Κατόπιν μὲ μίαν γρήγορον κίνησιν, ἐ-γύρισε τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὸ δάσος. Τὴν ἐπομένη στιγμή μίαν πνιγμένην φωνὴν ἔξεφύγε ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ἐκεῖ... στὴν ἀκρὴ τοῦ δάσους... ἀνάμεσα σὲ δυὸ πορτο-καλλίης... στεκόταν ἡ ὄπτασις πού εἶχε δῇ τὴν προπερσύνῃ νύκτα κοντὰ στὴν πηγὴν.

Τὰ κατακάυρα μαλλιά της ἔφεπταν καὶ πάλιν ἐπάνω στοὺς ὤμους της καὶ τῆς σκέπαζαν τὸ στήθος. Μισοκρυμμένη ὅπως ἦταν μέσα στὰ ψηλὰ χόρτα, ἐθύμιζε μυθικὴ νύμφη τῶν δασῶν. Γὰ μάτια της μεγάλα, ἀμυγδαλωτά, σκοτεινὰ σὰν τὴν νύκτα, τὸν κυττάζαν μὲ παράξενον προσήλωσιν. Τὰ χεῖλη της ἦσαν κα-τακόκκινα — κόκκινα σὰν τὸ αἷμα καὶ ἀποτελοῦσαν μίαν χτυ-πητὴν ἀντίθεσιν μὲ τὸ κάπως ὀχρὸ πρόσωπόν της.

Δὲν φαίνονταν ἡλιοκαμμένη. Ἀπεναντίας τὰ μπράτσια της ἦσαν κάτασπρα. Καὶ αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ περισσότερο μὲ ὄπτασιν, μὲ πνεῦμα τῶν δασῶν, παρὰ μὲ ἀνθρώπινον ὄν.

Τὸν εἶχε παρακολουθήσει, φαίνεται, ἀπὸ τὴν στιγμή πού ἐκεῖνος εἶχε φθάσει στὸ μικρὸ ξέφωτον ὅπου θρισκόταν τὸ δέν-δρο μὲ τὴν κουφάλα. Τὸ ἔνστικτόν του δὲν τὸν εἶχε ἐξηγέσκει.

Ὁ Τρέντ, κρατώντας τὴν ἀναπνοὴν του, σηκώθηκε. Ἐκείνῃ δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴν κίνησιν...

Ὁ Τρέντ ἔμεινε γιὰ μίαν στιγμὴ ἀναποφάσιτος. Μόλις τρι-άντα μέτρα τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ ἐκείνην. Ἀν ἐπρόχωρουσε πρὸς τὸ μέρος τῆς, ὂν ἐπιχειροῦσε νὰ τὴν πλησιάσῃ, θὰ ἔμενεν ἀρα-γε στὴν θέσιν τῆς ἢ μήπως θὰ ἐξαφανιζόταν μέσα στὸ δάσος;

Ὁ νέος, μὲ δισταγμὸ ἔκανε μερικά βήματα. Ἡ «ὀπτασία» ὁπισθοχώρησε ἐλαφρά, ἀλλὰ δὲν ἔδειξε καμμίαν ἀπολύτως δι-άθεσιν νὰ τραπῇ σὲ φυγὴν.

Ὁ Τρέντ ἐξακολούθησε νὰ προχωρῇ. Κί' ἐκείνῃ ἐξακολού-θησε νὰ τὸν κυττάξῃ, μὲ βλέμμα κάπως ἀπλανές, γεμῆτον ἀπο-ρίαν καὶ κάποιαν πολὺ ἐλαφρὰ ὑποψίαν.

Δὲν ἦταν βλέμμα ἀνθρώπινον — ὁ Χέντρικ εἶχε δίκην — ἀλλὰ δὲν ἦταν καὶ ζωώδες. Ἦταν κατὰ τὸ μυστηριώδες, τὸ ἀ-καθόριστον...

Τώρα ὁ Τρέντ θρισκόταν πολὺ κοντὰ της. Μόλις πέντε μέ-τρα τοὺς ἐχώριζαν.

Ἐπαυσε νὰ προχωρῇ καὶ κυττάζοντάς τὴν μέσα στὰ μά-τια, σὰν ὑπνωτισμένους, τῆς ἔτεινε ἐλαφρὰ τὸ χέρι. Ἐκείνη πα-ρέμεινε ἀκίνητη.

Τότε ὁ Τρέντ διέπραξε τὸ μοιραῖον σφάλμα.

— Ἐλα! Τῆς εἶπε μὲ γλυκεῖαν φωνήν, ἀπλώνοντας περι-σσότερον τὸ χέρι του.

Ἀμέσως τὸ ὀλόλευκον σῶμα ἀνεσκήκωθηκε. Ὁ Τρέντ τὸ εἶ-δε νὰ ταλαντεύεται ἐλαφρὰ — καί, ξαφνικά, τὸ ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἡ ὄπτασις εἶχεν ἐπιστρέψει καὶ πάλιν στὸ δάσος, στὸ θα-σίλειό της!...

Ὁ Τρέντ ἔμεινε ἀκίνητος γιὰ κάμποσα λεπτά. Ἐνα αἰ-σθημα ἀπερίγραπτης λύπης ἐσφίγγε τὴν καρδίαν του. Ἡ ὄπτα-σία εἶχε χαθῇ καὶ πάλιν μέσα στὸ δάσος, ἴσως γιὰ νὰ μὴν ἐπι- 97 — Α. Ο. Δ. Ο.

στρέψῃ ποτὲ πλεόν κοντὰ του.

Τὸν γύρισε σιγὰ — σιγὰ στὴν ἀμμουδιὰ καὶ πῆρε τὴν πί-πα του. Τώρα ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ ἐπιστρέψῃ κατὰ τὴν ἀμμουδιὰν στὴν κατασκήνωσιν. Δὲν αἰσθάνονταν πιά καμμίαν διάθεσιν νὰ κἀνῃ τὸν γύρον τοῦ νησιοῦ. Αὕτῃ τῇ φωνῇ πρᾶξιόν τινος ἐπὶ προ-σεκτικῇ καὶ ἐκίνησε μὲ γρήγορον βῆμα...

Ὅταν ἔφθασε στὸν κολλίσκο, ὁ Χέντρικ θρισκόταν στὴ «Χαμάντα». Ὁ Τρέντ τὸν εἶδε ἀπὸ μακρὰ νὰ καπνίζῃ ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, συνομιλῶντας μὲ τὸν Τοτορί.

Ἡ Ὁ Τόγιο Σάν, μέλις τὸν εἶδε, ἀρχισε νὰ ἐτοιμάξῃ τὸ μεσημεριανικὸ φαγητό. Σὲ λίγο ὁ Χέντρικ καὶ ὁ Κιζάκι ἐπέ-στρεψαν μὲ τὴν μικρὴν θαρκοῦλα ἀπὸ τὴν ζόγκα.

Ὁ «συλλέκτης» ἐπρόχωρησε πρὸς τὸν φίλον του χαμογε-λῶντας ἐλαφρά.

— Λοιπὸν; τὸν ἐρώτησε. Εἶδες τίποτε σήμερον τὸ πρωὶ;

— Ὁχι, ἀπάντησε μὲ ἥρῳ τὸν ὁ Τρέντ.

Αὕτῃ τῇ φορά εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴν πῇ τίποτε στὸν φί-λον του. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ κοριτοῦ τοῦ δάσους ἦταν κατὰ τὸν ἀφοροῦσε ἀποκλειστικῶς.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Χέντρικ. Ἀς φάμε τώρα μὲ ὄρεξι. Εἶχε καταλάβει, ἀμέσως, ὅτι ὁ Τρέντ τὸν εἶλεγε ψέματα.

Ἐν τούτοις παρέμεινε ἀπαθὴς καὶ ἡρεμὸς.

Ὅταν ἐτελείωσαν τὸ γεῦμα τους, ἀναψαν ἕνα σιγαρίττο καὶ ἀρχισε μὲ τὸν συνηθισμένον του ψυχραϊσμὸ τὸν τὴν συζήτησιν.

Ὁ Τοτορί θιάζεται νὰ φύγῃ, εἶπε. Ἐθεώρησε φρόνιμον νὰ τοῦ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ Σάγκ - Λι καὶ τώρα εἶναι κυ-ριολεκτικῶς πανικόβλητος.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἦταν φρονιμώτερον νὰ μὴ τοῦ εἶχες πῇ τί-ποτε, παρετήρησε μὲ δυσχερεστημένον ὕφος ὁ Τοτορί.

— Γιατί;

— Διότι, ἀπλούστατα, δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ τοῦ ἀναφέρῃς αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν.

Μὲ μίαν προσοψίασιν ὁ Χέντρικ συνεκράτησε τὸν ἑαυτὸ του.

— Ὅταν ναυλώσαμε τὴν ζόγκα τοῦ Τοτορί, παρετήρησε, δὲν τοῦ εἶπαμε ὅτι ὑπῆρχαν πιθανότητες νὰ καταδιωχθῶμε ἀπὸ πειρατὰς. Συνεπῶς, ἐνόμισα ὅτι μοῦ ἐπεβάλλετο νὰ τὸν προει-δοποιήσω, γιὰ νὰ λάβῃ τοῦλάχιστον τ' ἀπαραίτητα μέτρα ἀ-σφαλείας.

Ἐπὶ πάντως, μπορεῖς νὰ εἰσαίῃς ἱσχυρὸς πρὸς τὸ παρόν. Εἶναι καλὸς τύπος καὶ δὲν φαντάζομαι νὰ μᾶς κἀνῃ φασαρίες. Τοῦ ὁ-ποιοῦ καλῶς, ἄλλως τε, ὅτι δὲν θ' ἀργήσουμε νὰ φύγουμε.

Ἄ, ἔλεγε σὰν νὰ τοῦ εἶπεν ὅτι θῆκε κατὰ σήμερον τὸ πρωὶ. Εἶχε πάει νὰ κάνω ἕνα γυράκι πρὸς τὰ ἐκεῖ — ἔδειξε τὸ ὕψωμα κοντὰ στὸ ὅποιο εἶχαν δοθῇ τὸν σκελετόν — καὶ νὰ τί ἀνεκάλυ-ψα μέσα στὴν ἄμμο.

Ἐθῶλε κατὰ τὴν τσέπη του καὶ τὸ ἔτεινε στὸν Τρέντ.

Ἦταν ἕνα μεταλλικὸν φυλαχτόν, κρεμασμένον ἀπὸ μίαν ψιλὴν ἀλυσ-σίδα. Ὁ Τρέντ τὸ ἐπῆρε καὶ ἀρχισε νὰ τὸ ἐξετάσῃ.

Ἦταν κατασκευασμένον ἀπὸ χρυσόν. Στὴν μίαν πλευρὰ ὁ-πῆρχε ἡ ἀνάγλυφον εἰκόνα κάποιου ἀγίου καὶ στὴν ἄλλη ἦταν χαραγμένον ἕνα ὄνομα.

— Ὑζόρε, ἐδιάβασεν ὁ Τρέντ.

— Κατὰ πάσαν πιθανότητα ἀνῆκε στὸ παιδάκι τῆς δόνια Ἀλθαρέθ, εἶπεν ὁ Χέντρικ. Μπορεῖ νὰ τὸ μαντεύσῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς ἀλυσίδας.

Ὁ Τρέντ, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε, ἐξακολούθησε νὰ περιεργά-ζεται τὸ φυλαχτόν.

— Ὁ, ἀνῆκε, χωρὶς ἄλλο, στὸ παιδάκι τῆς δόνια Ἀλθαρέθ, ἐπανελάσεν ὁ Χέντρικ, κυττάζοντας προσεκτικὰ τὸν φίλον του.

— Ναί, ἔκανε τέλος ὁ Τρέντ. Ἀλλὰ δὲν μοῦ λές... Ὑζόρε εἶναι κοριτοῦσκον ὄνομα;

— Ναί, ἀπάντησεν ὁ Χέντρικ. Ἰσπανικόν...

— Μπορῶ νὰ κρατήσω τὸ φυλαχτόν; ρώτησε ξαφνικά ὁ Τρέντ.

— Φυσικά, ἐδήλωσεν ὁ «συλλέκτης». Γιὰ μένα, κάτι τέτοια πράγματα, δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἡ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ Ο ΤΟΓΙΟ ΣΑΝ

Πρὸς τὸ θράδυ μαῦρα σύννεφα σκέπασαν ξαφνικὰ τὸν οὐ-ρανόν καὶ σὲ λίγο ἐξέπασε μίαν τρομερὴν καταιγίδα. Ἡ Ὁ Τόγιο Σάν καὶ ὁ Κιζάκι ἐπιβίβασθησαν στὴν «Χαμάντα» γιὰ νὰ θοη-θῇσιν τὸν πατέρα τους καὶ τὸν Σάντο πού ἔτρεχαν σὰν πρελλοὶ ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, προσπαθώντας νὰ στερεώσουν τὰ ἐ-ξαρθήματα τῆς ζόγκας.

Ἡ βροχὴ ἐξακολούθησε νὰ πέφτῃ κατὰ ὅλην σχεδὸν τὴν δι-άρκειαν τῆς νύκτας. Ἐν τούτοις, ὅταν ὁ Τρέντ ἐξέμνησε τὸ πρωὶ ἀρκεῖα τῆς νύκτας. Ἐν τούτοις, ὅταν ὁ Τρέντ ἐξέμνησε τὸ πρωὶ ἀρκεῖα τῆς νύκτας.

Ἡ βροχὴ ἐξακολούθησε νὰ πέφτῃ κατὰ ὅλην σχεδὸν τὴν δι-άρκειαν τῆς νύκτας. Ἐν τούτοις, ὅταν ὁ Τρέντ ἐξέμνησε τὸ πρωὶ ἀρκεῖα τῆς νύκτας.

Ἡ βροχὴ ἐξακολούθησε νὰ πέφτῃ κατὰ ὅλην σχεδὸν τὴν δι-άρκειαν τῆς νύκτας. Ἐν τούτοις, ὅταν ὁ Τρέντ ἐξέμνησε τὸ πρωὶ ἀρκεῖα τῆς νύκτας.

Ἡ βροχὴ ἐξακολούθησε νὰ πέφτῃ κατὰ ὅλην σχεδὸν τὴν δι-άρκειαν τῆς νύκτας. Ἐν τούτοις, ὅταν ὁ Τρέντ ἐξέμνησε τὸ πρωὶ ἀρκεῖα τῆς νύκτας.

Ἡ βροχὴ ἐξακολούθησε νὰ πέφτῃ κατὰ ὅλην σχεδὸν τὴν δι-άρκειαν τῆς νύκτας. Ἐν τούτοις, ὅταν ὁ Τρέντ ἐξέμνησε τὸ πρωὶ ἀρκεῖα τῆς νύκτας.

Ἡ βροχὴ ἐξακολούθησε νὰ πέφτῃ κατὰ ὅλην σχεδὸν τὴν δι-άρκειαν τῆς νύκτας. Ἐν τούτοις, ὅταν ὁ Τρέντ ἐξέμνησε τὸ πρωὶ ἀρκεῖα τῆς νύκτας.

Ἡ βροχὴ ἐξακολούθησε νὰ πέφτῃ κατὰ ὅλην σχεδὸν τὴν δι-άρκειαν

ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο νοή !

Ὑποκλίθηκε μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ ἀξιοπρέπεια τῶν Γιαπωνέζων, ὅταν εἶναι θυμωμένοι καὶ ἀκολούθησε τὸν γιὸν του.

Ὁ Χέντρικ ἀναψε ἕνα σιγαρέττο.

— Λοιπὸν, πῶς σοὺ φαίνονται αὐτὰ ; εἶπε κατόπιν. Φυσικὰ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ δώσῃ κανεὶς τὴν σωστὴ ἐξήγησιν τοῦ συμβάντος. Καταλαβαίνει τί θέλω νὰ πῶ...

Γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Τρέντ ἔβλεπε σκεπτικὸς ἢ, μᾶλλον, ἀναποφάσιτος.

— Χέντρικ, εἶπε τέλος, δὲν φέρθηκα τίμια ἀπέναντί σου καὶ σοὺ ζητῶ συγγνώμην. Χθὲς τὸ πρωὶ, ὅταν πῆγα στὴν δυτικὴ ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ...τὴν ξαναεἶδα. Ξεπρόβαλε ξαφνικὰ μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ τὰ δένδρα καὶ ἔμεινε ἀκίνητη ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτά, κυττάζοντάς με. Μὲ ἄφησε νὰ τὴν πλησιάσω...

Τοῦ περιέγραψα λεπτομερῶς τὴν σκηνή.

— Φυσικὰ, ὠφείλα νὰ σοὺ τὰ εἶχα πῇ ὅλα αὐτὰ ἀπὸ χθὲς τὸ μεσημέρι, ἐπρόσθεσε κατόπιν. Ἀλλὰ...δὲν ἔξερω...κάτι μὲ ἐμπόδιζε νὰ μιλήσω...

— Ἡ ἐξηγήσεις εἶναι περιττές, τὸν διέκοψε χαμογελῶντας ὁ Χέντρικ. Καταλαβαίνω τί σοὺ συνέβη...Ὡστε σ' ἄφησε νὰ τὴν πλησιάσῃς, ἔ ;

— Ναί, ἔκανε ὁ Τρέντ. Καὶ ἂν δὲν ἐπιχειροῦσα νὰ τῆς μιλήσω, ἴσως νὰ μ' ἄφηνε νὰ τὴν ἀγγίξω...

Τὸ ὕφος τοῦ Χέντρικ ἦταν τώρα αἰνιγματικό.

— Μπερδεμένη ὑπόθεσις, εἶπε τέλος.

— Τί θέλεις νὰ πῇς ;

— Τίποτε...Ἀς περπατήσουμε λιγάκι...

Ἐβγήκαν ἀπὸ τὴν σκηνὴ καὶ ἀρχισαν νὰ προχωροῦν κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί ἐπετέθη ἐναντίον τῆς Ὁ Τόγιο Σάν, παρετήρησε ξαφνικὰ ὁ Τρέντ. Χθὲς φαινόταν τελείως ἀκίνητος.

Ὁ Χέντρικ ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Καὶ ὅμως ἡ ἐξηγήσις εἶναι ἀπλουστάτη, εἶπε. Ἐσὺ εἶσαι ἄνδρας, ἐνῷ ἡ Ὁ Τόγιο Σάν εἶναι γυναῖκα. Τὸ παράξενο αὐτὸ πλάσμα δὲν γνωρίζει φυσικὰ αὐτὴν τὴν διαφορά. Τὸ ἐνστικτό του, ὅμως, τὸ ἔκανε ἀμέσως νὰ δῇ τὴν μικρὴ Γιαπωνέζα, σὰν μιὰ πιθανὴ ἀντίζηλο...

— Μὰ τί λές τώρα !, διεμαρτυρήθη ὁ Τρέντ.

— Ἔχω τί λέω, εἶπεν ὁ Χέντρικ, καὶ ἐνὰ παράξενο χαμόγελο.

Οἱ δύο ἄνδρες ἔμειναν σιωπηλοὶ ἐπὶ ἀρκετὰ δευτερόλεπτα.

— Αὐτὸς ὁ ἡλίθιος φαίνεται ἀποφασισμένος νὰ φύγῃ, εἶπε τέλος ὁ Τρέντ.

— Καὶ θὰ φύγῃ...

— Μὰ...τότε τί πρέπει νὰ κάνουμε ;

— Ἡ λογικώτερη λύσις...ἡ μόνη λύσις δηλαδή, εἶναι νὰ φύγουμε μαζί του, ἀπήντησεν ὁ Χέντρικ, καὶ, μόλις φθάσουμε στὴν Καντόν, νὰ διηγηθοῦμε τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ ἱστορία σὸν Ἀγγλο πρόξενο.

— Ἀδύνατο !, ἐδήλωσε μὲ κατηγορηματικὸ τόνο ὁ Τρέντ. Ὁ Τοτορί μπορεῖ νὰ πάσῃ στὸν διάβολο. Ἐγὼ εἰμαι ἀποφασισμένος νὰ μὴν τὸ κουνήσω ἀπ' ἐδῶ.

— Αὐτὰ ποὺ λές, εἶναι τρέλλες, παρετήρησεν ὁ Χέντρικ. Ἄν ὁ Τοτορί μὲς ἐγκαταλείψῃ, δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ πιθανότης στὶς δέκα νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ, προτοῦ περάσουν δύο ἢ τρία χρόνια.

— Ἀκουσε, Χέντρικ, εἶπε ξαφνικὰ ὁ νεαρὸς Ἀγγλος. Ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη λύσις : νὰ φύγῃς μαζί μὲ τὸν Τοτορί, νὰ ναυλώσῃς ἄλλη ζόγκα στὴν Καντόν καὶ νὰ ἐπιστρέψῃς νὰ μὲ πάρῃς. Εὐτυχῶς ἔχω μαζί μου ἀρκετὰ χρήματα. Θὰ σοὺ τὰ δώσω ὅλα...

— Μὰ...μὴλὲς σοβαρὰ ; ἔκανε ὁ Χέντρικ.

— Σοβαρώτατα.

— Θὰ ἦταν ἐγκληματικὸ ἐκ μέρους μου νὰ σ' ἄφισω μόνον ἐδῶ.

— Ἀλλὰ λύσις δὲν ὑπάρχει, ὀγαπητέ μου, ἐδήλωσεν ὁ Τρέντ. Ὁ Τοτορί εἶναι ἀποφασισμένος νὰ φύγῃ. Ἐγὼ εἰμαι ἀποφασισμένος νὰ μείνω. Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖς νὰ κάνῃς ἐσὺ, εἶναι νὰ φύγῃς μὲ τὸν Τοτορί καὶ νὰ ξαναγυρίσῃς νὰ μὲ πάρῃς ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορότερα.

Ὁ Χέντρικ ἀντελήφθη ὅτι, πραγματικά, ἄλλη λύσις δὲν ὑπῆρχε.

— Καλὰ, ἔκανε, ἂν ὅμως, ἕνα ὥραϊο πρωὶ καταπλεύσῃ ὁ Σάγκ - Λι ;...

— Ἐγὼ τὸ πιστόλι μου, ἀπήντησεν ὁ Τρέντ. Καὶ κάτι καλύτερο ἀπ' αὐτὸ, ἔχω τὰ δένδρα. Θὰ κρυφθῶ μέσα στὸ δάσος καὶ ἂν κατορθώσουν νὰ μ' ἀνακαλύψουν, θὰ τοὺς πῶ μπράβο...καὶ ἂν κατορθώσουν καὶ τὴν νύχτα, μετὰ τὴν βροχή, ἦρθε νὰ σὲ δῇ μὲ πιστολιές φυσικά... Ὡ, ἡ σκέψις τοῦ Σάγκ - Λι δὲν μὲ θάσσει νίξει διόλου...

— Τὸ ἔξω, ἔκανε ὁ Χέντρικ, ἐσένα δὲν σὲ θάσσει νίξει μόνον ἡ σκέψις αὐτοῦ τοῦ πλάσματος, ποὺ σὲ ἔχει μαγνητίσει.

Ὁ Τρέντ ἔκανε μιὰν ἀπότομη χειρονομία.

— Ὡ μὴ θυμῶνῃς, συνέχισεν ὁ Χέντρικ. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἀθελά της, σὲ κρατᾷ μέσα στὰ εἰκτυὰ της. Ἀρχισες νὰ τὴν κυνηγᾷς ἐσὺ καὶ τώρα σὲ κυνηγᾷ ἐκείνη. Χθὲς σὲ παρηκολούθησε μέσα στὸ δάσος καὶ τὴν νύχτα, μετὰ τὴν βροχή, ἦρθε νὰ σὲ δῇ μέσα στὴν σκηνή, ἐνῷ κοιμόμαστε.

Σὰ ἔχει «διαλέξει» καὶ ἡ περιπέτεια τῆς Ὁ Τόγιο Σάν ἀποκινεῖ πόσο ἔχω δίκην. Τὸ πρωτόγονο αὐτὸ πλάσμα μόλις ἀνέγνωσε μιὰ γυναῖκα σὸ μοῖρο σου, ὤρμησε νὰ τὴν τοιο πράγμα, ἀλλ' ἕνας τυφλὸς ἀνταγωνισμός, παλλὸς σὰν τὸν

κόσμο. Σοὺ τὰ εἶπα ὅλα αὐτὰ, ἐπειδὴ θεῶρῶ καθήκον μου νὰ σὲ προειδοποιήσω. Καὶ τώρα πᾶω νὰ καπνίσω μόνος τὴν πίπα μου καὶ νὰ σκεφθῶ...

Τὸ ἐπόμενο πρωὶ ὁ Σάντο ἦρθε μὲ τὴν θαρκοῦλα τῆς «Χαμάντα» γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς δύο Εὐρωπαίους ὅτι ὁ πατέρας του σὲ μιὰ ὥρα θὰ σήκωνε παπὶ.

— Νὰ πᾶτε στὸ διάβολο κι' ἐσὺ καὶ ὁ πατέρας σου, ἐγγρύλισεν ὁ Τρέντ.

Κατόπιν ἐγύρισε πρὸς τὸν Χέντρικ.

— Λοιπὸν, τὸν ἐρώτησε. Τί ἀποφάσεις ;

— Δέχομαι τὴν πρότασί σου, ἀπήντησεν ὁ Χέντρικ. Θὰ φύγω μὲ τὴν «Χαμάντα». Κατάλαβα ὅτι θὰ ἦταν εὐκολώτερο νὰ πείσω τὴν Μεγάλῃ Πυραμίδα τῆς Αἰγύπτου ν' ἀναποδογυρίσῃ, παρά ἐσένα ν' ἀλλάξῃς ἰδέα.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

Μῆτε μὲσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀποφασίᾳ καὶ μὴ λείψω περισσότερο ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρες. Θὰ πῶ στὸν Τοτορί νὰ μ' ἀποβιβάσῃ στὴν Φορμάζα καὶ ἐκεῖ θὰ ναυλώσω μιὰ ζόγκα καὶ θάρρω νὰ σὲ πάρω.

ἀξιοσημειώτο περιστατικό. Τὸ θράδυ, ὁ Τρέντ, ἀφ' οὗ ἐδειπνήσας, ὄνέθη πάλι στὸ ὕψωμα καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἀρκετὲς ὥρες, καπνίζοντας σιγαρέττα καὶ ρευμάζοντας.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν σκηνὴ καὶ ξαπλώθηκε νιὰ νὰ κοιμηθῇ, ἡ ὥρα ἦταν ἔνδεκα περασμένες. Αὐτὴ τὴν φορὰ, ὅμως, ὁ ὕπνος δὲν ἐρχόταν νὰ κλείσῃ τὰ μάτια του. Χίλιες δυὸ ἐξωφρενικὲς σκέψεις στριφογυρίζαν μέσα στὸ μυαλό του καὶ ἕνα ἀόριστο προαίσθημα τὸν ἐκρατοῦσε ἐμπνητό.

Τέλος, ζαλισμένος, ἀποκοιμήθηκε. Καὶ εἶδε ἕνα πολὺ παράξενο ὄνειρο...

Εἶδε τὸ κορίτσι τοῦ δάσους νὰ στέκεται ὄρθιον ἐμπρὸς στὴν πηγὴ καὶ νὰ τραγουδᾷ. Τὸ τραγούδι τῆς ἀντηχοῦσε γλυκὰ, μελωδικὰ, χωρὶς λόγια, ὅπως τὸ εἶχε ἀκούσει τὴν πρώτη ἐκείνη νύχτα μαζί μὲ τὸν Χέντρικ.

Ἐνὰ ἐλαφρὸ χαμόγελο ἐφάνηκε τὸ πρόσωπό της καὶ μέσα στὰ μάτια τῆς ἔλαμπε μιὰ ἀνέκφραστη χαρὰ. Φαινόταν τελείως ἀμέριμνη, ἀπολύτως εὐτυχισμένη !...

Ξαφνικὰ, ἕνα φρικτὸ τέρας ἐξεπρόβαλε πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους. Ὁ Τρέντ, μὲ ἀπερίγραπτη ἀγωνία, τὸ εἶδε νὰ τὴν πλησιάσῃ σιγὰ - σιγὰ, νὰ ἐτοιμάζεται νὰ ὀρμήσῃ ἐπάνω της... Ἐκείνη, ἀνύποπτη, ἐξακολουθοῦσε νὰ τραγουδᾷ...

Ὁ Τρέντ ἀνοιεῖ τὸ στόμα του γιὰ νὰ τὴν προειδοποιήσῃ... νὰ τῆς φωνάξῃ νὰ φυλαχθῇ...νὰ φύγῃ μέσα στὸ δάσος...Ἀλλὰ ἡ τένανς ἦχος δὲν ὤθηκε ἀπὸ τὰ χεῖλιά του. Τὸ τέρας, θάμπωντας τὶς μάτιας προσπάθειες του, ἄρχισε νὰ χαμόγελα διαβολικὰ καὶ τότε μόνον ὁ Τρέντ ἀνεγνώρισεν...τὸν ἑαυτὸ του !...

Μὲ μιὰ πνιγμένη φωνὴ ἔμπνητο...

Τὸ φεγγάρι εἶχε κρυφθῇ πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ ἀπόλυτο σκεδὼν σκοτάδι ἐδράσθηκε τώρα μέσα στὴν σκηνή. Ἦταν ἑλαφρὸς ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ πλευρὸ μὲ τὰ πόδια του πρὸς τὴν εἴσοδο. Ἐτοιμαζόμενος νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὁπότεν ἕνας ἐλαφρότατος κρότος τὸν ἔκανε νὰ μείνῃ ἀκίνητος.

Δὲν ἦταν μόνος μέσα στὴν σκηνή ἔνοιαζε πλάι του τὴν παρουσία κάποιου ἄλλου, κάποιου ποὺ ἐκινεῖτο καὶ ἀνέπνεε. Ξαφνικὰ κατὰ τὸν ἄγγιξε...ἕνα χέρι...

Ἦταν «ἐκείνη» !...

Ἡ περιέργειά της — μιὰ τυφλὴ περιέργεια ζώου ἢ μικροῦ παιδιοῦ — εἶχε κατακινήσει κάθε διαταγμὸ καὶ τὴν εἶχε κάνει νὰ μῆνι μέσα στὴν σκηνή γιὰ νὰ δῇ ἀπὸ κοντὰ τὸ πλάσμα ποὺ τὴν ἐμαγνητίσε καὶ νὰ τὸ ἀγγίξῃ...

Ἡ κινήσεις τοῦ χεριοῦ τῆς εἶχαν γίνῃ ἐν τῷ μεταξύ πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν. Ὁ Τρέντ αἰσθάνετο τὴν τὰ δάκτυλά της ἐπάνω στὸ στήθος του...Σὲ λίγο τὰ αἰσθάνθηκε νὰ προχωροῦν πρὸς τὸν λαϊμό του...

Ἐβουλήθηκε τὴν περιπέτεια τῆς Ὁ Τόγιο Σάν καὶ ἕνας ἐνστικτώδης φόβος τὸν ἐκυριεύει.

Σιγὰ - σιγὰ ἐγύρισε στὸ ἄλλο πλευρὸ, πρὸς τὸ μέρος τῆς. Ἀμέσως τὸ χέρι ἀποτραπήθηκε... Ὁ Τρέντ τὴν διέκρινε τώρα ὁμιχρῶς μέσα στὸ σκοτάδι. Ἦταν γονατισμένη πλάι στὸ χαμῆλο κρεβάτι, μὲ τὸ σῶμα τῆς σκυμμένο ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Ὁ Τρέντ ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμή ἀναποφάσιτος. Τί ἐπρεπε νὰ κάνῃ τώρα ; Νὰ τῇ ἀφήσῃ καὶ πάλι νὰ φύγῃ ; Ὁχι ! Μονομιάς, ὅλα τὰ πρωτόγονα ἐνστικτὰ ποὺ ὑπάρχουν στὴν ψυχὴ κάθε ἀνθρώπου ἐξύπνησαν μέσα του καὶ τὸν ἔκαναν νὰ χάσῃ κάθε συναίσθησι τῆς πραγματικότητος.

Μὲ μιὰν ἀστραπιαία κίνησι ἀπλῶς τὰ χέρια του καὶ τὴν ἄρπαξεν ἀπὸ τὰ μπράτσα... Ἀμέσως ἐκείνη ἀνεπήδησε, προσπαθώντας νὰ σηκωθῇ... νὰ φύγῃ. Ὁ Τρέντ, ὅμως, τὴν κρατοῦσε σφιχτὰ...

Καὶ τότε ἐπηκολούθησε μέσα στὸ σκοτάδι τῆς σκηνῆς μιὰ τρομερὴ πάλι !...

Ἡ δύναμις τῆς ἦταν καταπληκτικὴ. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή καὶ οἱ δύο ἐκυλισθκαν κατὰ γῆς καὶ ὁ Τρέντ γρήγορα κατάλαβε ὅτι δὲν πάλευε πιά γιὰ νὰ τὴν δαμάσῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ σῶσῃ τὴν ζωὴ του.

Τὰ χέρια τῆς προσπαθοῦσαν νὰ θροῦν τὸν λαϊμό του, τὰ νύχια τῆς καταξέσχιζαν τοὺς γυμνοὺς τοῦ ὤμου. Ἀλλὰ καὶ ὁ Τρέντ πάλευε μὲ ἀφάνταστη μαγία. Ἦξερε ὅτι ἐπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ τὴν νικήσῃ.

Τέλος κατάρθωσε νὰ τὴν ἀνατρέψῃ καὶ γονατίζοντας ἐπ' αὐτὴν σὲ μπράτσα τῆς, ἄρπαξε τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὸ κτύπησε μὲ δύναμι ἐπάνω στὴν σκληρὴ, πατημένη ἄμμο.

Μιὰ πνιγμένη φωνὴ ἔξφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλιά της ἀμέσως καὶ ἡ ἀντίστασις τῆς παρέλυσε.

Ὁ Τρέντ σηκώθηκε καὶ γιὰ κάμποσες στιγμὲς ἔμεινε ἀκίνητος, ἀναπνέοντας βαθεῖα. Κατόπιν τὴν ἔσυρε ἔξω ἀπὸ τὴν σκηνὴ καὶ ἐκεῖ ἔσκυψε ἀπὸ ἐπάνω τῆς. Χάρις στὸν δροσερὸ, νυκτερινὸ ἀνεμο, εἶχε ἐπανακτήσῃ ὅλη τὴν τὴν ψυχραιμία.

Τί εἶχε συμβῇ ; Τ

ζωή, ακούοντας αυτόν τον ήχο.

Η Ύζορε, όμως, έπαιξε απότομα να γελᾷ και χαμῆλῳσε το βλέμμα της.

Ο Τρέντ σηκώθηκε, έμεινε επί μερικές στιγμές ακίνητος κυττάζοντάς την και κατόπιν ἄρχισε ν' απομακρύνεται από την πηγή.

Όταν θρέθηκε ανάμεσα στους θάμνους, ἐγύρισε το κεφάλι του και ἔριξε μιὰ γρήγορη ματιά πίσω του — μιὰ ματιά που ἐγέμισε την καρδιά του με ἀπερίγραπτη χαρά.

Η Ύζορε είχε σηκωθεί ἔπισης και τὸν ἀκολουθοῦσε με τὸ ἐλαφρὸ ἀδόρυθὸ ὄμμα της.

Δὲν ὑπῆρχε πλέον καμμιὰ ἀμφιβολία : ἦταν δική του, κτῆμα του !...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ !...

Ἐν τούτοις, όταν ἔφθασαν στὴν ἄκρη τοῦ δάσους και ὁ Τρέντ προχώρησε πρὸς τὴν κατασκήνωσι, ἐκείνη ἐσταμάτησε διστακτικῶς.

Ο Τρέντ ἐγύρισε και, χαμογελῶντας ἐναρρυντικᾶς, τῆς ἔκανε νεῦμα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

— Τσίκα !... Ἐλα !... τῆς ἐφώνασε.

— Τσίκα !... Τσίκα !... ἐπανέλαθεν ἐκείνη, ἀνταποδίδοντας τὸν χαμόγελο, χωρίς, ὅμως, νὰ προχωρήσῃ.

Ἦταν συνηθισμένη νὰ ζῇ κάτω ἀπὸ τὴν σκιά τῶν δένδρων, μέσα στὸ μυστηριώδες μισοσκόταδο τοῦ δάσους και ἡ ἀνοιχτὴ, ἡλιόλουστη ἔκτασις πού ἀπλώνονταν ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρη τοῦ κολλίσιου ὡς τὴν ἄλλη τῆς ἐνέπνεε κάποιον ἀόριστο ἀκατανίκητο φόβο.

Μὴ θέλοντας, ὅμως, ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν δαμαστή της, ἀπὸ τὸ παράξενο δὲν πού τὴν ἐγροίτευε, ἐξαπλώθηκε ἐπάνω στὸ χορτάρι, ἀνάμεσα στὸς ἀγαπημένους της θάμνους και ἔμεινε ἀκίνητη, παρακολουθώντας με ζωηρὸ βλέμμα τὸν Τρέντ.

Αὐτὸς μῆκε στὴ σκηνή, ἀλλὰ ἐξαφάνηκε σὲ λίγο, κρατώντας μιὰ κονσέρβα συμπεπικνωμένο γάλα και ἕνα πακέτο μπισκότα.

Ἐπείστροφεν κοντὰ της, ἐκάθισεν ἐπάνω στὸ χορτάρι και τοποθετώντας τὴν ἀνοιχτὴ κονσέρβα και τὰ μπισκότα ἐμπρὸς του, ἄρχισε νὰ τρώῃ, ρίχνοντάς της κάθε τόσο πλάγιος ματιές.

Ἐπέρασαν δύο ἢ τρία λεπτά. Ἡ Ύζορε τὸν παρακολουθοῦσε με μεγάλη περιέργεια. Τέλος, δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ στὸν πειρασμὸ και ἀπλώνοντας τὸ χέρι, ἔπῃρε ἕνα μπισκότο.

Ἀφ' οὗ τὸ περιεργάσθηκε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα, τὸ ἔφερε διστακτικᾶς στὴ μύτη της. Ἀμέσως με ἕνα ἤχηρὸ γέλιο, τὸ πέταξε μέσα στὰ χορτά και σηκώθηκε.

— Τί ἔπαθες ; τὴν ρώτησε ὁ Τρέντ χαμογελῶντας. Δὲν σοῦ ἄρεσε ;

Ἡ Ύζορε ἔκανε μερικές ἀόριστες κινήσεις και ἀνοιγόκλεισε τὸ στόμα της, σὰν νὰ θῆλε νὰ τοῦ πῇ κάτι. Τὰ χεῖλη της, ὅμως, δὲν κατάρθωσαν νὰ προφέρουν παρὰ ἀνάρθρωτος φθόγγους και στὸ τέλος, ἐγκαταλείποντας κάθε προσπάθεια νὰ τοῦ ἐκφράσῃ τὴς σκέψεις της, ἐκάθην ἀνάμεσα στὸς θάμνους και ἐξαφανίσθηκε ὡς διὰ μαγείας.

Δὲν ἔλειψε πολὺ. Ὑστερὰ ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ Τρέντ ἀκουσεν ἕνα ἐλαφρὸ κρότο και τὴν εἶδε νὰ ξεπροβάλλῃ πίσω ἀπὸ τὰ φύλλα και τὰ κλαδιά με τὴν ἀγκαλιά της γεμάτῃ φρούτα.

Τὸν ἐπλησίασε χαμογελῶντας, παραμέρισε με τὰ πόδια της τὴν κονσέρβα και τὰ μπισκότα και ἄφησε νὰ πέσουν ἐμπρὸς του ὀλόχρυσά πορτοκάλια, πελώριες μπανάνες και διάφορα ἄλλα προϊόντα τοῦ δάσους τῆς ἐντελῶς ἀγνώστα τὸν Τρέντ.

Αὐτὸς γελοῖος τῶρα με τὴν καρδιά του.

— Αὐτὰ ἐδῶ πού μοῦ ἔφερες εἶναι πραγματικὴ τροφή, ἔ. Τσίκα : ἔκανε. Βέβαια, ἔχεις δίκιο !... Τί κρίμα πού δὲν μπόρεῖς νὰ μιλήσῃς !... Ὅλα λέγαμε τόσο ἁπλοῦς κουβέντες ἔμεις οἱ δύο... Δὲν πηράζει, ὅμως, θὰ σοῦ μάθω γρήγορα νὰ μιλάς... Λοιπὸν, κάθησε νὰ φάμε μαζί, Τσίκα...

Αἰσθανόντας μιὰ τρελλὴ χαρὰ νὰ τὸν κυριεύῃ. Τὰ λόγια ἀνέβαιναν αὐθόρμητα στὰ χεῖλη του. Ἦξερε φυσικᾶς ὅτι ἐκείνη δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τὴ σημασία τους, αὐτὸ, ὅμως, δὲν τὸν στενοχωροῦσε διόλου.

Ἀπῶσε τὸ χέρι του και τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Κάθησε, Τσίκα, ἐπανέλαβε με γλυκεῖα φωνή.

Παραδόξως, ὅμως, ἐκείνη ἔμεινε ἀκαμπίτη.

Ο Τρέντ σήκωσε τὸ κεφάλι του και τὴν ἐκύταξε με ἕνα

ἀόριστο κακὸ προαίσθημα στὴν καρδιά. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της εἶχεν ἀλλάξῃ ἐντέλως. Ἦταν σκυμμένη ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ἔμπροσθ και μέσα στὰ μάτια της, πού ἐκύτταζαν πρὸς τὴν θάλασσα, ἦταν ζωγραφισμένη ζωηρὴ ἀνησυχία, σχεδὸν φόβος.

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησις ὁ Τρέντ ἐγύρισε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ σημεῖο ὅπου ἦταν προσηλωμένος τὸ δικό της.

Τὴν ἐπομένη στιγμὴ θρικόταν ἄρθρος.

Πίσω ἀπὸ τοὺς θράχους πού ἐκλείναν τὸ στόμιο τοῦ κολλίσιου φαίνονταν ἕνα πανί — ἕνα πανὶ ζόγκας — βρώμικο και ἀπειλητικὸ σὰν φτεροῦ γυπὸς !...

Γιὰ τὸν Τρέντ, ἡ ἐξαφνικὴ ἐμφάνισις αὐτοῦ τοῦ πανιοῦ ἦταν ἕνα πολὺ ἀπότομο και σκληρὸ ζήτημα.

Ἡ πρώτη του σκέψις ἦταν ὅτι ὁ Χέντρικ εἶχεν ἐπιστρέψῃ. Γρήγορα, ὅμως, ἀντελήφθη, ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο. Ὁ Χέντρικ δὲν θὰ εἶχε φθάσει ἀκόμη στὴν Φορμόζα...

Τότε... Τότε μόνο μιὰ ἐκδοχὴ ὑπῆρχε. Ὁ Τρέντ θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ φίλου του : «Ὁ Σάγκ - Λι δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ νὰ τοῦ ξεφύγῃς τόσο εὐκόλως...»

Τώρα, ὀλόκληρη ἡ ζόγκα φαίνονταν ἐμπρὸς στὸ στόμιο τοῦ κολλίσιου... Ὁ Χέντρικ εἶχε δίκιο.

Ὁ ἐρχομὸς αὐτοῦ τοῦ θωαμεροῦ ἀπαίσιου καραβιοῦ ἦταν μοιραία συνέπεια τῶν γεγονότων τῆς Καντόν.

Ὁ Τρέντ ἔριξε μιὰ γρήγορη ματιά στὸ κορίτσι πού στεκόταν πλάι του και ἐνοιωσε ἕνα ἐξαιρετικὰ δυσάρεστο συναίσθημα νὰ τοῦ σφίγγῃ τὴν καρδιά. Τί θὰ συνέβαινε, Θεέ μου, ἀν οἱ πειραταὶ τὸν ἐξακαθάριζαν και, κατόπιν, αἰχμαλώτιζαν τὴν Ύζορε ;

Τὸ αἶμα ἄρχισε νὰ βράζῃ μέσα στὴς φλέβες του. Ἡ ζόγκα προχωροῦσε τώρα ἀνάμεσα στὸς θράχους τοῦ στομιῦ... Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ οὐτε στιγμὴ !...

Ἡ ἀπόστασις πού ἐχώριζε τὸ πειρατικὸ καράβι ἀπὸ τὴν ἄκρη γιὰ τὴν ἀκόμη ἀρκετὰ μεγάλη. Ὁ Τρέντ με σκυμμένο τὸ σῶμα ὤρμησε πρὸς τὴν σκηνή, ἔπῃρε τὸ πιστόλι του και ὅσες σφαῖρες εἶχε και ἐπέστρεψε κοντὰ τὴν Ύζορε, πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους...

Ἡ ζόγκα ἐν τῷ μεταξύ συνέχιζε τὸν δρόμο της. Ἀπὸ τὴν πορεία πού ἀκολουθοῦσε δὲν ἦταν δύσκολο νὰ μαντεύσῃ κανεὶς ὅτι ἐκείνους πού τὴν κυβερνοῦσε εἶχε ξανάρθει στὴν Τουκάρα.

Ἐπέρασε χωρὶς τὴν παραμικρὴν ἀβάρια ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἀφρισμένους σκοπέλους τοῦ στομιῦ και θρέθηκε τέλος στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κόλπου. Ὁ Τρέντ διέκρινε νὰ τώρα καμμιὰ δεκαριά ἄνδρες πού ἔτρεχαν σὰν δαιμονιομένοι ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα.

Σὲ λίγο τοὺς εἶδε νὰ κατεβάζου τὸ πανὶ και νὰ ρίχνουν τὴν ἄγκυρα. Ἡ ζόγκα ἔμεινε ἀκίνητη ἐπάνω στὰ ἡσυχὰ νερά τὸ κολλίσιου...

Τὸ πλήρωμά της, με πυρετώδη βία κατέβασε μιὰ θάρκα, στὴν ὁποία ἐπῆδησαν ἑπτὰ ἄνδρες, ὅλοι πρὸς τὰ χεῖλη της.

Ὁ Τρέντ δὲν εἶχε τώρα καμμιὰ ἀμφιβολία. Οἱ πειραταὶ εἶχαν φθάσει. Οἱ ἐπιβάται τῆς θάρκας εἶχαν ὅλοι ὤφους ἐπικινδύνων κακούργων. Τὸν ἔβλεπε δὲν δύσκολοῦσθαι νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Ἦταν ὁ πελώριος Κινέζος, με τὸν ὅποιον εἶχε παλαίψει μέσα στὸ σπῆτι τοῦ Σάγκ - Λι.

Στεκόταν στὴν πλώρη τῆς θάρκας και κρατοῦσε ἕνα μεγάλο, γυμνὸ σπαθί. Τὸν ἴδιο ὀπλισμὸ ἔφεραν και οἱ σύντροφοί του. Βαθμυδόν, ὁ Τρέντ ἐνοιωθε μιὰ τρομερὴ μανία νὰ τὸν κυριεύῃ. Αὐτοὶ οἱ φρικτοὶ κτηρινώτοι ἄνθρωποι ἤρχοντο νὰ διαπράττουν τὴν εὐτυχία του, νὰ ἀπειλοῦν τὴν ζωὴ του και τὴν ζωὴ τῆς συντροφῆς του. Σιγὰ - σιγὰ, ὅλα τὰ πρωτόγονα ἐνστικτὰ πού ὑπάρχουν σὲ λαθάνουσα κατάστασι στὴν ψυχὴ κατὰ τὸν ἄνθρωπο, ἄρχισαν νὰ ἐκποδῶν μέσα του. Ἐσφίξε τὰ δόντια του και μιὰ ἀπειλητικὴ λάμψις ἐφάνισε τὰ μάτια του. Ὁ Τρέντ οἱ κακούργοι θὰ πλήρωσαν ἀκριβὰ τὸ θάνατος τους !...

Τέλος, ἡ θάρκα ἄραξε τρίτοντας ἐπάνω στὴν ἄμμο. Οἱ ἄνδρες παράτησαν ἀμέσως τὰ κουπιά και ὅλοι μαζί, με γυνά σπαθὶ ὤρμησαν πρὸς τὴν σκηνή. Ὁ ἀρχηγὸς ἔτρεχε ἐμπρὸς και οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθοῦσαν σὰν κοπάδι λυσσασμένων λύκων. Ὁ Τρέντ ἀπέσπασε ἀπὸ τὴν σκηνή, ὁ ἀρχηγὸς τοὺς ὤρμησε νὰ σταματήσουν και ἐπροχώρησε μόνος πρὸς τὸν εἰσοδο. Ἐκεῖ ἔσκυψε και ἔριξε μιὰ ματιά στὸ ἐσωτερικὸ.

Γυρίζοντας κατόπιν, εἶπε κατὰ τοὺς ἄλλους. Αὐτοὶ ἐγονάτισαν ἀμέσως και ἄρχισαν νὰ ἐξετάζουν τὰ ἱχνη πού ὑπῆρχαν ἐπάνω στὴν ἄμμο.

Ἐξαφνικὰ, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς πειρατὰς, ἀνεπήδησε και εἶπε κατὰ τὸν ἀρχηγό, δείχνοντας συγχρόνως τὰ ἱχνη πού ὡδηγοῦσαν κατ' ἐξέλιαν στὸν θάμνο, πίσω ἀπὸ τὸν ὅποιον ἦταν κρυμμένοι ὁ Τρέντ και ἡ σύντροφός του. Ὅλοι μαζί ὤρμησαν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Τότε ξεπροβάλλε ὁ Τρέντ, με τὸ πιστόλι στὸ χέρι...

Ἐνὰς ἄγριος μορφοσμός παρεμόρφωνε τὸ πρόσωπό του.

Τὰ μάτια του ἐπετοῦσαν φλόγες.

Βλέποντάς τον οἱ Κινέζοι ἐσταμάτησαν ἀπότομα. Μερικοὶ, μάλιστα, ὀπισθοχώρησαν τρομαγμένοι.

Ὁ Τρέντ δὲν τοὺς ἄφησε καιρὸ νὰ συνέλθουν. Ὄρμησεν ἐναντίον τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ χωρὶς κανὴν νὰ σκοπεύσῃ, ἔπιασε τὴν σκανδάλῃ τοῦ πιστολίου. Ἡ σφαῖρα βρέθηκε τὸν κακούργο στὸ μέτωπο και τὸν ἐξάπλωσε ἄμμο ἐπάνω στὴν ἄμμο.

Μὲ ἀσταρπασία ταχύτητα, ὁ Τρέντ ἔστρεψε τὸ ὀπλισμένο χέρι του πρὸς τὸν πλησιέστερο πειρατὴ. Δεύτερος πυροβολισμὸς ἀντήχησε με τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.

Οἱ ἄλλοι πανικόβλητοι ἄρχισαν νὰ τρέχουν ξεφωνίζοντας πρὸς τὴν θάρκα, κατὰ διακρίσεις ἀπὸ τὸν νεαρό Ἀγγλο, ὁ ὅποιος ἐξακολουθοῦσε νὰ πυροβολῇ.

Λίγο προτὸ φέγγουν στο γιὰ καὶ τρίτος πειρατὴς σφαίρῃ. Ἐπῃρε τὴν ἄμμο, με τὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου του πολτοποιημένο.

Ὁ Τρέντ ἐσταμάτησε δύο ἢ τρία δευτερόλεπτα γιὰ νὰ ἐξαγαγῇ τὸ πιστόλι του. Κατόπιν, συνέχισε ἀμείλικτα τὴν καταδίωξι.

Οἱ τέσσαρες ἄλλοι εἶχαν φθάσει στὸ γιὰ καὶ, καὶ προσπάθισαν τὴν νὰ ἐξακαθίσουν τὴν θάρκα. Τέλος τὸ κατάρθωσαν, τὴν στιγμὴ, ὅμως, πού ἐπεθεθαζόντο ὁ ἕνας τους, κυλίσθησε με μιὰ πνιγμένη φωνὴ μέσα στὸ νερό.

Οἱ δύο ἀπὸ τοὺς τρεῖς πού εἶχαν ἀπομείνει, ἄρπαξαν τὰ κουπιά και ἄρχισαν νὰ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν παραλία.

Ὁ τρίτος, πού δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπιβιβάσῃ, διεσπάρθηκε, τρέχοντας, κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς, πρὸς τὸ μικρὸ ὕψωμα. Ὅταν ἔφθασε στὸς πρόποδας του, ἔστριψε πρὸς τὸ δάσος και χάθηκε μέσα στὰ δένδρα, προτὸν ὁ Τρέντ προσφάσῃ νὰ ἐξαγαγῇ τὸ πιστόλι του.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ θάρκα εἶχε φθάσει στὴν ζόγκα. Οἱ δύο ἄνδρες σικαρφάωσαν στὸ κατὰστρωμα. Οἱ σύντροφοί τους εἶχαν ἀνεβάσει πρὸ πολλοῦ τὸ πανὶ και τώρα ὅλοι μαζί προσπαθοῦσαν νὰ σηκώσουν τὴν ἄγκυρα.

Ὁ Τρέντ ἐνάρχησε νὰ πυροβολῇ ἐναντίον τους. Ἡ μανία πού τὸν εἶχε κυριεύσει δὲν εἶχε κατευνασθῇ ἀκόμη. Παρὰ τὴν μεγάλη ἀπόστασι, μιὰ ἀπὸ τὴς σφαῖρες του πέτυχε ἕνα ἀπὸ τοὺς πειρατὰς. Ὁ Τρέντ τὸν εἶδε νὰ φέρνῃ σπασμαδικὰ τὰ χεῖρα του στὸ στήθος και νὰ πέφτῃ ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἄγκυρα ἐξεκόλλησε και με φουσκωμένο πανὶ ἔλκευσε πρὸς τὸ στόμιο τοῦ κολλίσιου. Ὁ Τρέντ ἐξακολουθοῦσε νὰ πυροβολῇ, τώρα, ὅμως, ἡ ἀπόστασις ἦταν πολὺ μεγάλη γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν στόχο του. Ἄλλως τε οἱ πειραταὶ εἶχαν ἐξαπλώθῃ ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα και μόνο τὸ κεφάλι τοῦ πηδαιλόγου διεκρίνετο.

Τέλος ἡ ζόγκα ἐξανέπεσε τὸ στόμιο και ἄρχισε νὰ πλέῃ πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος. Τότε μόνο οἱ τέσσαρες πειρατὰς πού εἶχαν ἀπομείνει, ἐτόλμησαν νὰ σηκωθοῦν και νὰ ἐκδηλώσουν τὴν λύσσα τους, δείχνοντας τὴς γροθιές τους στὸν ἄνδρα πού τοὺς εἶχε κατατροπώσει, ἐξοντώνοντας συγχρόνως τοὺς περισσότερους συντρόφους των.

Δὲν ἤξεραν δὲ ὁ Εὐρωπαῖος εἶχεν ἐξαντλήσει και τὸ τελευταῖο του φυσίγγιο και πῶς ἂν ἐπέστρεφαν, ἡ ἐκδίκησις θὰ ἦταν εὐκόλη και ἀκίνδυνος.

Ἄλλως τε και ὁ ἴδιος ὁ Τρέντ ἀγνοοῦσε ὅτι εἶχε μείνει ὁ πλοῦς...

Εἶχε γεμίσει τρεῖς φορές τὸ πιστόλι του και κάθε φορά τὸ εἶχε ἀδειάσει κυριευμένος ἀπὸ μιὰ μόνο ἐπιθυμία : νὰ σκοτώσῃ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερους πειρατὰς.

Ὅταν ἔπιασε γιὰ τελευταία φορά τὴν σκανδάλῃ και κατὰ λαθε πῶς τὸ πιστόλι εἶχε ἀδειάσει πάλι, ἡ ζόγκα ἐρίσθη νὰ βάλῃ ἔξω ἀπὸ τὴν ἀκτίνα θολῆς καὶ γι' αὐτὸ δὲν σκέφθηκε νὰ βάλῃ τὸ χέρι του στὴν τσέπη γιὰ νὰ γεμίσει.

Τὸ πανὶ τοῦ πειρατικοῦ καραβιοῦ δὲν ὄργησε νὰ ἐξαφανισθῇ πίσω ἀπὸ τοὺς θράχους.

Ὁ Τρέντ ἔριξε ἕνα βλέμμα θριαμβοῦ γύρω του. Τὰ τέσσαρα πτώματα ἦσαν ἐξαπλωμένα σὲ διάφορες στάσεις ἐπάνω στὴν ἄμμο, ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ δάσους ὡς τὸ γιὰ καὶ. Ἐμεινε τὰ ρα ὁ πειρατὴς πού εἶχε καταφύγει μέσα στὸ δάσος. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν θ' ἄργουσε νὰ συμμεριθῇ τὴν τύχη τῶν συντρόφων του.

Ὁ Τρέντ, μισοζαλισμένος ἀπὸ τὸ μεθύσι τοῦ φόνου και τῆς νίκης, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν σκηνή.

— Τσίκα ! ἐφώνασε. Τσίκα !

Καμμιὰ ἀπάντησις... Ὁ θάμνος πίσω ἀπὸ τὸν ὅποιον εἶχαν κρυφθῇ, ἔμεινε ἀσάλευτος.

Ὁ Τρέντ ἐτάχυνε τὸ βῆμα του. Ἐφθασε στὴν ἄκρη τοῦ δάσους και ἐχώθηκε μέσα στὰ κλαδιά. Ἡ Ύζορε, εἶχε γίνῃ ἀφαντῆ...

Χωρὶς ἄλλο, οἱ πυροβολισμοὶ θὰ τὴν εἶχαν τρομάξει και θὰ εἶχε καταφύγει στὰ βάθη τοῦ δάσους. Ὁ Τρέντ, στὴν ἀρχὴ δὲν ἀνησύχησε διόλου. Ἦταν βέβαιος ὅτι ἡ σύντροφός του θὰ ἐπέστρεφε.

Ἐξαφνικὰ, ὅμως, μιὰ τρομερὴ σκέψις ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ μυαλό του : Ἐν κατὰ τὴν τύχη τὴν συναντοῦσεν ὁ Κινέζος, πού εἶχε καταφύγει ἔπισης στὸ δάσος, τότε τί θὰ συνέβαινε ;

Μιὰ ἀπερίγραπτη ἀνησυχία τὸν ἐκυριεύεσε. Ὁ κακούργος ἦταν ἱκανὸς νὰ τὴν σκοτώσῃ ἂν τὴν αἰχμαλώτιζε. Φυσικᾶς ὑπῆρχαν πολὺ λίγες πιθανότητες νὰ συμβῇ κάτι τέτοιο. Ὁ Τρέντ ἐβόσκει τὴς ἐλπίδες του στὸ δάσος, ἐνστικτο τῆς Ύζορε και τὴν καταπληκτικὴ ταχύτητά της.

Ἐν τούτοις, τὸ ἦταν ἀδύνατον νὰ καθυσχάσῃ τὸν ἑαυτοῦ του. Ἐνὰς ἀόριστος φόβος εἶχε φωνάξει μέσα στὴν καρδιά του.

Ἐκάθισε συλλογισμένος στὴν εἰσοδο τῆς σκηνῆς. Ἡ σκέψις ὅτι ἡ Ύζορε μπορούσε νὰ πάθῃ καὶ ποιο ἀτύχημα τοῦ ἔφερνε τίς πιὸ μαύρες ἰδέες στὸ μυαλό.

Ἐξαφνικὰ θυμήθηκε ὅτι τὸ πιστόλι του ἦταν ἀδειο και ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του. Τότε μόνον ἀντελήφθη ὅτι τὰ πυρομαχικά του εἶχαν ἐξαντληθῇ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὸ γυμνὸ σπαθί τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν πειρατῶν, πού ἔλαμπε ἐπάνω στὴν ἄμμο. Σηκώθηκε και τὸ πῆρε. Ὅποιοδήποτε δὲν ἦταν τώρα ἀσπλός...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ο ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΤΗΣ

Ὁ Τρέντ περίμενε ματαίως τὴν ἐπιστροφή τῆς Ύζορε ὡς τὸ μεσημέρι. Κατόπιν, ἀφ' οὗ ἔθαψε τὰ τέσσαρα πτώματα τῶν Κινέζων μέσα στὴν ἄκρογιαλιά, ἐκίνησε γιὰ τὴν δυτικὴ ἀκτὴ, ὀπλισμένος με τὸ σπαθί τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν πειρατῶν.

Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ ἐξερευνήσῃ, ἐν ἀνάγκῃ και δόλο, κληρὸ ἀκόμη τὸ δάσος γιὰ νὰ ἐξαγαγῇ τὴν Ύζορε και ν' ἀνακαλύψῃ τὸν Κινέζο. Τὸν τελευταῖο τὸν εἶχε καταδικάσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μέσα στὸ μυαλό του ἔπρεπε νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ ὅπως εἶχεν ἐξολοθρεύσει τοὺς συντρόφους του.

Τὸ σχέδιό του ἦταν νὰ φθάσῃ στὴν δυτικὴ πλευρὰ τῆς Τουκάρας, περνώντας ἀπὸ τὸ μικρὸ ἔξωφτο ὅπου εἶχεν ἀνακαλύψει κατὰ τὴν προηγουμένη τὸν ἐξερευνῆσαι — τὸ δένδρο με τὴν κουφάλα — κατόπιν νὰ διασχίσῃ καὶ πάλι τὸ δάσος σὲ ὅλο του τὸ μῆκος και σὲ περίπτωσι πού δὲν θὰ συναντοῦσε κανένα και θὰ διεπίστανε συγχρόνως ὅτι ἡ πηγὴ τῆς ἀνατολικῆς πλευρῆς ἦταν ἡ μοναδικὴ τοῦ γιὰ καὶ, νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ σπαθί και νὰ κρυφθῇ ἐκεῖ. Τὸ πρῶτο μέρος τοῦ σχεδίου του ἀπέτυχε. Κατάρθωσε, φυσικᾶς, νὰ φθάσῃ στὴν δυτικὴ ἀκτὴ, χωρὶς ὅμως ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ἔξωφτο.

Ἡ ἀμμουδιά, ὅπου αὐτὸς και ὁ Χέντρικ εἶχαν δῇ γιὰ πρώτη φορά τὰ ἱχνη τῆς Ύζορε, ἦταν τελείως ἔρημη. Ὁ Τρέντ, χωρὶς νὰ ἐξεκουρασθῇ διόλου, συνέχισε τὴν ἐξερεύνησί του.

Ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ ἀπόγευμα περπατοῦσε μέσα στὸ δάσος, παραμερίζοντας τοὺς θάμνους με τὸ σπαθί του, προσπαθώντας ν' ἀνακαλύψῃ ἱχνη πού θὰ τὸν διεφώτιζαν, πάντοτε προσεκτικῶς, πάντοτε ἑτοιμὸς γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Ἐν τούτοις δὲν κατάρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τίποτε. Καὶ ἡ

“Υζόρε και ο Κινέζος είχαν γίνει άφαντοι, σαν να τους είχε καταπιεί η γη.

Τό μόνο θετικό αποτέλεσμα των κόπων του ήταν να εξακριβωθεί ότι άλλη πηγή δεν υπήρχε στην Τουκάρα. Και σ’ αυτό, λοιπόν, το σημείο ο Χέντρικ είχε δίκιο : Τό ένστικτό του δεν τον είχε γελήσει.

“Όταν επέστρεψε εξαντλημένος στην κατασκήνωσι, η ώρα ήταν έπτά περασμένες. “Ο ήλιος είχε κρυφθεί από πολλού πίσω από τα φύλλα των δένδρων και ένα γλυκό, ρόδινο φως ήταν απλωμένο επάνω στο ημί. Μιά παράξενη, κάπως ανησυχητική γαλήνη έβασίλευε παντού.

“Ο Τρέντ έπλυνε το πρόσωπό του και τὰ χέρια του, έφαγε χωρίς όρεξι λίγα μπισκότα και μερικά από τὰ φρούτα που του είχε φέρει το πρωί ή “Υζόρε και, κατόπιν, με το γυμνό σπαθί στο χέρι, διευθύνθηκε προς την πηγή.

Είχαν αρχίσει ν’ απειλείζονται. Μιά θαθεία μελαγχολία τον έκυριευσε σιγά - σιγά. Κακά προαισθήματα τον έδασάνιναν. Κάτι θα είχε πάθει, χωρίς άλλο, ή “Υζόρε. Κατά πᾶσαν πιθανότητα θα την είχε συναντήσει ο Κινέζος...Και τώρα...ίσως να ήταν σωριασμένη άψυχη σε κάποια γωνία του δάσους, μέσα στους θάμνους και στα ψηλά χόρτα...

“Η σκέψις αυτή γέμιζε την καρδιά του Τρέντ μιά απεριγραπτη απέλπισία. Τώρα του φαινόταν αδύνατον να ζήση χωρίς το παράξενο πλάσμα που τον είχε κατακτήσει τελείως. “Όταν έφθασε στην πηγή, ξεπλώθηκε στην παλιά κρύπη του, πίσω από τους θάμνους.

Αυτή τη φορά όμως δεν περίμενε πολλή ώρα... Ξαφνικά, μέσα στην απόλυτη ήσυχία, αντήχησε μιά διαπεραστική φωνή, μιά φωνή που έκανε τον Τρέντ ν’ αναπηδήσει, σαν να είχαν έκκενωση ήλεκτρικό ρεύμα μέσα στο σώμα του.

“Η φωνή δεν άργησε ν’ άκουσθι και πάλιν, πιό διαπεραστική, πιό αγωνιώδης. Δεν υπήρχε καμιά απόλυτως άμφιβολία : ήταν ή φωνή της “Υζόρε.

“Ο Τρέντ ώρμησε έξω από την κρύπη, σφίγγοντας την λαβή του σπαθιού του.

— Τσίκα !... Ξεφώνισε. Τσίκα !...

“Επέρασαν μερικά δευτερόλεπτα. “Ο Τρέντ κοιτούσε τώρα την άναπνοή του. “Από πού να είχαν έρθει άρα γε ή φωνή ; “Από την άκρογιαλιά ή από το δάσος ; Δεν ήξερε τί να κάνει, προς ποιά κατεύθυνσι να τρέξει. Πάντως ή “Υζόρε δεν ή’ απείχε πολύ από την πηγή : έκαστο, το πολύ έκατοπενήντα μέτρα... — Τσίκα ! Ξαναφώνασε με όλη την δύναμι των πνευμάτων του.

Τέλος ένας ελαφρός θόρυβος άκούσθηκε και ξαφνικά μέσα από τους θάμνους ξεπρόβαλε ένα όλόλευκο κορμί. Μιά πνιγμένη φωνή άνακουφίσωσε ξέφυγε από τὰ χείλη του Τρέντ : ήταν ή φωνή άνακουφίσωσε ξέφυγε από τὰ χείλη του Τρέντ : ήταν ή “Υζόρε. Για μιά στιγμή έμεινε άκίνητη μέσα στο μισοσκόταδο. Κατόπιν θλέποντας τον Τρέντ, ώρμησε με άσπραπια τάχυντα προς το μέρος του και άρπάζοντας τον από το μπράτσο, τον παρέσυρε μέσα σά κλαδιά και τὰ πυκνά φύλλα των θάμνων.

Τό στήθος της άνεθοκατέβαινε σπασμωδικά. Στο πρόσωπό της και στα μάτια της ήταν ζωγραφισμένος άφάνταστος πόνος.

Μόλις βρέθηκαν κρυμμένοι πίσω από τους θάμνους, άφησε το σώμα της να πέσει επάνω στο χορτάρι και έμεινε άκίνητη.

“Ο Τρέντ γονάτισε πλάι της και άρχισε να την χαϊδεύη με τρυφερότητα.

— Τσίκα !... έψιθύρισε με γλυκειά φωνή. Τί έπαθες ; Τί σου συνέβη, Τσίκα...

Ξαφνικά εκείνη άνασκήθηκε στους άγκωνας της και κάρφωσε το τρομαγμένο βλέμμα της σ’ έναν θάμνο, αντίκρυ άκριβώς στην κρύπη της. “Ο Τρέντ, έκτύταξε προσεκτικά προς τὰ εκεί και είδε τα φύλλα να σαλεύονται και σε λίγο ένα χέρι να παραμυρίζει τὰ κλαδιά. Τέλος δλόκληρος ο Κινέζος που είχε κατορθώσει να τού ξεφύγη το πρωί, έφάνηκεν έμπρός στο θάμνο.

“Εστάθηκε για μιά στιγμή άκίνητος, διατακτικός, ρίχνοντας ματιές γεμάτες ύποψια γύρω του. Τό νερό της πηγής που άνέβλυζε σπινθηροβόλυντας, τράβηξε την προσοχή του. Μιά λάμψις έφώτισεν άμέσως τὰ μάτια του και άρχισε να προχωρή μέσα στο ξέφωτο.

“Όταν έφθασε έμπρός στην πηγή, γονάτισε και έκανε να άφήση το σπαθί του επάνω στο χορτάρι. Δεν πρόφθασεν όμως. Την ίδια στιγμή σαν εξαγριωμένο θηρίο ο Τρέντ ξεπρόβαλε μέσα από την κρύπη του και ώρμησε έναντίον του.

Με ένα πήδημα, ο Κινέζος βρέθηκε όρθιος με το σπαθί στο χέρι. “Η πρώτη του κίνηση ήταν να τραπή σε φυγή. Γρήγορα, όμως, κατάλαβε πώς δεν υπήρχε καμιά έλπις να ξεφύγη από τόν Εύρωπαίο. Τόν αντιμετώπισε, λοιπόν, άποφασισμένος να πουλήση άκριβά την ζωή του.

“Αλλάς τε ο αντίπαλός του δεν είχε τώρα την ύπεροχή του όπλισμού. “Ο Κινέζος δεν έβλεπε στο χέρι του το τρομερό εκείνο πιστόλι που είχε έξολοθρεύσει τους συντρόφους του.

Γενικώς, τὰ πυροβόλα όπλα έμπνυναν τέτοιο τρόμο στους Κινέζους ναυτικούς, ώστε και οί ίδιοι άκόμη διατάζουν να τὰ μεταχειρισθούν. Προτιμούν τὰ σπαθιά και τὰ μαχαίρια που δεν κάνουν θόρυβο και κτυπούν πάντοτε εκείνον που πρέπει να κτυπήσουν.

Στο χειρισμό τους φυσικά οί Κινέζοι πειραταί είναι άφθαστοι. Ξέρουν πώς να κουράζουν τόν αντίπαλό τους, να τον έ-ξανιδούν, να άποφεύγουν οί ίδιοι τὰ κτυπήματα και να έπιτ-θενται την στιγμή που πρέπει.

Αυτή την φορά, όμως, ο φυγάς της ζόγκας δεν είχε αντί-

κρυ του ένα συνηθισμένο αντίπαλο. Και πρωτ’ άπ’ όλα ο Τρέντ, όρμώντας έναντίον του, δεν είχε καμιά πρόθεσι να μονομαχήση, εφαρμόζοντας τους κανόνες της ξιφασκίας που άλλως τε άγνοούσε.

Τόν είχε κυριεύσει και πάλιν μιά τρομερή μανία και μέσα στο φλογισμένο μυαλό του υπήρχε μόνο μιά σκέψις : πώς να έξολοθρεύη όσο το δυνατόν γρηγορώτερα τόν κακούργο που είχαν απειλήσει την ζωή της “Υζόρε.

Χύθηκε, λοιπόν, άκάθεκτος έναντίον του, με σηκωμένο το σπαθί και όταν έφθασε στην κατάλληλη απόστασι του κατάφερε ένα τρομακτικό κτύπημα. “Ο Κινέζος τό απέφυγε πηδώντας προς τὰ πίσω και, κάνοντας με καταπληκτική ταχύτητα μερικά βήματα στο πλάι, επέτέθη έναντίον του Τρέντ, προσπαθώντας να τόν κτυπήση στο άριστερό πλευρό.

“Ο νεαρός “Αγγλος ούτε καν έπεχείρησε ν’ άποφύγη την έπίθεσι. “Εσήκωσε το σπαθί του και κατέφερε ένα δεύτερο τρομερό κτύπημα. Αυτή την φορά τὰ δυο σπαθιά συναντήθηκαν και ζωηρές σπίθες άνεπήδησαν μέσα στο μισοσκόταδο. “Η μονομαχία συνεχίσθηκε άγριώτερη.

“Εν τώ μεταξύ ή “Υζόρε είχε θυγή σιγά - σιγά από την κρύπη της και τώρα, άκουμπισμένη στον κορμό ενός δένδρου, με μίατα μεγαλωμένα από την αγωνία παρακολουθούσε την φοβερή σκηνή.

Οί δυο άνδρες αντήλασαν κτυπήματα — ο Κινέζος με περισσότερο τέχνη, ο Τρέντ με μεγαλύτερη δύναμι. Ξαφνικά, ένας ξηρός κρότος αντήχησε και το σπαθί του νεαρού “Αγγλου σπασμένο στα δυο, του ξέφυγε από το χέρι και έπεσε μέσα στους θάμνους.

Μιά φωνή θριάμβου ξέφυγε από τὰ χείλη του Κινέζου : το κόλπο του είχαν επιτύχει και τώρα ο αντίπαλός του θρισκόταν άσπλος στην διάθεσί του... “Επροχώρησε με σηκωμένο σπαθί...

“Ο Τρέντ, όμως, δεν περιμενε με σταυρωμένα χέρια να δεχθί το μοιραίο κτύπημα. “Εσκυψε, άπτόμα, έδίπλωσε το σώμα του και την στιγμήν που ο κακούργος έτοιμαζόταν να κατεβάση το σπαθί του, ζετινάχθηκεν δλόκληρος, σαν πάνθηρ και άρπαξε με τὰ σιδερένια δάκτυλά του τόν καρπό του όπλισμένου χεριού του αντίπαλού του.

Οί δυο άνδρες κυλίσθηκαν επάνω στο χορτάρι. Τώρα, όμως, ο Τρέντ ήταν απόλυτος κύριος της καταστάσεως. “Υστερα από δύο δευτερόλεπτα έκρατούσε τόν άλλον καρφωμένο στη γη...Με μίαν άγρια κίνησι του απέσπασε το σπαθί και τό έβύθισε στα στήθη του πειρατού.

Σε λίγο μιά άνατριχιαστική φωνή άντηχούσε μέσα στο δάσος...

“Ο Τρέντ πέταξε το σπαθί, σηκώθηκε σιγά - σιγά και γύρισε προς την “Υζόρε. Αυτή ήταν σκυμμένη προς τὰ έμπρός, με τὰ χέρια της άκουμπισμένα στα γόνατά της και έκτύταξε πότε το άκίνητο σώμα, πότε τόν Τρέντ.

“Εμεινε σ’ αυτήν την στάσι επί δύο ή τρία λεπτά. Κατόπιν έπροχώρησε σιγά - σιγά και όταν έφθασε κοντά στον Τρέντ, τόν έπιασε σφικτά από το μπράτσο και έσκυψε χαμηλότερα με το βλέμα της προσηλωμένο στο πτώμα, σαν να ήθελε να θεσπαιωθεί ότι ο δαίμονας που πριν από λίγο την κατεδίωκε, ήταν τώρα έντελώς άκίνδυνος...

“Αλλά γι’ αυτό δεν υπήρχε πιά καμιά άμφιβολία. “Ο Κινέζος ήταν ξεπλωμένος άνάσκελα επάνω στο χορτάρι και δεν έκανε την παραμικρότερη κίνησι. Μιά φρικτή πληγή του παρεμόρφωνε το κεφάλι. Τό κτύπημα του Τρέντ τόν είχε βρή στο μέτωπο και τού είχαν άνοίξει πέρα γιά πέρα το κρανίο.

Τέλος, ή “Υζόρε άνεσήκωσε το σώμα της και γύρισε προς τόν Τρέντ. Μέσα στα μάτια της ήταν ζωγραφισμένη θαθεία ά-τόν Τρέντ. “Ο τρομερός έχθρος είχαν έξοντωθή και ο σύντρο-νακούφισις. “Ο τρομερός έχθρος είχαν έξοντωθή και ο σύντρο-φός της ήταν άνεπαφος. Στο μικρό βασίλειό της είχε ξαναβρή την γαλήνη. “Η “Υζόρε ήταν εύτυχισμένη...

“Ο Τρέντ άπλωσε το χέρι του και άρχισε να της χαϊδεύη τὰ μαλλιά.

— Είσαι εύχαριστημένη τώρα, Τσίκα ; της είπε χαμογελώντας γλυκά. Αυτό το τέρας σε είχε τρομάξει, μικρούλα μου... “Εσύ φταίς, όμως. Ποιός σου είπε ν’ άπομακρυνθής από κοντά μου !

“Η “Υζόρε άκουε σαν γοητευμένη τόν ήχο της φωνής του και όταν εκείνος σώπασε, έσήκωσε το χέρι της και άγγιγεν έλαφρά το μάγουλό του, ανταποδίδοντας έτσι το χόδι του.

“Ο Τρέντ αισθάνθηκε τους παλμούς της καρδιάς του να δυναμώνουν. Με μιά προσπάθεια, όμως, απέσπασε το βλέμμα του από το δικό της και έβριξε μιά ματιά στο πτώμα του Κινέζου.

— Δεν πρέπει ν’ άφήσουμε αυτό το τρομερό κουφάρι κοντά στην πηγή, Τσίκα, είπε. Θά την μολύνη...

“Εσκυψε και πιάνοντας το πτώμα από τὰ πόδια, άρχισε να τόν σέρνι προς το μέρος του μικρού ύψώματος. “Η “Υζόρε τόν άκολουθούσε.

Τό φεγγάρι θρισκόταν τώρα ψηλά στον ούρανό και ή άκτίνες του έλουζαν την Τουκάρα με ένα γλυκό, άσημένιο φως.

“Από το ένα μέρος το ύψώματος άπλωνόταν ή άκρογιαλιά και ο κολπίσκος από το άλλο μέρος υπήρχαν θράχοι και παραπέρα ή άνοικτη θάλασσα. Προς αυτή την πλευρά ο Τρέντ έξυρε το σώμα που ήταν θαθεία και άγρια. “Ο Τρέντ φορτώθηκε

“Εδώ τὰ νερά ήταν θαθεία και άγρια. “Ο Τρέντ φορτώθηκε το πτώμα, σκαρφάλωσε σ’ έναν από τους θράχους και από εκεί τόν έβριξε μέσα στην θάλασσα. Κατόπιν επέστρεψε κοντά στην “Υζόρε, που τόν περίμενε στην άκρη του δάσους.

— Και τώρα, της είπε, μοι φαίνεται πώς είνας. Ώρα να πάμε να ξεκουρασθούμε...

“Επροχώρησε προς την κατασκήνωσι, κάνοντάς της νεύμα να τόν άκολουθήση. “Εκείνη, όμως, έμεινε άκίνητη. “Ο Τρέντ έσταμάτησεν άπτόμα.

— Τί συμβαίνει ; έκανε. Δεν θέλεις νάρθής μαζί μου, Τσίκα ; “Η “Υζόρε τόν έπλησίασε ξαφνικά και πιάνοντάς τον από το χέρι τόν παρέσυρε μέσα στο δάσος.

“Ο Τρέντ έκπληκτος δεν έφερε καμιά αντίστασι. Ξαναπέρασαν κοντά από την πηγή και χώθηκαν πιό θαθεία μέσα στα δένδρα. “Η “Υζόρε έπροχωρούσε με καταπληκτική ταχύτητα και απόλυτη θεσπαιότητα για τὰ κατεύθυνσι που άκολουθούσε, κρατώντας τον πάντοτε από το χέρι και γλυστρώντας σαν φίδι, άνάμεσα στα χαμόκλαδα και στους θάμνους.

— Μα πού με πάς, Τσίκα, έρώτησε ο Τρέντ γελώντας. — Τσίκα... Τσίκα... έπανέλαθεν εκείνη, χωρίς να θραδύνη το θήμα της.

“Επί μισή περίπου ώρα περπατούσαν, έτσι μέσα στο δάσος. Τέλος ή “Υζόρε σταμάτησε, παραμέρισε τὰ πλατεία φύλλα ένός μεγάλου θάμνου και ο Τρέντ άντελήφθη ξαφνικά ότι θρισκόταν στο ξέφωτο, εκεί όπου είχαν άνακαλύψει πριν από λίγες μέρες το δένδρο με την κουφάλα.

— “Α ! έκανε. Τώρα καταλαβαίνω... “Η “Υζόρε τόν έσυρε προς το δένδρο και εκεί έστάθηκε λαχανιασμένη.

— Κουράσθηκες, έ ; έρώτησεν ο Τρέντ που ένοιωσε τὰ γόνατά του να λυγίζουν. Μα θέδαια, έγω είμαι τελείως τσακισμένος...

“Η “Υζόρε τού έδειξε την κουφάλα και έκλεισε τὰ μάτια της. — Δεν έχω καμιά αντίρρησι, είπεν ο Τρέντ γελώντας και χωρίς τόν παραμικρότερο διαταγμό ξεπλώθηκε επάνω στα ξεραμένα φύλλα που άποτελούσαν το πρωτόγονο στρώμα.

“Η “Υζόρε, με ένα χαμόγελο θαθείας ίκανοποίησεως ξεπλώθηκε πλάι του, κουλουριαζόντας το σώμα της σαν μικρό σκαλκι και δεν άργησε ν’ άποκοιμηθί.

“Ο Τρέντ έμεινε ζυπνητός επί αρκετά άκόμη λεπτά... Τὰ ξεραμένα φύλλα άνεδίδαν ένα ελαφρό εύχάριστο άρωμα και ή άναπνοή της νέας άντηχούσε πλάι του ρυθμική και ήσυχη...

Τέλος, ο ύπνος έβάρυνε τὰ θέλαρα του και σε λίγο ταξίδευε μαζί της στην εύτυχισμένη χώρα των όνείρων...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ’

Η ΦΛΟΓΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τό πρωί, όταν ξύπνησε, ή “Υζόρε δεν θρισκόταν πλάι του. “Η ώρα θα ήταν αρκετά προχωρημένη. Γύρω από το δένδρο όλη ή φύσις γελούσε. Οί παπαγάλοι αντήλασαν με την κωμική φωνή τους τις πρωίνες τους έντυπώσεις, τὰ άλλα πουλιά ύψωναν χαρούμενα τόν ύμνο τους προς τόν ήλιο, τὰ λουλούδια και οί θάμνοι εύωδίζαν.

“Ο Τρέντ αισθάνονταν μιάν ήδονική νοχέλεια να παραλύη τὰ μέλη του. “Εν τούτοις, με μιά προσπάθεια, άνεκάθησε και έβριξε μιά ματιά έξω από την κουφάλα. “Η “Υζόρε δεν φαινόταν πουθενά.

— Τσίκα ! έφώνασε.

— Τσίκα ! άπάντησε άμέσως μιά άλλη φωνή, σαν αντίπαλος. “Ο Τρέντ, χαμογελώντας, σηκώθηκε και έκανε μερικά βήματα, τεντώνοντας τὰ μπράτσα του. Την ίδια σχεδόν στιγμή μέσα από τους θάμνους ξεπρόβαλε ή “Υζόρε. Τὰ χέρια της ήταν γεμάτα φρούτα και στον ώμο της καθόταν ένα μικρός πίθηκος.

“Ο Τρέντ της έκανε άμέσως μιά θαθεία ύπόκλησι. — “Ω, δεσποινίς, είπε, σάς εύχαριστώ που φροντίσατε για τόν πρόγευμά μου...Αυτός έδω ο τζέντλεμαν θά είναι, χωρίς άλλο, ένας από τους καλούς σας φίλους. Δεν μοι τόν συστήνετε ;

“Από τις πρώτες λέξεις που είχε προφέρει, ή “Υζόρε είχε καρφώσει το βλέμμα της στα χείλη του, σαν να προσπαθούσε να συλλάβη τούς φθόγγους. Θά έλεγε κανείς ότι ή φωνή του την έμάγευε.

“Όταν ο Τρέντ σώπασε, έμεινε για κάμποσες στιγμές άκίνητη, εξακολουθώντας να τόν κυτάξει.

Κατόπιν γονάτισεν άφησε τὰ φρούτα επάνω στο χορτάρι και, χαμογελώντας, τού έκανε νεύμα να την μιμηθί.

Τό πρόγευμα ήταν έτοιμο.

★

Και έτσι άρχισε για τόν Τρέντ μιά περίοδος της ζωής του που έπρόκειτο να τού μείνη αλησμόνητη.

“Η ημέρες διεδέχοντο ή μιά την άλλη, χωρίς να καταλαβαίνει το πέρασμά τους. “Εξούσε άμέριμνος, με το μυαλό του ελεύθερο από κάθε δυσάρεστη σκέψι, από κάθε μαύρη ιδέα. Είχε την “Υζόρε, αυτό το άρκούσε για να είναι μέσα στο δάσος, σκαρφάλωνε στα δένδρα, έκοβε φρούτα και λουλούδια, κυνηγούσε πεταλούδες. “Όταν έθράδευε επέστρεφαν στην κουφάλα τους και έκοιμώντο ήσυχοι και άμέριμνοι, για να ξαναρχίσουν την ίδια ζωή την επομένη.

Της μάθαινε να μιλά και ή εδκόλια, με την όποιαν εκείνη συγκρατούσε τις λέξεις, τόν κατέληπτε. Κάποτε - κάποτε έπήγαιναν στην δυτική άκτι όπου ο Τρέντ κολυμπούσε. “Η σύντροφός του τόν παρακολουθούσε από την άκρη του δάσους, γελώντας και ξεφωνίζοντας χαρούμενα. “Η ίδια δεν τολμούσε να πλησιάση προς τὰ κύματα. Σπανιώτατα και μόνο όταν κανένα γυαλιστερό κογγύλι την μαγνιτίζε με την λάμψι του, ώρ-

μούσε, το άρπαζε και επέστρεφε όσο μπορούσε γρηγορώτερα άνάμεσα στους θάμνους.

Και ή μέρες κυλούσαν... “Ο Τρέντ είχαν αρχίσει να ξεχνά τόν Χέντρικ. Μόνο όταν πήγαινε στην κατασκήνωσι για να εύρισθί έβριχνε καμιά ματιά προς το πέλαγος και θυμόταν τόν φίλο του. “Αρα γε θα επέστρεφε να τόν πάρη, όπως τού τό είχαν ύποσχεθί ; “Ο Τρέντ άδιαφορούσε τελείως.

“Από την ημέρα που είχαν έγκαταλείψει την κατασκήνωσι, είχε πιάσει να καπνίζει. Μέσα στην μυρωμένη ατμόσφαιρα του δάσους, το καπνισμα τού φαινόταν σαν μιά ιεροσουλιά. Σιγά - σιγά χωρίς ο ίδιος να τό καταλαβαίνει, επέστρεφε στην φυσική ζωή...

Κάποτε - κάποτε ή “Υζόρε εξαφανίζονταν για μερικές ώρες. Ποι έπήγαινε ; Μυστήριο. “Ο Τρέντ δεν άνησυχούσε. “Ηξερε ότι ή σύντροφός του δεν μπορούσε να ζήση χωρίς αυτόν και, συνεπώς, όπου και άν θρισκόταν δεν θ’ άργούσε να επιστρέψη κοντά του...

★

“Ενα άπόγευμα τὰ θήματα του τόν έφεραν άσυναισθήτως προς το μικρό ύψωμα του κολπίσκου. Ξεπλώθηκε επάνω στην άκμο, κοντά στο μέρος όπου ο Χέντρικ είχε βρή τόν σκελετό της δόνια “Αλθαρέθ και έμεινε άκίνητος με το βλέμμα του γυρισμένο προς τόν γαλανό ούρανό.

“Η “Υζόρε είχαν εξαφανισθί πριν από μερικές ώρες, ενώ αυτός κοιμόταν μέσα στην κουφάλα, και δεν είχαν επιστρέψει άκόμη. “Η άπουσία της εκείνο το άπόγευμα τόν στενωχωρούσε τρομερά. “Ετσι όμως ήταν ξεπλωμένος επάνω στην άκμο, θά ήθελε να την αισθάνεται πλάι του, να κρατά το χέρι της μέσα στο δικό του...

“Εκλεισε τὰ μάτια του, αλλά δεν άποκοιμήθηκε. “Η πιό τρελής σκέψις άρχισαν να στριφογυρίζουν μέσα στο μυαλό του. Προσπάθεσε να τις διώξη, χωρίς όμως να τό κατορθώσει...

“Αρκετή ώρα πέρασε έτσι... Ξαφνικά ένας ελαφρότατος κρότος άκούσθηκε πλάι του και την έπομένη στιγμή, ένα χέρι χάιδεψε απαλά το μέτωπό του. “Ο Τρέντ άνοιξε άμέσως τὰ μάτια του και άνεκάθησε με μίαν άπτόματη κίνησι. “Από πάνω του ήταν σκυμμένη ή “Υζόρε και τόν κύτταζε χαμογελώντας γλυκά.

“Ο Τρέντ έμεινεν έκπληκτος για μιά στιγμή. “Ηταν ή πρώτη φορά που ή “Υζόρε έτολμούσε ν’ άπομακρυνθί από την άκρη του δάσους, προτού δώσει ο ήλιος.

— Τσίκα ! έκανε ο Τρέντ με κάποια ταραχή. “Επέστρεψες επί τέλους...

— Ναί ! άπάντησε με έμφασι ή “Υζόρε και ξεσπασε σε γέλια.

— Ποι ήσουν ; την ρώτησε ο Τρέντ.

“Εκείνη, όμως, έκούνησε το κεφάλι της, εξακολουθώντας να γελά.

“Ο Τρέντ την έπιασε από το μπράτσο.

— Ποι ήσουν, “Υζόρε ; την ξαναρώτησε. Δεν θέλεις να μοι τού πής ;

— “Οχι, άπάντησεν εκείνη πονηρά.

“Επιασε να γελά, κάθισε πλάι του και με μίαν έντελώς αβόρημη κίνησι άκούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του. “Ο Τρέντ άθελά του άνεσκήρυσσε.

“Επέρασαν μερικά λεπτά. “Η “Υζόρε φαινόταν τώρα σκεπτική. Ξαφνικά, έγύρισε το πρόσωπό της προς το δικό του και τόν έκτύταξε μέσα στα μάτια.

— “Εγώ... Τσίκα..., είπε, δείχνοντατόν έαυτό της. “Εσύ ;...

“Ο Τρέντ την έκτύταξε με άπορία.

— “Εγώ ;... έκανε. Τί θέλεις να πής ;

— “Εγώ, Τσίκα, επανέλαθε ή “Υζόρε κάνοντας ένα μορφο-σμο άυπομονησίας. “Εσύ ;...

Αυτή τη φορά ο Τρέντ κατάλαβε και άρχισε να γελά.

— “Α, έκανε, θέλεις να μάθης το όνομά μου, έ ; Στ’ αλήθεια, δεν σου τό έχω πη άκόμη... Λοιπόν, έγώ... Νέιλ...

Τὰ μάτια της “Υζόρε έλαμψαν.

— Νέιλ, είπε. Νέιλ...

“Εσκυψε και άκούμπησε το μάγουλό της επάνω στο στήθος του.

— Νέιλ, έψιθύρισε με γλυκειά φωνή.

“Ο Τρέντ έμεινε άκίνητος, σφίγγοντας με άφανταστη δύναμι τὰ δόντια του.

Σιγά - σιγά ξανασήκωσε το πρόσωπό της και προσήλωσε το βλέμμα της στο δικό του. Τὰ δάκτυλά της και προσήλωσε το βλέμμα της στο δικό του. Τὰ δάκτυλά της έγγλύστησαν επάνω στους ώμους του, άρχισαν να χαϊδεύουν το πρόσωπό του.

— Νέιλ, έψιθύρισε και πάλιν.

Τό χαμόγελό της εξέφραζε άνάστη πιό μόνον ένα άγνό και άμόλυτο πλάσμα σαν κι αυτήν που μπορούσε να αισθανθί.

“Ο Τρέντ κατέβαλε μιά τελευταία υπεράνθρωπη προσπάθεια — άλλα ματαιώσε.

Ξαφνικά τὰ μπράτσα του έκλεισαν δλόγυρά της, σφίγγοντάς την με πάθος επάνω στο στήθος του. Τὰ χείλη του άγγιξαν για μιά φευγαλέα στιγμή το μέτωπό της, άκούμπησαν στο μάγουλό της και βρήκαν τέλος τὰ χείλη της...

Πριν από πολλά χρόνια, κάποιος μεγάλος σοφός είπεν ότι οί εύτυχισμένοι άνθρωποι δεν έχουν ιστορία.

“Όπως κι’ άν έχη το ζήτημα, τό γεγονός είναι ότι στην περίπτωση του Τρέντ τὰ σοφά αυτά λόγια βρήκαν την απόλυτη εφαρμογή τους. “Η τρεις εύτυχισμένες μέρες που έπληκλούθησαν δεν μπορούν ή μάλλον είναι περιττό ν’ άνιστορηθούν...

Και, ξαφνικά, την στιγμή ακριβώς που η ζωή φαινόταν ωραιότερη παρά ποτέ και ο Τρέντ πίστευε ότι θα συνεχιζόταν έτσι, ως την τελευταία ημέρα της ζωής του, σαν ένα αιώνιο τραγούδι αγάπης, ή σκιά τού θανάτου απλάθηκεν επάνω από τον Τουκάρα.

Ένα πρωί, ο Τρέντ είχαν αφήσει την σύντροφό του κοιμισμένη μέσα στην καρέκλα του δένδρου για να πάει ως την κατασκήνωσι. Όταν έπεσε πρὸς τὸ μεσημέρι στο ξέφωτο, με μεγάλη εκπλήξη παρατήρησε ότι η Ύψορ δεν είχε ξυπνήσει ακόμη. Ήταν ξαπλωμένη επάνω στα ξεραμένα φύλλα, με το πρόσωπό της κρυμμένο μέσα στο διπλωμένο μπράτσο της και φαινόταν να κοιμάται βαθειά.

Ένα κακό προαίσθημα έσφιξε την καρδιά του Τρέντ. Γονάτισε πλάι της και σκύβοντας την έφίλησε απαλά στο λαιμό. Το πρόσωπό του συνωφρυνόθηκε αμέσως και με μία γρήγορη κίνηση ακούμπησε το χέρι του επάνω στην πλάτη της...

Το σώμα της έκαψε...
Ο Τρέντ έμεινε για μία στιγμή ακίνητος. Κατόπιν ξανά σκυψε με τα χαρακτηριστικά του αλλοιωμένα.
— Ταίκα ! έπιθύρισε.

Ένας αναστεναγμός που έμοιαζε με θογγητό πόνου, έφούσκωσε το στήθος της και γύρισε σιγά - σιγά πρὸς τὸ μέρος του. Το πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο, τα μάτια της φλογισμένα από τὸν πυρετό...

Μόλις είδε τὸν Τρέντ, άπλωσε τὰ χέρια της και τὸν αγκάλιασε.

— Νέιλ..., είπε με σθυσμένη φωνή, Νέιλ...
Ο Τρέντ την έφίλησε με λαχράδα στο στήθος του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΧΕΝΤΡΙΚ

Τὸ πρῶτο πρόσωπο πού συνήντησεν ὁ Χέντρικ ὅταν ἀποβιβάσθηκαν στὸ Ταϊτό, τὸ μεγαλύτερο λιμάνι τῆς Φορμόζας, ὅκτω ἡμέρες μετὰ τὴν ἀναγέρσει του ἀπὸ τὸ Γαλαξίον Ἰησί, ἵπταν κάποιος παλῆς τοῦ φίλος, πού ἀνωμαζόταν Φόραν καὶ τὸν ὅποιο εἶχε νὰ δὴ τοῦλάχιστον πέντε χρόνια.

Ὁ Φόραν ἦταν ἕνας πελώριος Ἀμερικανὸς, με ἀθλητικὲς πλάτες καὶ γκριζοπράσινα διαπεραστικά ματία. Ὁ Χέντρικ τὸν εἶχε γνωρίσει πρὸ πολλῶν ἐτῶν στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, ὅπου ὁ Φόραν ἐξασκοῦσε τότε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γιαιοῦ καὶ εἶχε τρεῖς ἰδιόκτητες κλινικὲς — τίς καλύτερες τῶν Ἰνωμένων Πολιτειῶν.

Μιά μέρα — χωρὶς οἱ φίλοι του νὰ μάθουν ποτὲ γιατί — τίς ἐπούλησε καὶ ἔγινε καθολικὸς ἱεραπόστολος. Τώρα, με μικρὸ κόπτερο πού ἀνῆκε στὴν Καθολικὴ Ἀποστολὴ τῆς Νέας Καληδονίας, διέσχισε ἀδιάκοπα τὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανὸ, ταξιδεύοντας ἀπὸ νησὶ καὶ νησὶ καὶ χαρίζοντας στοὺς δυστυχισμένους ἰθαγενεῖς τὴν ψυχικὴ καὶ τὴν σωματικὴ ἀνακούφισι.

Μόλις εἶδε τὸν Χέντρικ ν' ἀποβιβάζεται ἀπὸ τὴν «Χαυάντα», ἔτρεξε νὰ τὸν συναντήσῃ με ἕνα χαρούμενο γαμόγελο στὰ χεῖλη.

— Ἄν δὲν γελιέμαι, ἀνεφώνησε σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ «συλλέκτη» μέσα στὰ σιδερένια δάκτυλά του, τὰ μάτια μου ἔχουν τὸ εὐτύχημα ν' ἀπολάσσουν ὑστερα ἀπὸ τόσα καὶ τόσα χρόνια, τὸν ἀγαπητό μου φίλο Χέντρικ, τὸν συμπαθέστερο παλιόγνωστο πού ἐγνώρισα ποτὲ ἡ ὑφήλιος.

Ὁ Χέντρικ δὲν φαινόταν λιγώτερο ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸν ἱεραπόστολο.

— Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πὸςο χαίρομαι πού σὲ ξανα-θλέπω, Φόραν, εἶπε. Ἄλλωστε κανεὶς, ὅτι ὁ Θεὸς σὲ ἔβαλε στὸ δρόμο μου. Ἐγὼ ἔχω νῦν τὴν ἀνάγκη τῶν συμβουλῶν σου.
— Ἐτοί, ἔ; ἔκανε ὁ ἱεραπόστολος χαϊδεύοντας τὴν γκριζὰ γενειάδα του. Πάλι σὲ κοιμῶ θρωμεδουλεῖα θὰ ἔχης μπλέξει, ἀθλίε...

— Δυστυχῶς, ὅχι, ἀπάντησεν ὁ Χέντρικ. Ἐγὼ μπλέξι σὲ κάτι ἀσυγκρίτως χειρότερο... Τώρα σφίθησέ με νὰ μεταφέρω τὴν βαλίτσα μου εἰς κανένα ξενοδοχεῖο καὶ κατόπιν...

Ὁ Φόραν τὸν διέκοψε με μιά μεγαλοπρεπὴ κίνησι.

— Μὰ τί λές, ἀγαπητέ μου ! ἔκανε. Δὲν φαντάζομαι νὰ ἔχης διαθέσι νὰ χαλῆς μέσα σὲ κορμὶ ἀπὸ αὐτὲς τίς ἀπαισίαις τρώγλης πού στὸ Ταϊτό ἀποκαλοῦνται ξενοδογεῖα. Ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν θὰ σὲ καταβροχθίσουν ἡ καταρτίδες. Γιὰ ρίξε μιά ματιά πρὸς τὰ ἐκεῖ ; Βλέπεις αὐτὸ τὸ κομψότατο καράδι ; Εἶναι ὁ «Ἀλβατρος», ἡ πολυτελεστάτη βαλαμηγὸς με τὴν ὁποία σκυλοπνίγνουμε δώδεκα ὀλόκληρα χρόνια τώρα. Ἄν καταδέχσαι, λοιπὸν, μπορῶ νὰ σὲ φιλοξενήω μερικὲς ἡμέρες...

— Ἀκούς ἐκεῖ ! ... ἔκανε ὁ Χέντρικ.

Ἐστερα ἀπὸ μιά περίπου ὥρα, ὁ Χέντρικ καὶ ὁ ἱεραπόστολος ἦταν ἐπιλωμένοι σὲ ἀναπαντικὲς ψάθινες πολυθρόνες, ἐπάνω στὸ κατάστρωμα τοῦ «Ἀλβατρος». Πλάι στὸν Χέντρικ ἦταν τοποθετημένο ἕνα πελώριο μπουκάλι οὔσκου.

Ὁ ἥλιος μόλις εἶχε δύσει καὶ μαζί με τὸ σκοτάδι, μιά παρὰξενη ἡσυχία εἶχεν ἀρχίσει ν' ἀπλώνεται στὴν φύσι. Ὁ μόνος ἡχος πού διέκοπτε κάπου - κάπου τὴν σιωπὴ ἦταν τὸ θραχνὸ καὶ μελαγχολικὸ τραγοῦδι κανενὸς μεθυσμένου ναύτου μέσα στίς τσιβερνέες τοῦ λιμανιοῦ.

— Λοιπὸν, εἶπε ὁ Φόραν. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι ὥρα νὰ μοῦ ἐξουολογηθῇ τὰ φρικτὰ ἀμαρτήματά σου.

Ὁ Χέντρικ ἀδείασε μονορούφι τὸ ποτήρι πού κρατοῦσε.

— Ὅσα σοῦ διηγηθῶ ὀλόκληρη τὴν ὑπόθεσι, εἶπε κατόπιν. Ἄλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ με διακόψεις οὔτε μιά φορά. Ὅταν τελειώσω θὰ μοῦ πῇς τὴν γνώμη σου.

— Σ' ἀκούω, ἔκανε ὁ ἱεραπόστολος.

Καὶ ὁ Χέντρικ ἀρχισε τὴν λεπτομερὴ ἀφήγησι ὅλων τῶν γεγονότων, πού εἶχαν συμβῆ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού εἶχε συναντή-σει τὸν Τρέντ.

Ἐπὶ τρεῖς ὀλόκληρες ὥρες μιλοῦσε ἀδιάκοπα. Ὅταν ἔτε-λείωσε, τὸ πρόσωπο τοῦ Φόραν μόλις διακρινόταν μέσα στὸ σκοτάδι.

— ... Αὐτὴ, λοιπὸν, εἶναι ἡ ὑπόθεσις πού με βασανίζει, εἶ-πε ὁ «συλλέκτης». Ἀφῆσα αὐτὸν τὸν νεαρὸ Ἀγγλο μόνον στὴν κραισιμώτερη ἰσως καμψὴ τῆς ζωῆς του. Τὸν ἐγκατέλειψα ἐνῶ διέτρεχε ἕνα διπλὸ κίνδυνο : νὰ πέσῃ στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ μυστηριώδους πλάσματος ἢ νὰ σφαγῇ ἀπὸ τοὺς πειρατὰς τοῦ Σάγκ - Λι, πού, ὅπωςδὴποτε, δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ καταφθάσουν...

— Μὴ λές ὁλακεῖες, τὸν διέκοψε ὁ Φόραν. Δὲν μποροῦσες νὰ κάνης διαφορετικά. Πάντως δὲν ἀμοισηθῇ ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ εἶναι τελείως ἐξονηθίστη... Ἀς ἐλπίσουμε ὅτι ὁ ἀνεψιὸς δὲν θὰ πληρώσῃ γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ βέου...

Ἐμμεν σκεπτικὸς γιὰ κάποιες στιγμὲς. Ξαφνικὰ ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος τοῦ φίλου του καὶ ἐπρόσεξε με τοσοῦτο τόνο :

— Ἀκούσε νὰ σοῦ πῶ, Χέντρικ : Εἶμαι τελείως ἐλεύθερος γιὰ καμμιὰ δεκαπενταριά ἡμέρες καὶ ἡ περιπέτεια αὐτοῦ τοῦ νεαροῦ Ἀγγλου μοῦ κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον. Ὅτεω σὴν διάδοσὶ σου τὸν «Ἀλβατρος». Ἐτοί, θ' ἀποφύγῃς τὸν κόπο καὶ τὸ ἔξοδο νὰ ναυλόησες ζόγκα. Τί λές ; Δέχσαι ;

Ὁ Χέντρικ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.
— Δέχομαι καὶ σ' εὐχαριστῶ με ὅλη μου τὴν καρδιά, ἀ-πῆντησε.

★

Ἐστερα ἀπὸ ἑπτὰ ἡμέρες, ὁ «Ἀλβατρος» ἀγκυροβολοῦσε στὸν κολπίκο τῆς Τουκάρα. Ὁ ἥλιος μεσουρανοῦσε ἐκείνη τὴν στιγμή. Ὁ Χέντρικ, ὄρθιος στὴν πλώρη ἐρευνοῦσε με τὰ κυάλια τὴν ἀκρογιαλιά καὶ τὴν ἀκρὴ τοῦ δάσους. Στὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμένη ζαηρὴ ἀνησυχία.

— Λοιπὸν ; τὸν ρώτησε ὁ Φόραν πού στεκόταν πλάι του.

— Βλέπω τὴν κατασκήνωσι..., ἔκανε ὁ Χέντρικ.

— Ἀπὸ τὴν πλὴν ὀπίω κί' ἐγὼ παρετήρησα ὁ ἱεραπόστολος.

— Δὲν διακρίνω, ὅμως, τίποτε ἄλλο, ἐπρόσθεσεν ὁ Χέντρικ.

Ὁ Τρέντ δὲν φαίνεται περνεῖν... Ἡ ἀκρογιαλιά εἶναι ἐντελῶς ἔρημη...

— Σάμμου, Ταχό, Κιλούα ! διέταξε ὁ Φόραν. Κατεβῶτε ἀμέσως τὴν θάρικα. Ἐσὺ, Σάμμου, θὰ μείνῃς στὸ καράδι. Οἱ δύο ἄλλοι στὰ κοιτιά...

Ἐστερα ἀπὸ δέκα περίπου λεπτὰ, ὁ ἱεραπόστολος καὶ ὁ Χέντρικ ἀπεβιβάσαντο ἐπὶν ἐμμενίει τῶν κολπίσκου καὶ προ-χωροῦσαν με γρήγορο βῆμα πρὸς τὴν κατασκήνωσι. Ἀπόλυτη ἡσυχία ἐθαύλευε.

Ξαφνικὰ ὁ Χέντρικ ἔσκυψε καὶ πῆρε ἀπὸ χάμω ἕνα μεγάλο σπαθί.

— Πὸς ὁρῆθηκε αὐτὸ τὸ «οὐακίτσα!» ἐδῶ ; εἶπε ταραγμέ-νος. Εἶναι τὸ ἀγαπημένο ὄπλο τῶν Κινέζων πειρατῶν. Κάτι τὸ τρομερὸ θὰ συνέβη...

Ὁ Φόραν ἔμεινε σιωπηλὸς, με συνωφρυνμένο πρόσωπο. Τὸ βλέμμα του ἦταν προσηλωμένο στὴν κατασκήνωσι, πού δὲν θ' ἔβλεπε τώρα περισσότερο ὅτὸ τριάντα μέτρα. Ὁ Χέντρικ ἔ-γύρισε με μιά γρήγορη κίνησι πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἀμέσως ἔγινε κάταχρος.

Στὴν εἴσοδο τῆς σκηνῆς εἶχε ξεπροβάλει ξαφνικὰ ὁ Τρέντ, ἡ μάλλον ἕνας εὐδυνάτος, χλωμός, ἀξύριτος ἄνδρας πού ὅμι-ζε ἀμυδρῶς τὸν νεαρὸ Ἀγγλο. Στὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγρα-φισμένη ἡ πὺθ βαθεῖα ἀπόγναισι.

Ἐμμεν γιὰ μιά στιγμή ἀκίνητος, κυττάζοντας με ἀπλάνες βλέμματα τοὺς δύο ἄνδρες. Κατόπιν, τρικιλίζοντας προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τους.

Ὁ Χέντρικ σάν τρελλὸς ὥρμησε νὰ τὸν συναντήσῃ.

— ὦ, Θεέ μου ! Τρέντ ! ἐφώνασε. Τί ἔπαθες ; Τί σοῦ συνέβη ;

Ὁ Τρέντ ἐκούνησε ἀπελπισμένους τὸ κεφάλι του.

— Πολὺ ἀργά...ἐτραυλίσε...Πολὺ ἀργά... Πέθανε...πεθαίνει...

δὲν ὑπάρχει πιά καμμιὰ ἐλπίς σωτηρίας...

Ὁ Χέντρικ τὸν ἀρπαξε νευρικὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο. Εἶχε μαν-τεύσει ἀμέσως γιὰ ποιὸν τοῦ μιλοῦσε ὁ φίλος του.

— Ποῦ θρίσκειται ; φώναξε. Ποῦ εἶναι ; Τρέντ, γρήγορα !...

Ἐλα στὸν ἑαυτό σου ! Ὁδήγησέ μας...

Ὁ Τρέντ ἔδειξε τὴν σκηνή.

— Τὴν μετέφερα ἐδῶ, εἶπε με σθυσμένη φωνή. Δὲν εἶχα γι-ατρικά... Μόνον κινήν... Δὲν τῆς ἔκανε τίποτε. Καμμιὰ ὠφέλεια...

Τρεῖς μέρες τώρα τὴν βασανίζει πυρετός...Καίεται ὀλόκληρη.

— Μὰ τί..., τί ἔπαθε ; ρώτησεν ὁ Χέντρικ.

— Δὲν ξέρω... ἴσως τὴν τσίμπησε κανένα δηλητηριώδες ἔντομο... ἴσως τὴν δάγκωσε κανένα φίδι... Δὲν ξέρω, ὅμως...

Δὲν ὅρκα κανένα σημάδι...

Ὁ Χέντρικ, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν Φόραν, προχώρησε με γρήγορο βῆμα πρὸς τὴν σκηνή καὶ μῆκε μέσα. Ἐπάνω στὸ κρεβάτι τοῦ Τρέντ ἦταν ξαπλωμένη ἡ Ύψορ. Μαῦροι κύκλοι κρεββάτι τῶν ματιῶν της καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν μελανὰ. Πε-ριτριγυρίζαν τὰ μάτια της καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν μελανὰ. Πε-ριτριγυρίζαν τὰ μάτια της καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν μελανὰ. Πε-ριτριγυρίζαν τὰ μάτια της καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν μελανὰ.

Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της.

Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της.

Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της.

Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της.

Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της.

Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της.

Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της.

Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της.

Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της.

Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της.

Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κρικὴ ὠχρότης εἶχεν ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της.

Ὁ ἱεραπόστολος ἔβγαλε τὴν κάσκα του, τὴν πέταξε σὲ μιά γωνιά τῆς σκηνῆς καὶ κατόπιν ἐγονάτισε πλάι στὸ κρεβάτι. Μὲ γρήγορη κινήσει ἀνεόηκωσε τὰ θλέφαρα τῆς Ύψορ, ἔ-πιασε τὸν σφυγμὸ της, ἀκροάσθηκε τὴν ἀναπνοὴ της καὶ τέ-λος, ξαναγύρισε τὸ πρόσωπό του πρὸς τοὺς δύο ἄνδρας.

— Κίτρινος πυρετός ! ἐδήλωσε. Γρήγορα δὲν μᾶς μένει οὔ-τε δευτερόλεπτο γιὰ χάσιμο... Ταχό !...

Ὁ Κανάκας παρυσιάσθηκε στὴν εἴσοδο τῆς σκηνῆς.
— Πήγαινε ἀμέσως νὰ μοῦ φέρῃς τὸ «μαγικὸ κουτί», διέ-ταξεν ὁ ἱεραπόστολος. Σὲ δύο λεπτὰ πρέπει νὰ ἔχῃς ἐπιστρέ-ψη. Ἐμπρός !

Ὁ Ταχό ἔφυγε τρέχοντας καὶ ὁ Φόραν σηκώθηκε καὶ ἐπλη-σίασε τὸν Τρέντ, στὰ μάτια τοῦ ὁποίου ἔλαμπε τώρα κάποια ἀκτίς ἀμυδρᾶς ἐλπίδος.

— Πόσες μέρες ἔχετε νὰ κοιμηθῇτε ; τὸν ρώτησε κυττάζον-τάς τον με τὸ διαπεραστικὸ του βλέμμα.

— Δὲν ξέρω..., ἀπάντησεν ὁ Τρέντ. Δὲν μπορῶ νὰ κοιμη-θῶ...Ἐλῶ νὰ πεθῶνω μαζί της...

— Πρὸς τὸ παρὸν θὰ κάνετε καλύτερα νὰ κοιμηθῇτε, τοῦ εἶ-πεν ὁ Φόραν σπρώχνοντάς τον πρὸς τὸ ἄλλο κρεβάτι.

Ὁ Τρέντ ἔκαμε μιάν ἀπότομη κίνησι διαμαρτυρίας.

— Δὲν μπορῶ, ἐπανέλαθε. Ἀφήστε με...

— Ἀκούσε, νεαρέ μου, τοῦ εἶπεν ὁ Φόραν. Ἐλῶ νὰ ἔχω τὸ κεφάλι μου ἥσυχον γιὰ νὰ κάνω ὅπως πρέπει τὴ δουλειά μου.

Ἐκτός αὐτοῦ, ἔχεις ἀπόλυτη ἀνάγκη ὑπνου. Συνεπῶς...

Χωρὶς ν' ἀποτελειώσῃ τὴν φράσι του, ἀρπαξε με τὸ ἕνα χέ-ρι τὸν Τρέντ ἀπὸ τὸν γακὰ καὶ με τὸ ἄλλο τοῦ κατάφερε μιά δυνατὴ γροθιά στὸ σαγόνι. Ὁ νεαρός Ἀγγλος ἔπεσε ἀναισθη-τός ἐπάνω σὸ κρεβάτι.

Ὁ ἱεραπόστολος τοποθέτησεν ἕνα προσκέφαλο κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ κατόπιν ἐγύρισε πρὸς τὸν Χέντρικ :

— Θὰ κοιμηθῇ τοῦλάχιστον εἰκοσιτέσσαρες ὥρες, εἶπε. Τώ-ρα πρέπει νὰ με βοηθήσῃς νὰ σώσω αὐτὸ τὸ κορίτσι. Σὲ λίγο ὁ Ταχό θὰ μοῦ φέρῃ τὴν βαλίτσα μου με ὅλα τὰ ἀπαραίτη-τα γιὰτρικά καὶ ἐργαλεῖα...

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι πρόκειται περὶ κιτρίνου πυρετοῦ ; ρώ-τησε ὁ Χέντρικ.

Ὁ Φόραν ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία, ἐδήλωσε. Τὸ μικρόθιο τῆς τὸ μετέδωσε ὁ ἴδιος ὁ Τρέντ. Ὅτὸ εἶχε φέρει μαζί του, ἐπάνω στὰ ροῦχα του, ἀπὸ τὴν Καντόν. Ἐμεῖς οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι, εἴμαστε γεμάτοι μικρόθια. Φυσικά, ἔχουμε πάθει ἀ-νοσία. Αὐτὸ ὅμως, τὸ πλάσμα, τὸ ἀγνὸ καὶ ἀμόλυτο, πού ἐπὶ δέκα ὀλόκληρα χρόνια ζοῦσε μόνον μέσα στὴν φύσι, μόλις ἦρθε σὲ ἐπαφὴ μ' ἕνα ἐκπρόσωπο τοῦ θρωμεροῦ πολιτισμοῦ μας, τὸ πρῶτο πράγμα πού ψώνισε ἦταν...τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ θανάτου.

— Μὴν εἶσαι τόσο σκληρός, Φόραν, εἶπεν ὁ Χέντρικ. Ὁ Τρέντ δὲν τῆς ἔδωσε μόνον τὸ μικρόθιο τοῦ πυρετοῦ. Τῆς ἔδωσε καὶ τὴν ἀγάπη του... Διότι, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αὐτὲς τίς τρεῖς τελευταῖες ἡμέρες ὑπέφερε ὅσο λίγοι ἄνθρωποι στὸν κόσμον. Καὶ ὁ πραγματικὸς πόνος φανερώνει πραγματικὴ ἀγάπη...

Ὁ Φόραν ἔμεινε σκεπτικὸς.

— ἴσως νὰ ἔχῃς δίκην, εἶπε τέλος. Ἄ, νὰ ὁ Ταχό... Καὶ τώρα ἄς παρακαλέσουμε τὸν Θεὸ νὰ μᾶς βοηθήσῃ.

★

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει.

Ὁ Χέντρικ καθισμένος στὴν ἀμμουδιά ἐκάπνιζε, με τὸ βλέμ-μα του χαμένο μακρὰ, στὸν οὐρανόν. Ξαφνικὰ, ὅμως, ἀντή-χσαν πίσω του, ἐπάνω στὴν ἀμμο καὶ γυρίζοντας εἶδε τὸν Φόραν πού ἐρχόταν ἀπὸ τὴν σκηνή.

Ὁ ἱεραπόστολος ἐκάθησε πλάι του καὶ ἔβγαλε τὴν πίπα του.

— Λοιπὸν ; τὸν ἐρώτησεν ὁ Χέντρικ, προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴν ἀγωνία του.

Ὁ Φόραν δὲν ἀπάντησε ἀμέσως.

— Λοιπὸν ; ἐπανέλαθε ὁ Χέντρικ. Θὰ ζήσῃ ;

Ὁ ἱεραπόστολος ἐγύρισε καὶ τὸν ἐκύτταξε με ἕνα αἰνι-γματικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη.

— Θὰ ζήσῃ ! ἐδήλωσε.

— Δοξασμένο ἄς εἶναι τὸ ὄνομά σου Θεέ μου ! ἐπιθύρισεν ὁ Χέντρικ.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού σ' ἀκούω νὰ δοξάζῃς τὸν Θεὸ, παρετήρησε ὁ Φόραν. Κάλ

ΜΕΡΟΠΟΙΟΥΝΤΕΣ

A. O. Δ. O. — 109

Χβάρ, τὸ χωριὸ ——— ——— με τὰ παράξενα ἔθιμοι

Η μικρὴ πόλις Χβάρ τῆς Γιουγκοσλαβίας δὲν παρουσιάζει ἐκ πρώτης ὄψεως γιὰ τὸν περιηγητὴ κανένα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον· ἡ πλατεία τῆς καὶ τὰ χαμηλά τῆς σπιτάκια εἶναι ὅμοια μετὰ τῶν γειτονικῶν χωριῶν κι' ὅταν φυσᾷ ἀεράκι, τὰ κυπαρίσσια κουνοῦν ρυθμικὰ τὰ λυγρὰ κορμιά τους στὶς μεγάλες τῆς δεινροστοχίες.

Καμιά φορά, ἐν τούτοις, κτυποῦν πένθιμα ὄλες μαζί ἡ καμπάνες τῶν δεκατριῶν ἐκκλησιῶν τοῦ χωριοῦ. Οἱ κάτοικοι, τότε, σάν νά εἶχαν συμφωνήσει ἀπὸ πρὶν, κλείνουν πόρτες καὶ παράθυρα, κρεμοῦν μαῦρες σημαίες στὰ μπαλκόνιά τους καὶ... τοὺς βλέπει κανεὶς νά κάνουν πράγματα πολὺ ἀσυνείθιστα.

ΓΕΝΙΚΟ ΠΕΝΘΟΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΘΑΝΑΤΟ

Ποιὸ λόγο ἔχει τὸ γενικὸ αὐτὸ πένθος ;
Ποιὸς ἐπίσημος, ποιὸς πρίγκηψ πέθανε ;
Κανένας. Ἀπλούστατα, ὁ θάνατος ἐπῆρε κάποιον ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ.

Μὲ κάλεσαν μιά μέρα στὸ Χβάρ νά παρακολουθήσω τὴν κηδεία ἐνὸς ψαρά πού εἶχε πεθάνει στὰ ὀγδόνα του χρόνια. Ἐφθασα λίγες ὥρες μετὰ τὸ θάνατό του. Ὅλο τὸ χωριὸ ἦταν ἤδη ἐορτασμένο στὸ πένθος. Στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ πεθαμένου μιά ὀρχήστρα ἐπαιζε πένθιμα κομμάτια· οἱ χωρικοὶ μαζεμμένοι τριγύρω ἀκούγαν μετὰ κατάνυξι. Ἐξαφνα, ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος παραμέρισε· ἔφεραν τὸ φέρετρο.

Τὶ ὥραϊο πού ἦταν ἀλήθεια ! Τὸ ξύλο του — ἓνα ξύλο σπάνιο — ἦταν σκαλισμένο μετὰ τέχνη καὶ στολισμένο μετὰ ἀσῆμι. Πρὸς τὰ ἐπάνω ἦταν πιὸ φαρδύ, γιὰ νά δεχθῇ τὸ σκέπασμα, πού ἦταν δουλεμένο μετὰ ἐξαιρετικὴ πολυτέλεια κι' αὐτό. Ἐνας μεγάλος ἐπίχρυσος σταυρὸς τὸ σκέπαζε σχεδὸν ὅλο.

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ, ΕΝΑ ΩΜΩΣ ΦΕΡΕΤΡΟ ΚΟΙΝΟ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ !

Ὅταν ἐγύρισα στὸ ξενοδοχεῖο, μοῦ ἐξήγησαν, ὅτι τὸ πολυτελὲς αὐτὸ φέρετρο δὲν ἐπρόκειτο νά μείνῃ μέσα στὴ γῆ. Ἦταν κοινὸ κτῆμα ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ Χβάρ.

Τὸ φέρετρο αὐτό, πράγματι, τὸ μεταχειρίζονται στὸ Χβάρ μόνο γιὰ νά μεταφέρουν τὸ πτώμα ἕως τὸ νεκροταφεῖο, μετὰ τὴν κηδεία τὸ πηγαίνουν πάλι στὸ Δημορχεῖο, ἀπὸ ὅπου τὸ εἶχαν πάρει καὶ μένει ἐκεῖ ἕως πού... νά ξαναχρησιμοποιηθῇ γιὰ τὸν ἐπόμενον «μακαρίτη».

Τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας, ὅλο τὸ χωριὸ ἦταν στὸ πόδι. Οἱ χωρικοὶ τῆς Γιουγκοσλαβίας θεωροῦσαν τὸν θάνατο τοῦ συγχωριανοῦ τῶν ὡς ἄτομικὸ τους δυστύχημα· κανένας ἀπ' ὅσους ἀκολουθοῦσαν τὴν κηδεία δὲν φαινόταν ἀδιάφορος στὸ γενικὸ πένθος. Στὶς κηδείες, συνήθως, ὁ κόσμος ἀφοῦ μιλήσῃ λίγο γιὰ τὸν νεκρὸ, ἀρχίζει σιγά - σιγά νά συζητῇ γιὰ διάφορα θέματα, ἐντελὸς ἄσχετα μετὰ αὐτόν. Ἐδῶ ὅμως, κάθε ἄλλο παρά τέτοιο πράγμα συνέβαινε. Ὅλοι εἶχαν φυσιογνωμίες λυπημένες καὶ κανένας δὲν ἔβγαζε μιλία. Τὸ φέρετρο γυαλιστερό, γεμάτο λουλούδια, κρατιόταν ἀπὸ δέκα ἀνθρώπους, ὅλους ντυμένους στὰ μαύρα.

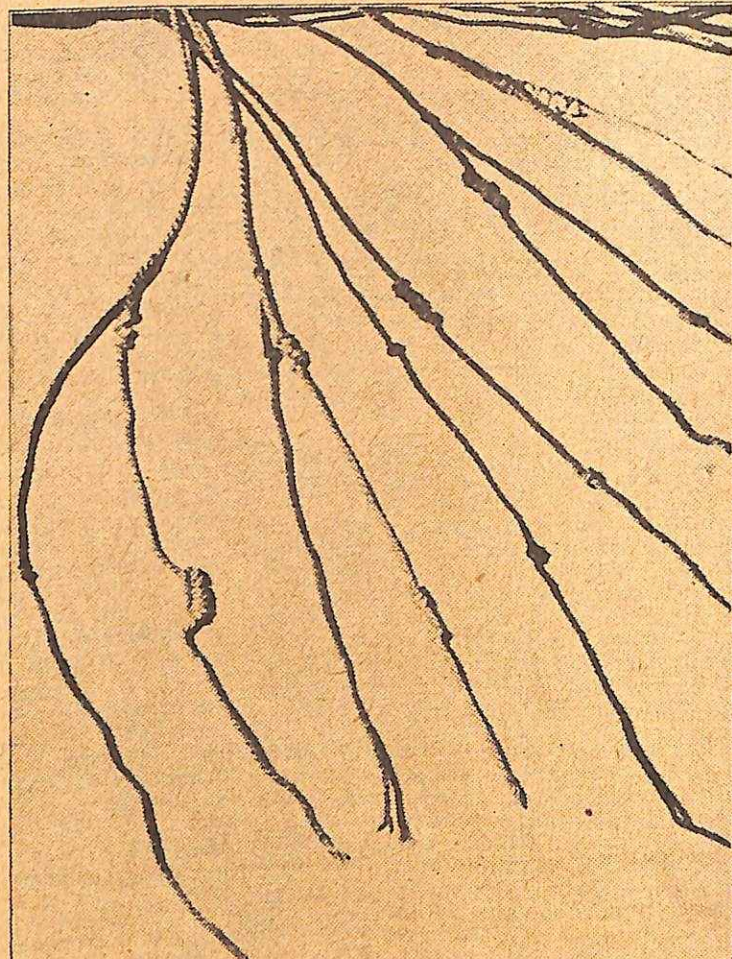
Κάτι πού μοῦκανε ἀκόμη κατάπληξι, ἦταν ἡ τοποθεσία πού θρηνόταν τὸ νεκροταφεῖο. Οἱ λευκοὶ τάφοι ἐπρόβαλλαν ἀνάμεσα στοὺς θράχους, σ' ἓνα ὀροπέδιο, στὰ πόδια ἀκριβῶς τῶν Ἀλπεων. Ὁμολογῶ ὅτι περίμενα μάλλον νά τὸ βρῶ σὲ καμιά κοιλάδα, ἢ τοῦλάχιστον σὲ κανένα μέρος σχηματισμένο ἐπὶ τῆς ἀπὸ τὰ χῶματα τοῦ θουνοῦ, ὅχι, ἀσφαλῶς, ὅμως σὲ τέτοιο μέρος.

ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Ἐρριξα ἀμέσως μιά ματιά στοὺς τάφους. Πῶς εἶχαν κατορθώσει ἄρα γε, νά τοὺς ἀνοίξουν μέσα σὲ τέτοιου φοβεροῦ θράχους ; Τὰ ἄλλα μνημεῖα, ὀλόγυρα, παρατήρησα ὅτι ἦσαν σκεπασμένα μετὰ μάρμαρα· παντοῦ ὅμως ὑπῆρχαν θράχοι. Βράχοι στοὺς διαδρόμους, θράχοι ἀνάμεσα στοὺς τάφους, θράχοι τέλος πάντων ἐπεταγόνταν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ...

Σήμερα θέβαια δὲν μπορεῖ νά χωρήσῃ ὁ νοῦς μας πῶς εἶναι δυνατόν νά ζῇ ὁ κόσμος χωρὶς ἡμερολόγιο. Κι' ὅμως ὑπάρχουν λαοὶ πού ζοῦν χωρὶς αὐτά. Ὅρίζουν, ἀπλούστατα τὸν χρόνο μετὰ τὸν ἥλιο.

Τὸ περίφημο ἡμερολόγιο τῶν κατοίκων τοῦ Περού με τοὺς κόμπους.

διάφορα περιστατικὰ πού εἶναι συνδεδεμένα μετὰ τὴν ζωὴ τους.

Ὅταν π.χ. οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς Ν. Ἀμερικῆς συμφωνοῦν νά κάνουν μιά δουλειά σὲ ὀρισμένες μέρες, δένουν ἓνα σχοινὶ σὲ κόμπους. Κάθε πρωὶ μετὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου λύνουν ἀπὸ ἓνα κόμπους. Καὶ μετὰ τὸ λύσιμο τοῦ τελευταίου κόμπου καταλαβαίνουν ὅτι ἡ προθεσμία ἔληξε καὶ ὅτι συνεπῶς πρέπει καὶ ἡ δουλειά νά ἔχῃ γίνει.

Τέτοιες περιπτώσεις συναντῶνται ἀπειρες σὲ μέρη ὅπου ἡ ἀστρονομικὴ γνώσις δὲν εἶναι πολὺ ἐξελεγχμένη· γιατί δὲν μπορεῖ φυσικὰ νά βοηθῇ ἡμερολόγιο χωρὶς ἀστρονομία.

Ἐν τούτοις, τὸ παράξενο εἶναι ὅτι διάφοροι ἐντελῶς πρωτόγονοι λαοὶ ἔχουν κάνει ἀστρονομικοὺς ὑπολογισμοὺς πού συμπίπτουν ἀπολύτως μετὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν διασημότερων μας ἀστρονόμων. Τὸ ἡμερολόγιο, π.χ., πού μεταχειρίζονται στὴ νήσσο Βάλη, εἶναι χωρισμένο σὲ ἐβδομάδες. Τὸ παλὸν ἡμερολόγιο τῶν Γερμανῶν χωρικῶν ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἐπτὰ σανιδένιες μικρὲς πλάκες, ἐπάνω στὶς ὁποῖες εἶχαν χαραχθεῖ τὸν μῆνα καὶ τὶς ἡμέρες. Στὴν Κίνα, ἐπίσης, ἐπεκράτει ἄλλοτε ἡ συνήθεια καθε 60 χρόνια νά παρεμβάλλουν κι' ἓνα δισεκτον ἔτος. Ἐ, αὐτοὺς ἀκριβῶς τοὺς ὑπολογισμοὺς ἀκολουθήσαμε κι' ἐμεῖς καὶ προσθέσαμε κάθε 4 χρόνια τὴν 20 Φεβρουαρίου.

Παραδοξώτερο ὅμως — καὶ... φουτουριστικώτερο — ἀπ' ὅ-

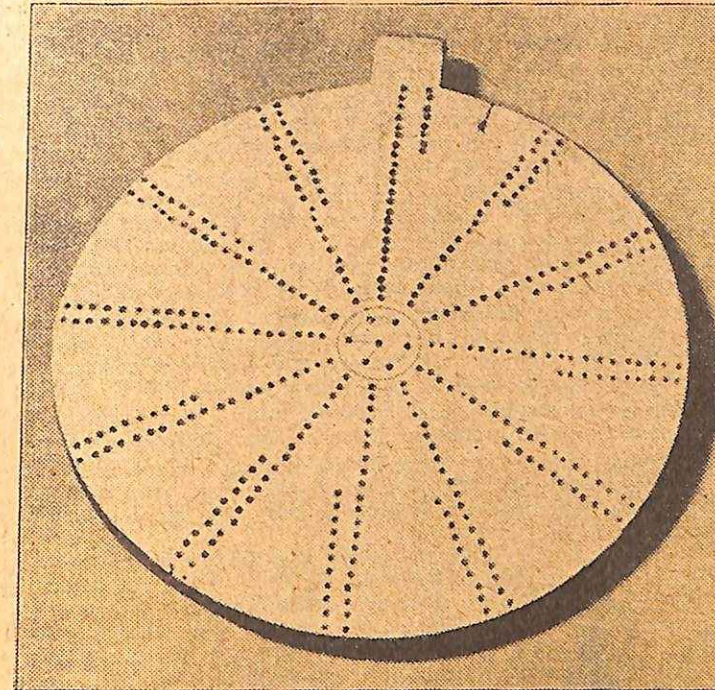
ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΤΟΥΣ

Σὲ διάφορα κοινωφελῆ ἰδρύματα, θιβλιοθήκες, σχολεῖα, νοσοκομεῖα κλπ., ὁ Ροκφέλλερ ἔχει δώσει ἐν ὅλῳ 2 ½ δισεκατομμύρια μάρκα, δηλαδὴ περίπου 100.000.000.000 δραχμές, ὁ Κάρνετζι 70.000.000.000 περίπου. Ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ Σικάγου, ὁ Ἰούλιος Ρόζενθάλντ, πού δημιούργησε κολοσσιστὰ περιουσία ἀνὰ τὸ ἐνὸς δισεκατομμυρίου δολλαρίων μετὰ τὴν ἐπιχειρήσει μόνον τῶν ταχυδρομικῶν δεμάτων, δίνει κάθε χρόνο ἀναρίθμητα ἑκατομμύρια δραχμῶν γιὰ τὰ νοσοκομεῖα, γιὰ τοὺς ἀναρρήματα τῆς Γερμανίας, γιὰ τοὺς νέγρους.

Ὁ Γεώργιος Ἡσπμαν, ἔδωσε 200 ἑκατομμύρια μάρκα, δηλαδὴ 8.000.000.000 δραχμές γιὰ σκοποὺς ἐπιστημονικοῦς. Καὶ ὁ Φράντζ Μόνσελ ἔδωκε 80 ἑκατομμύρια μάρκα, δηλαδὴ 3 ½ δισεκατομμύρια δραχμῶν ὑπὲρ τῶν Μουσείων. Ὁ Τζαίημς Ρόουζεν, ἔδωσε 1.600.000.000 δραχμῶν γιὰ τὰ ὀρφανοτροφεῖα.

ΣΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΧΩΡΕΣ

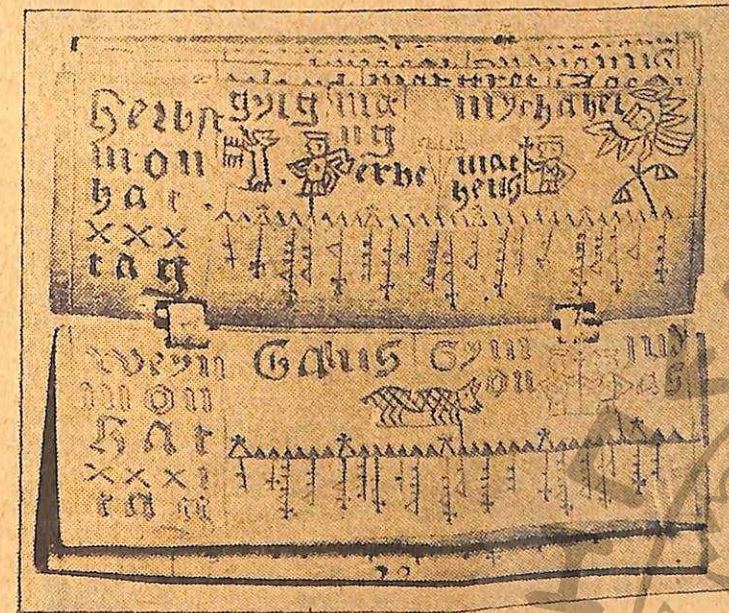
λα εἶναι τὸ ἡμερολόγιο τῶν Ἑσκιμῶν. Εἶναι ξύλινο κι' αὐτό, στρογγυλὸ ὅμως. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα δίσκο, στὴ μέση τοῦ ὁποίου ἔχουν χαραχθεῖ ἐπτὰ τρύπες πού σημαίνουν τὶς ἡμέ-

Τὸ ἡμερολόγιο τῶν Ἑσκιμῶν.

ρες τῆς ἐβδομάδος καὶ γύρω ἔχουν χαραχθεῖ τοὺς 12 μῆνες, καθὼς καὶ τὸ ἄθροισμα τῶν ἡμερῶν καθενός.

Στὴ μέση, ἀκριβῶς, ἐκεῖ πού ἔξέχει ὁ δίσκος εἶναι ὁ Ἰαν-

Παλὸν ἡμερολόγιο τῶν Γερμανῶν χωρικῶν.

νουάριος μετὰ 31 τρύπες, δέξια ὁ Φεβρουάριος μετὰ 28 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

ΟΙ ΠΟΛΥΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ

τῆς Ἀμερικῆς. Ἀκόμη πιὸ ἱλιγγιώδη ποσὰ καταστροφίζουσι τὰ κοσμήματα, τὰ πολύτιμα μέταλλα καὶ οἱ πολῦτιμοι λίθοι.

Ποιὸς δὲν ἔχει ἀκούσει γιὰ τὰ μαργαριτάρια τῆς Κας Στῶλεςμπορ, πού γιὰ τὴ φύλαξί τους ἔχουν προσληφθῇ οἱ τρεῖς μεγαλύτεροι ντετέκτιβ τῆς Ἀμερικῆς. Ἐπίσης περίφημα σ' ὅλο τὸν κόσμον εἶναι τὰ σμαράγδια τῆς Κας Ντονοχόε, τὰ μυθικὰ διαμαντικά τῆς Κας Μάκ - Ἀλν καὶ τῶν κυριῶν τῆς οἰκογενείας Ράιαν. Ὁ Φόρτσιουν Ράιαν πέθανε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν καὶ ἄφηκε κληρονομία 2.000.000.000 μάρκων, δηλαδὴ 30.000.000.000 δραχμῶν. Πρὶν πεθάνει εἶχε συνεταιρικῶς μαζί μετὰ τὸν Βασιλέα τοῦ Βελγίου καὶ μετὰ τοὺς ἄλλους κεφαλαιοφύλους, τὴν ἀποκλειστικὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀδαμαντοφόρων στρωμάτων τοῦ Γκογκὸ στὴν Ἀφρικήν.

——— Ἡ Ἀνεξαρτησία τῶν Φιλιππίνων νήσων ———

Ἐρετε ἀπὸ πόσα νησιά ἀποτελοῦνται αἱ «Φιλιππῖναι Νῆσοι» ; Ἀπὸ... ἑπτὰ χιλιάδες ! Ὅταν τ' ἀκούει κανένας αὐτὸ ἀπορεῖ πῶς δὲν θαρρέθηκαν οἱ γεωγράφοι νά τὰ μετρήσουν... Ἐπτὰ χιλιάδες ! Μικρά, μεγάλα, κατοικημένα, ἀκατοίκητα... Τὰ μεγαλύτερα εἶναι ἡ Luzon καὶ τὸ Mindanao, πού ἔχουν πρωτεύουσες τὴ Μανίλλα καὶ τὴν Τσαμποάγκα. Τὰ νησιά αὐτά εἶναι πολὺ μεγάλα : τὸ καθένα τους ἔχει ἑκτασί ὅση τὸ τρίτον τῆς Ἰταλίας. Καὶ ἡ Τσαμποάγκα μὲν ὡς λιμάνι ὑστερεῖ, δὲν εἶναι καθόλου προφυλαγμένο· ἡ Μανίλλα, ὅμως, ἔχει ἓνα περίφημο λιμάνι μετὰ πολὺ μικρὴν ὑπὲρ εἴσοδον, τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὅμως εἶναι τόσο εὐρύχωρο, ὥστε νά μπορῇ νά περιλάβῃ ὅλους τοὺς στόλους τῆς Οἰκουμένης.

Ἐως τὸ 1526 αἱ Φιλιππῖναι νῆσοι ἦσαν ἀγνωστες στὴν Εὐρώπην. Τότε μόνον τρεῖς ἀνεκάλυψε ὁ ἐξερευνητὴς Φερδινάνδος Ματζελάνο, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐταξίδευσεν ἐπὶ 19 μῆνες στὸν Ἀτλαντικὸν καὶ τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, ἀποβιβάσθηκε τέλος ἐκεῖ. Φαντάζεσθε, λοιπόν, τὴν κατάπληξί του, ὅταν, ἀντὶ νὰ τὶς κατοικούν ἄγριοι, ὅπως ἐπίστευε, θρῆκε σ' αὐτὲς ἀνθρώπους ἀρκετὰ πολιτισμένους ! Ἡ ἔμπορικὴ σχέσις, βλέπετε, πού εἶχαν οἱ παλαιοὶ αὐτοὶ κάτοικοι τῶν Φιλιππίνων μετὰ Κινέζους καὶ Ἰνδοὺς ἐμπόρους, τοὺς εἶχαν ἀνοίξει ἀρκετὰ τὰ μάτια. Δὲν εἶχαν καμμία ὁρεξί, ὅμως, φυσικὰ, νά δοῦν κατακτητὰς στὸν τόπον τους. Ὁ Ματζελάνο ἐσκοτώθηκε ἀπ' αὐτοὺς σὲ μιά ἐνέδρα. Οἱ Ἰσπανοὶ ἀμέσως ἔστειλαν νέες ἀποστολὰς, καὶ θρῆκαν κι' αὐτὲς μεγάλην ἀντίστασιν ἀπὸ τοὺς κατοίκους καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τοὺς Μουσουλμάνους «Μόσος».

Ἐ, τότε πλέον ἐκλήθησαν νά ἐπέμβουν οἱ ἱεραπόστολοι. Αὐτοὶ ἐπέτυχαν. Ἐδίδασκαν τὴ θρησκεία καὶ ἐμάθαιναν τὴν ἰσπανικὴν γλῶσσαν στοὺς νεοφωτιστούς, τοὺς ὁποῖους ὠνόμαζαν Φιλιππίνους.

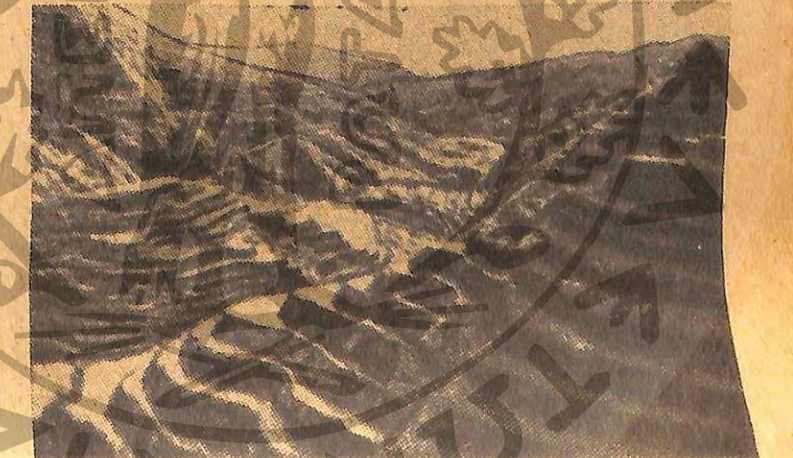
Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἰσπανοὶ στρατιῶτες ἔκαναν καλὰ τὸ μέρος τους : ἐμάζευαν μετὰ κάθε τρόπον — μετὰ τὴν ἀντίστασιν, μετὰ τὴν ἀρπαγὴν — τὸ χρυσάφι καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ τόπου καὶ κάθε χρόνο ἔστειλαν ἀπὸ ἓνα πλοῖο πού ἀδειαζέτο στὶς ἀκτὲς τοῦ Μεξικικοῦ ἀμύθητα πλοῦτη γιὰ λογαριασμόν τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ 5ου. Ὅλα αὐτὰ ἔφεραν σὲ ἀπὸγνώσιν τοὺς δυστυχισμένους Φιλιππίνους. Ἐπανεστάτησαν ἐπανειλημμένως καὶ ὁστερὰ ἀπὸ σκληροὺς ἀγῶνας κατάρθωσαν νά ἐλευθερωθοῦν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἰσπανικὴν κυριαρχίαν στὰ 1898.

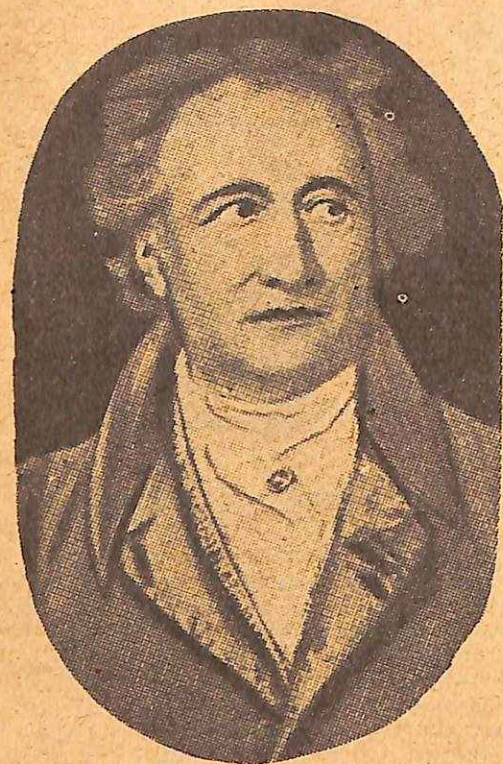
Ἀλλοίμονον ὅμως... Δὲν χάθηκαν γιὰ πολὺ οἱ δυστυχισμένοι Φιλιππῖνοι τὴν ἐλευθερίαν τους. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγον καιρὸν, ἡ Ἀμερικὴ ἐπολέμησε μετὰ τὴν Ἰσπανίαν τὴν ἐνίκησε, τῆς κατέστρεψε τὸν στόλον τῆς καὶ ἐθεώρησε καλὸν νά μὴ θριαμβευτικῶς σὰν κατακτητὴς καὶ μέσα στὸ λιμάνι τῆς Μανίλλας. Ἐτοὶ οἱ Φιλιππῖνοι ὑπέκυψαν γιὰ δευτέρην φοράν στὸν ζυγόν. Ἡ ἀμερικανικὴ κυριαρχία ὅμως δὲν εἶχε σύγκρισιν μετὰ τὴν ἰσπανικὴν. Ἐχρηιάσθησαν ἔτι μόνον χιλιάδες Ἀμερικανοὶ στρατιῶτες γιὰ νά ἐπιβάλλουν τὴν ἀρχὴν καὶ νά τηροῦν κατόπιν τὴν τάξιν σὲ 12 περίπου ἑκατομμύρια νησιώτες ἐπαναστάτες. Ὡς καὶ τὴν ἰσπανικὴν γλῶσσαν ἐσεβάσθησαν καὶ ἐπέδωκαν τὴν μιλουσάν ὅλοι, δὲν θέλησαν νά ἐπιβάλλουν τὴν δικήν τους. Γι' αὐτό, ὁποῖος ἐπισκεφθῇ τὴν Μανίλλα καὶ τὰ περίχωρά της, θά δυσκολεθῇ νά πιστέψῃ πῶς ἐρίσκειται σὲ τροπικὸν νῆσον καὶ ὅχι στὴν καρδιά τῆς Σεβίλλης ἢ τῆς Γρανάδας.

Καλὴ καὶ ἀφέλιμη λοιπόν ἦταν ἡ ἀμερικανικὴ διοίκησις. Δὲν ἦταν ὅμως ἡ ποθητὴ ἐλευθερία ! Οἱ Φιλιππῖνοι ποθοῦσαν καὶ ζητοῦσαν ἐπίμονα τὴν ἀπόλυτην ἐλευθερίαν πού οἱ Ἀμερικανοὶ τοὺς εἶχαν ὑποσχεθῇ.

Ἐτοὶ πέτυχαν πέρυσιν, στίς 15 Νοεμβρίου ν' ἀνακηρυχθῇ ὁ Μανουέλ Κεζόν, πρῶτος Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῶν Φιλιππίνων. Καὶ μόνο γιὰ δέκα ἀκόμη χρόνια θά ὑπάρχη — τυπικὰ ἡ ἀμερικανικὴ ἐπικυριαρχία.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ σκοπὸν τοῦ ἀφῆσαν νά κυβερνηθοῦν μόνον τοὺς : εἶναι θεσπασμοὶ πῶς θά τὰ θαλάσσωσαν καὶ πῶς σιγά - σιγά θά καταστραφούν...

Ο περίφημος Γερμανός ποιητής Γιόχαν Βόλφγκανγκ φον Γκαίτε επί επτά ολόκληρα χρόνια έπασχε από μανία καταδιωξέως.

Υπάρχουν δύο ειδών ψευτές : εκείνοι που λένε ψεμάτα στους άλλους και εκείνοι που λένε ψεμάτα στον εαυτό τους. Οι πρώτοι δεν διατρέχουν κανένα σχεδόν κίνδυνο να γίνουν τρελλοί· οι δεύτεροι ακολουθούν τον δρόμο που οδηγεί στο φρενοκομείο. Κατά γενικών κανόνων, όσο λιγότερα ψεμάτα λέτε στον εαυτό σας, τόσο περισσότερο ισορροπημένος είστε.

Επίσης, μπορεί κανείς να πη ότι οι λιγότερο έξυπνοι μεταξύ των ανθρώπων είναι πολύ περισσότερο ασφαλισμένοι έναντι των τρελλών από τους μεγαλύτερους. Μεταξύ μεγαλοφυίας και παραφροσύνης, η διαφορά είναι μάλλον ποσοτική παρά ποιοτική.

Υπάρχουν πολλών ειδών τρέλλες. Συχνά ένα δυνατό ένθουσιώδες σφίξιμο του χεριού, προαναγγέλλει την προσεχή έκδηλωση μίας ώριμης μανίας. Έξ αντιθέτου ένας δειλός, διατακτικός χαιρετισμός, φανερώνει πολλές φορές την τάση του ατόμου προς ένα έντελως διαφορετικό είδος τρέλλας.

Ακόμη και τα πιο ισορροπημένα μυαλά έχουν τις διαλήψεις τους, τις τρελλές στιγμές τους, όποτε είναι έντελως ξεχαρβαλωμένα, σχεδόν όσο και το μυαλό ενός ανίκανου παράφρονος. Όλοι μας έχουμε πνευματικές ή ψυχικές ιδιορρυθμίες, που αν ξεπεράσουν ένα όρισμα σημείο, μπορούν να μας οδηγήσουν στο φρενοκομείο.

Ο ήσυχος, επιφυλακτικός, διακριτικός τύπος ανθρώπου, που συνθίζει να θυθίζεται σε σκέψεις, διατρέχει μεγαλύτερο κίνδυνο να χάσει το λογικό του ή να γίνη μέθυσο, από έναν φωνακλά, ζωηρό, διαχυτικό άνθρωπο.

Η διάφορες αυτές διαπιστώσεις της νεωτέρας φρενολογικής επιστήμης, θά σάς βοηθήσουν να καταλάβετε καλύτερα τα παραδείγματα που ακολουθούν και έτσι να σχηματίσετε μία συγκεκριμένη ιδέα για τον τρόπο με τον οποίον η τρέλλα φωλιάζει μέσα στο ανθρώπινο μυαλό.

Πρό ολίγων μηνών, το Κακουργιοδικείο, οι φρενολόγοι και η εφημερίδες της Νέας Υόρκης ασχολήθηκαν με μίαν υπόθεση εξαιρετικού ενδιαφέροντος. Υπόδικος ήταν κάποιος πλούσιος έμπορος, που είχε γίνει σίτιος ενός τραγικού ατύχαιου. Ο τύπος αυτός, ο οποίος ήταν θανάσιμα άρρωστος, είχε πάθει από μανία καταδιωξέως.

ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ, ΕΚΚΕΝ ΠΩΣ ΦΩΛΗΑΖΕΙ Η

φόρων δυστυχημάτων δικάζονται από το Κακουργιοδικείο και τιμωρούνται ως κοινοί εγκληματίες.

Ίδου τί ακριβώς είχε συμβή : "Ένα απόγευμα ο έμπορος και η γυναίκα του επέστρεφαν με το αυτοκίνητό τους από κάποιο έξοχικό κέντρο. Και οι δύο ήταν έντελως νηφάλιοι και διόλου κουρασμένοι. Ο έμπορος καθόταν στο θόλαν, δεν είχε κανένα λόγο να θιάζεται — και ούτε άλλως τε, θιαζόταν — καμιά στενοχώρια δεν τον βασάνιζε. Με λίγα λόγια, ήταν απολύτως ευχαριστημένος από την ζωή.

Η γυναίκα του καθόταν πλάι του και ήταν, επίσης, εξαιρετικά ευδιάθετη. Όταν το αυτοκίνητο έφθασε σε μία από τις κεντρικότερες διασταυρώσεις της Νέας Υόρκης, ο άστυφύλαξ της τροχαίας έκανε νεύμα στον έμπορο να σταματήσει, για να περάσει μία ολόκληρη σειρά αυτοκινήτων που έπεριμεναν στον άλλο δρόμο.

Ο έμπορος, σαν νομοταγής πολίτης, υπήκουσε άμεσως. Έφθναρε και επί ένα περίπου λεπτό περίμενε με απόλυτη ήρεμία να περάσουν τα άλλα αυτοκίνητα. Ξαφνικά όμως και ενώ το χέρι του πόλτισαν εξακολουθούσε να είναι σηκωμένο, ο έμπορος σαν να τον έσπρωχνε μία ακατανίκητη δύναμη, άφησε τα φρένα ελεύθερα και πατώντας το πεντάλ της ταχύτητας, ώρμησεν κυττάζοντας τον κατάπληκτο πόλιστα να μάτια, προς τον πραγματικό χειμαρρό των τροχοφόρων, που έπερινούσαν εκείνη τη στιγμή από την διασταύρωση. Η σύγκρουσις που έπληκτο λούθησε ήταν τρομακτική επτά προ-σώπων και τον φόνο άλλων τριών, μεταξύ των οποίων και της γυναίκας του έμπορου.

Αυτός δεν έπαθε τίποτε. Συνελήφθηκε φυσικά άμέσως και οδηγήθηκε στις φυλακές. Ήταν απελπισμένος και στον άστυφύλακα που τον ανέκρινε, έδήλωσε ότι ούτε ο ίδιος μπορούσε να δικαιολογήσει ή τουλάχιστον να εξηγήσει την έξωφρενη πράξη του, που είχε τόσο τραγικά επακόλουθα.

Κατά την διάρκεια της δίκης, δεν έπαυσε να επαναλαμβάνει ούτε στιγμή ότι ήταν τρελλός και πως έπρεπε να τον κλείσουν σε φρενοκομείο.

Έν τούτοις, οι φρενολόγοι που τον εξέτασαν απέφάνθησαν ότι είχε τελείως σώας τας φρένας. Εκτός αυτού, οι φίλοι του κατέθεσαν ότι ήταν υπόδειγμα τιμού και φιλησέγγου ανθρώπου και πως άγαπούσε υπερβολικά την γυναίκα του.

Το δικαστήριο δεν ήξερε τί ν' αποφασίσει.

Τέλος, ένας διάσημος ψυχίατρος, αφού έμελέτησε λεπτομερώς την παράξενη αυτή υπόθεση και εξέτασε επανειλημμένως τον έμπορο, βρήκε την λύσι του προβλήματος, αναγκάζοντάς τον να ομολογήσει την αλήθεια. Η γυναίκα του έμπορου, ανάμεσα στα τόσα προτερήματά της, είχε και ένα ελάττωμα : ήταν τρομερά σπάταλη. Κάθε τόσο του παρουσίαζε έξωφρενικούς λογαριασμούς και έτσι, ενώ η δουλειά του έπληγαν θανάσιμα, δεν κατώ-

θωνε ν' αυξήσει τα κεφάλαιά του.

Εκείνος, επειδή την αγαπούσε, δεν δι-εμαρτύρετο ποτέ. Άλλ' όπως ήταν φυσικό, η σπατάλη της τον εξενεύριζαν ύποσυνειδήτως και τον έκαναν ν' άγανακτεί χωρίς να το καταλαβαίνει και ο ίδιος.

Φαίνεται λοιπόν, ότι την στιγμήν που έφθναρε εμπρός στην διασταύρωση, η γυναίκα του του άνηγγελε ότι είχε αγοράσει μία πανάκριδη γούνα και πως τώρα είχαν απόλυτη ανάγκη μίας καινούργιας τουαλέτας.

Τότε ο έκνευρισμός, που ο έμπορος άσυναισθήτως συγκρατούσε επί τόσα χρόνια, εξέσπασε μονομιᾶς και εξέδηλώθη υπό την μορφήν πραγματικής τρέλλας. Φαντάσθηκε ότι τα αυτοκίνητα που έπερινούσαν εκείνη τη στιγμή μετέφεραν διάφορα πράγματα που είχε παραγγείλει η γυναίκα του και που έπρεπε να πληρώσει άμέσως. Σαν τρελλός άφησε τα φρένα και ώρμησε για να έμποδισή να φθάσουν στο σπίτι του...

Αν ο έμπορος ήταν έξαπλωμένος εκείνη τη στιγμή στην πολυθρόνα του, κατά πάσαν πιθανότητα δεν θα συνέβαινε τίποτε. Μέσα, όμως, στον άπεριγραπτό θόρυβο του δρόμου, οτὰ δαιμονιώδη κορ-

Ο Φλόρ 'Ινστρινσεράντο που σπατάλησε την κολοσσιαία περιουσία του για να γίνη αυτοκράτωρ των Φιλιππίνων και κατέληξε σ' ένα φρενοκομείο.

Η δνίς Παλέρ Μπουρμπάι, που υπεδούη τον ρόλο της Ζάν ντ' Άρκ, σε μία γιορτή και κυριεύθηκε κατόπι από την παραισθήσι ότι είναι η πραγματική Ζάν ντ' Άρκ.

ΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ, ΨΥΧΩΣΕΙΣ ΤΡΕΛΛΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΜΥΑΛΟ

ναρίσματα των αυτοκινήτων και στις φωνές των σωφέρ, το ξέσπασμα ήταν μοιραίο.

Η εξέγνησις αυτή έπεισε το δικαστήριο ν' άθωώση τον κατηγορούμενο.

Ο δόκτωρ Ρέυμοντ Κάτελλ, εξέδωκε τελευταίως μία μελέτη — «Το μυαλό σας και το δικό μου» — στην οποία αποδεικνύει με ντοκουμέντα ότι ο περίφημος Γερμανός ποιητής Γκαίτε, επί επτά ολόκληρα χρόνια, έπασχε από μανία καταδιωξέως δευτέρας μορφής.

Ο δρ. Κάτελλ, αναφέρει και δύο άλλες περιπτώσεις μεγάλων ανδρών που παρεφρόνησαν. Η πρώτη αφορά τον διάσημο 'Ιταλό καλλιτέχνη Μπενεοντό Τσελλίνι και η δεύτερα τον 'Αγγλο ποιητή Ουένραϊτ. Αυτός έπασχε από εγκληματική μανία. Διαρκώς ήθελε να σκοτώνη. Κάποτε άπεκαλύφθη ότι είχε δολοφονήσει με τον άγριωτερο τρόπο κάποιαν νεωτάτην και εξαιρετικά ωραία συγγενή του.

Όταν οι φίλοι του τον έρώτησαν με φρίκη, γιατί είχε διαπράξει το άποτρόπαιο αυτό εγκλήμα, ο Ουένραϊτ άπάντησε σηκώνοντας τους ώμους του :

— Ξέρω ότι είναι τρομερό αυτό που έκανα. Άλλα, θλίπετε, η αλήθεια είχε τόσο χονδρούς άστραγάλους.

Επίσης και ο ποιητής Μάγιερ έπέρασε μία μακροχρόνιο περίοδο τρέλλας. Ενόμιζεν ότι έβλεπε ωγρά φαντάσματα να περιφέρονται γύρω από το έξοχικό σπίτι που κατοικούσε και τις νύχτες έμενε άγρυπνος για ν' ακούη — καθώς έλεγε — το γέλιο των πεθαμένων φίλων του και τα ψιθύρισμα των φαντασμάτων.

Ο Σοδυμαν, πάλι, ο μεγάλος Γερμανός μουσουργός, έπίστευε ότι οι άγγελιοι του υπαγόρευαν τα μουσικά μοτίβα του και πως συχνά ο Σοδυμπερτ και ο Μέντελσον, που είχαν πεθάνει πρό πολλού, έπεσκέπτοντο το δωμάτιό του για να τον έμπνευσουν.

Όρες ολόκληρες έμενε ακίνητος εμπρός στο γραφείο του, ακούοντας με μισόκλειστα μάτια και μ' ένα χαμόγελο εὐδαιμονίας στα χείλη, τα άγγελικά τραδαμυνία και τους υπερκοσμικούς ψιθύρους. Γενικά, η παραισθήσεις και η ψευδαισθήσεις — όταν φυσικά είναι σοβαρές μορφές — άποτελούν τα πρώτα συμπτώματα της έπερχομένης τρέλλας.

Καθώς είπαμε και προηγουμένως, «κοινοί» ψευδείς, εκείνοι δηλαδή που λένε ψεμάτα στους άλλους για να τους εξαπατήσουν, δεν διατρέχουν κανένα κίνδυνο να χάσουν το λογικό τους. Όσοι, όμως, συνθίζουν να λένε ψεμάτα στον εαυτό τους, όπως θα δοῦμε παρακάτω, είναι μαιραιώς, καταδικασμένοι να παραφρονηούν.

Η Βασίλισσα 'Ιωάννα της 'Ισπανίας, ή χήρα Φίλιππου του Α', άγαπούσε τόσο πολύ τον άνδρα της, ώστε μετά τον θάνατό του, δεν μπορούσε ν' άνεχθή την σκέψη ότι δεν θα τον ξανάβλεπε πιά.

Επεισε λοιπόν τον εαυτόν της ότι ο άνδρας της δεν είχε πεθάνει άλλ' άπλώς κοιμόταν μέσα στο φέρετρό του και μία μέρα θα ξυπνούσε. Χρόνια ολόκληρα έπερίμενε πλάι στο φέρετρο την ευτυχισμένη αυτή στιγμή, αναγκάζοντας τις κυρίες της Αύλης να έαγρυπνούν μαζί της. Έλεγε σ' όλους ότι ο Φίλιππος ζούσε και άλγιομονο σ' εκείνο που θα τον έβλεπε να έκδηλώση μπροστά της την δυσπιστία του.

Εδώ, φυσικά, πρόκειται περί πτώσεως αναμνηστικότητος διασαλεύσεως των φρενών. Άν όμως η 'Ιωάννα έλεγε στους αλλικούς της, ότι ο άνδρας της ήταν ζωντανός, χωρίς ή ίδια να το πιστεύη,

τότε δεν θα μπορούσαμε να την άποκαλέσουμε τρελή, άλλ' άπλως έκκεντρική. Κατά γενικών κανόνων, κάθε ψευδαισθήσις, παραισθήσις ή αυταπάτη, αν δεν καταπολεμηθή έγκαιρως, μετατρέπεται σε παραφροσύνη.

Τελευταίως, σε μία έθνική γαλλική έορτή, ένα ωραιότατο κορίτσι, ή δνίς Παλέρ Μπουρμπάι, υπεδούη τον ρόλο της Ζάν ντ' Άρκ. Τον έπαιξε με τόσον ένθουσιασμό και με τόσο πίστι, ώστε, στο τέλος, γεννήθηκε μέσα της ή πεποίθησις ότι ήταν η πραγματική Ζάν ντ' Άρκ, και ότι άκουε την Παναγία να της μιλά κάθε θράδυ για την σωτηρία της Γαλλίας.

Οι γονείς της, εύτυχως, δεν έδίστασαν να την στείλουν από την πρώτη στιγμή στην κλινική ενός περιφημού ψυχίατρο. Χάρη σ' αυτόν ή Παλέρ έπανεκίησε ύστερα από θεραπεία μερικών μηνών το λογικό της.

Ο Φλόρ 'Ιντρεινσεράντο, ένας πλουσιώτατος Φιλιππίνος, έπεχείρησε κάποτε να γίνη αυτοκράτωρ του 'Ιλο - 'Ιλο, μίας έπαρχιας των Φιλιππίνων.

Αν πετύχαινε τον σκοπό του, όλοι σήμερα θα τον έθερωδύσαν ως λογικό και ισορροπημένο άνθρωπο. Ξαφνικά, όμως, ο 'Ιντρεινσεράντο φαντάσθηκε ότι είχε άνακηρυχθή αυτοκράτωρ, χωρίς να έχει συμβή τίποτε το παρόμοιο και έτσι αντί ν' άνεβή στον θρόνο, έπήγε στο φρενοκομείο.

Δεν πρέπει να συγχέη κανείς την έκκεντρικότητα με την τρέλλα.

Ο έκκεντρικός έξέρει ότι ή πράξις του είναι έξωφρενική, άλλα τις κάνει έπειδή τον εύχαριστούν. Έξ αντιθέτου ο τρελλός πιστεύει άκροδάντως ότι είναι ο λογικώτερος των ανθρώπων και δεν παραδέχεται ποτέ ότι αυτά που λογυρίζεται ή κάνει είναι αντίθετα προς την λογική.

Υπάρχουν, θέβαια, περιπτώσεις, κατά τις όποιες ή ψυχιατρική έπιστήμη δεν μπορεί άπολύτως να ξεχωρίση την έκκεντρικότητα από την παραφροσύνη. Γι' αυτό, τις περιπτώσεις αυτές τις χαρακτηρίζει ως ήμιπαραφροσύνης ή ψυχώσεως.

Τέτοιες ψυχώσεις είχαν πολλοί διάσημοι άνδρες.

Ο περίφημος Γάλλος μυθιστοριογράφος Μπαζάκ, π.χ., δεν μπορούσε να γράψη ούτε μία γραμμή εάν δεν φορούσε... ράσα !

Ο Τζόνσον, πάλι, ένας από τους μεγαλύτερους ποιητάς του 18ου αιώνας, εί-

χε την έξής ψύχωση : "Όταν περπατούσε στον δρόμο, είτε μόνος του ήταν, είτε με συντροφιά φίλων του, έννοούσε..." άγγιζή με το δάκτυλό του όλους τους κορμούς δένδρων ή τους στύλους που θρισκόνταν στην άκρη του πεζοδρομίου και κοιντά από τους όποιους περνούσε.

Εάν καμιά φορά, παρασυρμένος από τη συζήτησι, λησιμονούσε ν' άγγιξη κανέναν στύλο, μόλις το θυμόταν αυτό, έστα και εάν είχε φθάσει πλέων εως το σπίτι του, ζαναγύριζε πίσω στον στύλο που δεν είχε άγγιξει, τον άγγιζε και τότε μόνον ήσυχάζετο !...

Ο μεγαλόφυος συγγραφέας των «Ταξιδιών του Γκιουλιέρμο Σουίφτ, βλέποντας μία μέρα, στην 'Ιρλανδία, να είναι πλημμυρισμένοι οι δρόμοι από τους ζητιά-νους με τις γυναίκες τους και τα μωρά τους, έσυγκινήθηκε τόσο πολύ, ώστε με μεγάλη σοφρότητα και πιστεύοντας άπολύτως αυτά που έγραφε, έδημοσίευσε την έξής «πρότασι», για να μην είναι εις θάρος των γονέων τους τα παιδιά των φτωχών :

«Ένας φίλος μου Άμερικανός — έγραψε άπευθυνόμενος στο κοινόν — με θεβαίωσε ότι το κρέας ενός μικρού παιδιού, υγιούς και καλώς τρεφόμενου, ιδίως ήλικίας ενός έτους, είναι άρίστη και γευστικώτατη τροφή, είτε ως ψήτο, είτε ως θραστό, και δεν άμφισβάλω ότι θα μπορού να μαγειρευθή και ως φρικασές ή γιαννί.

Παρακαλώ, λοιπόν, το κοινόν να λάβη τούτο σ' όψιν : από τις 120 χιλιάδες παιδιά, ή 20 χιλιάδες πρέπει να κρατηθούν, για την άναπαγωγή του είδους και ή υπόλοιπες 100 χιλιάδες σε ήλικία ενός έτους να πουληθούν σε άγαθούς και πλουσίους πολίτας, αφού όμως ή μητέρα ειδοποιηθή ένα χρόνο πριν για να θηλάση καλά το μωρό της,ούτως ώστε να γίνη παχύ και αξιο να παρατεθή σ' ένα καλό γεύμα. Σημειώστε, ότι από ένα παιδί γίνονται δυο καλά φαγητά, προκειμένου περί γεύματος φίλων' όταν γενματίξη δέ μόνη ή οικογένεια μπορεί να μαγειρεύση μόνο το μισό παιδί' τα ό πρίσθια, π.χ., γίνονται θουμάσιο φαγητό. Το υπόλοιπο σάμα, αφού άλατισθή καλά, μπορεί να διατηρηθή επί τρεις ή τέσσαρες μέρες, όποτε και γίνεται ωραίο θραστό, κυρίως τον χειμώνα.

Πιστεύω ότι τα πλεονεκτήματα του σχεδίου αυτού είναι πολυάριθμα... κτλ.» Η «φιλάνθρωπος» αυτή πρότασις όμως έτάφθηκε μαζί με τον συγγραφέα της σε ένα φρενοκομείο.

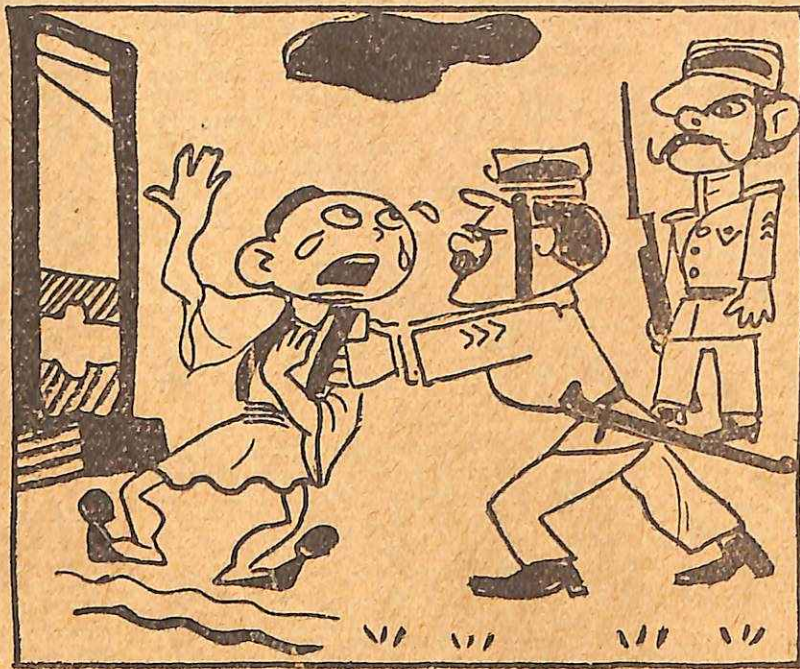
Φράσεις που λέμε κάθε μέρα χωρίς να ξέρουμε την ιστορία τους

«Πάει χαμένος σάν τὸ Μασούρα»... — «Περὶ ὄνου σκιάς»... — «Τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος»... — Χρωστάει τῆς Μιχαλοῦς»... — «Ὅλοι μὲ τὴν Πύλαρο»... — «Ψωροκώσταινα»... — Μέμπρο.

Πόσες φορές, ἀλήθεια, λέμε μερικές φράσεις, πού, βέβαια, ἔχουν τὴ σημασία τους, αὐτὲς καθ' ἑαυτὲς ὅμως εἶναι ἀκατάληπτες. Πρόκειται, δηλαδή, περὶ μερικῶν «καλοπιῶν» φράσεων, πού τίς χρησιμοποιοῦμε ὡς παροιμίες, πίσω ὅμως ἀπ' αὐτὲς κρύβεται κάποια ὁμορφὴ — τραγική ἢ κωμική — ἱστοριούλα...

Θέλετε ἕνα — παράδειγμα ; Κάποιος τὴν παθαίνει ἀπὸ κακοκεφαλίαν του. Ἀμέσως θά πούμε : Αὐτὸς πάει χαμένος σάν τὸν «Μασούρα»... Κάποτε συζητοῦν δύο ἢ περισσότεροι ἐπὶ τὸν σὲ τιποτένια, σὲ ἀνάξια θέματα. Τοὺς λέμε : «Μιλᾶνε περὶ ὄνου σκιάς». Βλέπουμε πάλι καμμιὰ συγκέντρωση, στὴν ὁποίαν γίνεται χαλασμός κόσμου. Ἐκεῖ, λοιπόν, εἶναι τοῦ «Κουτρούλη ὁ γάμος». Γιά κάποιον πού δὲν τὰ ἔχει τετρακόσια λέμε : Αὐτὸς χρωστάει τῆς... Μιχαλοῦς». Ἐπειτα εἶναι γνωστὴ ἡ φράσις : «Ὅλοι μὲ τὴν Πύλαρο» ἢ λέξεις : «Ψωροκώσταινα», «Λοβιτούρα», «Μέμπρο».

Τί ἀκριβὲς σημαίνουν, λοιπόν, αὐτὲς ἡ φράσεις, αὐτὲς ἡ λέξεις ; Ποιά ἱστορία κρύβεται πίσω ἀπ' αὐτὲς ;...

Μία στιγμὴ τοῦς λέγει ὁ Δημοσθένης. Ὁ γυιὸς τοῦ τὰδε θέλησε νὰ πάη στὰ Μέγαρα. Νοίκιασε, λοιπόν, ἕνα γαϊδούρι μὲ τὸν ὄηλάτη του καὶ ξεκίνησαν. Στὴ μέση τοῦ δρόμου κουράσθηκαν καὶ θέλησαν ν' ἀναπαυθῶν καὶ νὰ φᾶνε καὶ κάτι. Κύτταξαν πρὸς ὅλες τίς μεριές. Πουθενὰ δὲν ὑπῆρχε δένδρο γιὰ νὰ καθήσουν ὑπὸ τὴν σκιάν του. Ἡ μόνη σκιά ἦτο τοῦ δού. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ πολὺ — πολὺ μικρὴ δὲν χωροῦσε παρὰ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο ταξιδιώτας. Ὁ ἐνοικιασὴς ἤθελε νὰ καθῆται αὐτός. Ὁ ὀηλάτης τὸ ἴδιο.

— Ἐγὼ ἔλεγε ὁ ἕνας ἐνοικιαστὴς τὸν ὄνον μαζί μὲ τὴν σκιά του.

— Ὁχι, ἔλεγε ὁ ὀηλάτης. Ἐγὼ σὰς ἐνοικίασα μόνον τὸν ὄνον, ὄχι ὅμως καὶ τὴ σκιά του...

Μὲ τὴν τελευταία αὐτὴ φράσις ὁ Δημοσθένης καμώθηκε πὼς ἐγκαταλείπει τὸ θέμα...

— Γιά στάσου, Δημοσθένη, τοῦ φώναξαν οἱ Ἀθηναῖοι. Δὲν μάς εἶπες τί ἀπέγινε...

Αὐτὸ ἤθελε καὶ ὁ Δημοσθένης :

— Περὶ ὄνου σκιάς, λοιπόν, ὦ, ἄνδρες Ἀθηναῖοι θέλετε νὰ μάθετε. Διὰ τὰ συμφέροντα ὅμως τῆς Πολιτείας δὲν θέλετε... Καὶ συνέχισε τὴν σεβερὰν ἀγόρευσίν του...

* Ἀς ἀρχίσουμε :

Ὁ Μασούρας ἦταν ἕνας ἀγαθὸς χωρικός σ' ἕνα χωριὸ τῆς Θεσσαλίας, στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πατρίδος. Ἦταν κοσμογυρισμένος. Καλὸς ἄνθρωπος. Ἅγιος. Κουνοῦπὶ δὲν σκότωνε. Σὲ κανέναν δὲν ἔκανε κακὸ. Εἶχε ὅμως ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα. Καυχόσθην καὶ τερατολόγος. Γιά νὰ σοῦ πῇ πὼς κάτι κατὰφερε καὶ νὰ καυχῆται ἦταν ἱκανὸς νὰ σοῦ πῇ τὴν μεγαλύτερη, τὴν τερατοδωδέσθη πετυδιά...

Κάποτε ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ του γίνηκε τριπλοῦς φόνος μετὰ ληστείας. Ὁ δράστης ἀγνωστός. Μὰ στὸ χωριὸ δὲν μπορούσαν παρὰ νὰ θωπιάσουν τὸν δράστη. Ἦξε πολὺ κουράγιο γιὰ νὰ κάμῃ μὲ τόση μαεστρία τὴ ληστεία. Μπράβο του.

Αὐτὸ ἔφθασε. Ὁ Μασούρας ἐξῆλθε τὴ δόξα τοῦ ἀγνώστου ληστοῦ καὶ πῆγε σὸ καφενεῖο καὶ ἐδήλωσε ὁρᾶ — κοφτὰ στρίβοντας τὸ μουστάκι του :

— Ἔρετε ποῖος εἶναι αὐτός ὁ λεβέντης πού σκότωσε τοὺς τρεῖς ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ ;

— Ὁχι, τοῦ ἀπήντησαν μὲ ἀπορία.

— Ἐγὼ !

— Ἐσὺ ;

— Αὐτός, χωρίς νὰ δειλιάσῃ καθόλου τοὺς ἀράδιασε μὲ πολλὴ πειστικότητα τὰ τοῦ φόνου.

Τὸν μαρτύρησαν καὶ τὴν ἴδια μέρα τὸν ἐπίασαν. Στὸν ἀνακριτὴ ἐπεθεσάσαν τὴν πράξιν. Προφυλακίσθη, ἐδικάσθη, ὡμολόγησε — μπορούσε νὰ χάσῃ τὴ δόξα ; — καὶ καταδικάσθηκε σὲ θάνατον. Τῆς φυλακῆς, βέβαια, τὰ σίδερα εἶναι γιὰ τοὺς λεβέντες. Ὁχι ὅμως καὶ ἡ γκιλοτίνη. Καὶ ὁ Μασούρας τὰ χρειάστηκε ὅταν τὸν πῆγαν μπροστὰ στὴ λαϊμητόμο.

— Βρὲ, παιδιά, γιὰ σταθῆτε. Ἀστεία τὸ εἶπα.

— Ἀστα αὐτά, Μασούρα, τοῦ εἶπε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς.

Καὶ σὲ λίγο ἡ δικαιοσύνη ἔπαιρνε τὸ αἷμα πίσω. Ὁ Μασούρας εἶχε ἐκτελεσθῇ.

Δὲν πέρασαν ὅμως πολλὲς μέρες καὶ οἱ ἀληθινοὶ δράσται τῆς ληστείας ἀνεκαλύφθηκαν. Αἱ ἀνακρίσεις ἀπέδειξαν τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἐκτελεσθέντος : εἶχε πάει χαμένος...σάν τὸν Μασούρα.

Ἡ περὶ ὄνου σκιάς

ἔχει πολὺ λίγο τραγική ἱστορία...

Ὁ Δημοσθένης μιλοῦσε

στὸ Δῆμο τῶν Ἀθηναίων.

Οἱ ἀκροαταὶ του ὅμως — ἔκανε

ῥετορικήν — ἔστη

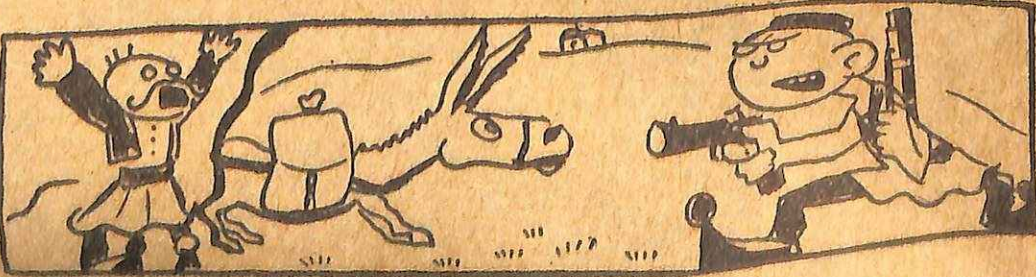
τὸ βουκοφόρο. Καὶ

τὸ ἔσκασαν ληγοῦν

ἀπὸ τὴν ἐκκλί-

σιν τοῦ Δῆμου.

116 — Α. Ο. Δ. Ο.

Γνωρίζονται σὲ λίγο ἡ Ἀνθούσα κι' ὁ Κουτρούλης καὶ ἡ ὀποψηφία νόμφη ζητεῖ ἀπὸ τὸν Κουτρούλη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ράφτη...

Ὁ Κουτρούλης δέχεται νὰ θυσίῃ τὴν τέχνη του. Ἡ Ἀνθούσα ὅμως τοῦ

ζητεῖ νὰ εὕρῃ κατὰ εὐγενέστερον :

Κουτρούλης :

Νὰ γίνω σχοινωδᾶτης ;

Ἀνθούσα :

Ὁ ! μὴ πέσετε

Κουτρούλης :

Υπεύθυνος συντάκτης :

Ἀνθούσα :

Ἀν τῆς φυλακῆς ἰδιαίτε-

ρως ἀγαπᾶτε τὴν δροσιά !

Κουτρούλης : Λοιπὸν τὴν ἐκλογὴν μου ὠδηγήσατε,

ἐπείτε μου τί νὰ γίνω ;

Ἀνθούσα : Ὑπουργός !

Σπύρος : Τί ; Ὑπουργός ;

Κουτρούλης : Πὼς ; Ὑπουργός ;

Ἡ Ἀνθούσα ἐπιμένει. Ἐτοίμοι μὲν ν' ἀνέβῃ κανεῖς. Δὲν

δέχεται τίποτε ἄλλο. Μὲ θέλεις γυναίκα σου ; Νὰ γίνῃς ὕπουργός !

Ὁ Στροβίλης ὅταν μὲν μὲ τὸν Κουτρούλη τοῦ γεμίζει τὰ

μυαλά καὶ ὁ Κουτρούλης χαίρεται γιὰ πάντα τὴν δελνία, θέ-

λοντας νὰ γίνῃ ὕπουργός. Τὸ λέει σὸ χορὸ τῶν φοιτητῶν. Αὐ-

τοὶ τὸν ἀποσπαραλίζουν. Ἀποφασίζουν λοιπὸν νὰ δηλώσουν σὲ

ἄλλο τὸν κόσμο πὼς ὁ Κουτρούλης γίνετα ὕπουργός.

Τότε φωνάζει ὁ ἀτυχὴς ράφτης :

Πηγαίνετε. Ἀς σπεύδωμεν ὁλόγυρα

τὴν εἰδοσὴν μᾶς εἰς πλατείας καὶ ὁδοὺς

κι' ἰσὺς φερόμεθα χρυσὸν θέρος δι' ἡμᾶς.

Ὁ Ξανθοῦλης σὲ λίγο καταφθάνει. Μαθαίνει κι' αὐτὸς τὴν

πληροφορία πὼς ὁ Κουτρούλης γίνετα ὕπουργός. Τρέχει καὶ

τὸ λέγει στὴν Ἀνθούσα, ἡ ὁποία ὅμως δὲν τὸ πιστεύει. Ἐρχε-

ται κι' ὁ Στροβίλης. Ἡ ἔφημερίς πού κρατᾷ γράφει : «Ὁ Κου-

τρούλης γίνετα ὕπουργός». Ἡ Ἀνθούσα ἐξομολογεῖται στὸν

Στροβίλη τὴν ἀγάπην τῆς γιὰ τὸν Ξανθοῦλη. Ὁ Μισθοφᾶς ἐν

τῷ μεταξύ ὕγειονόμος στὴν Σύρα, θρίσκει τὸν Κουτρούλη. Τοῦ

κάνει χίλιες δυὸ κολακείες. Πιστεύει κι' αὐτὸς ὅτι ὁ Κουτρού-

λης γίνετα ὕπουργός. Ὁ Μισθοφᾶς τοῦ χαρίζεται «βαρέλια μὲ

κρασί, ἕνα δακτυλίδι μὲ τὰς τρεῖς χάριτας». Σὲ λίγο φθάνει

κι' ὁ Σφηκίας ἐφημεριδογράφος. Κάνει χίλιες δυὸ συμφωνίες

«πεντάδραχμον», χωρίς ὅμως νὰ καταλαβαίνει τίποτε.

Ἐρχεται τότε κι' ὁ Σπύρος, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ μαγειρεῖον

τῶν ἀνακτόρων ἐπληροφόρηται τὴν ὑπουργοποίησιν τοῦ Κουτρού-

λη. Καὶ τότε ἡ Ἀνθούσα ἀποφασίζει νὰ τὸν πάρῃ. Συγχρόνως

ἔξω χαλαρεῖ ὁ κόσμος. Γίνονται συρράξεις ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἔπασε

ναλαμβάνονται αἱ ἀντικυβερνητικαὶ ἐκδηλώσεις καὶ φωνές γιὰ

τὸν νέο ὕπουργόν. Ὁ Ξανθοῦλης ὅμως παρεμβαίνει καὶ συλλαμ-

βάνει τὸν Κουτρούλην :

Διότι διαδόσας εἰδοσὴν ψευδῇ

περὶ τοῦ ὕπουργοῦ κι' ἀντιποθεῖς

αὐτογνωμονῶς χαρακτηρὰ ὕπουργόν

ἔφερε ρῆξιν, συγκρούσιν καὶ ταραχὰς.

Κι' ἔτσι ὁ Κουτρούλης ἐτοιμάζεται γιὰ τὴν φυλακὴν.

Μὰ ὁ κύρ Σπύρος παρεμβαίνει. Παρακαλεῖ νὰ πάη αὐτὸς

στὴν ἀστυνομίαν νὰ δώσῃ ἀνάκρισιν.

Καὶ ὁ Στροβίλης λέγει :

Καλὴν βουλεύειν τῷ ὄντι κατωρθώσαμεν,

Νομίζω εἰς τὰ στόματα πολλῶν καιρῶν

τῶν Ἀθηναίων ὅτι νὰ μὴ νυνόμεν.

Ὅταν ὁ κόσμος ὅλος ἐμπεριέχεται

καὶ γίνετα ὡς κούρτια, ταραχὴ

κι' ὄχλος καὶ ὅλα διὰ τίποτα

Οἱ ἄνθρωποι θὰ λέγουν παροιμιᾶς

ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη ὅτι γίνετα.

Ἡ Μιχαλοῦ ἦταν μιά προ-

μὲρ μέγαιρα. Δάνειζε λεπτὰ

μὰ πάντα εὔρισκε τὰ κοροῖδα

τῆς. Τρεῖς σὸ λάδι, τρεῖς σὸ

ξύδι, τρεῖς καὶ σὸ λαδόξυδο,

τοὺς ἔβαζε πάντα παραπάνω.

Τὰ πληρώναν οἱ ἀτυχεῖς, μὰ

θρίσκονταν πάντα χρεωμένοι

στὴ Μιχαλοῦ.

Μὰ κατὰ κανόνα, ὅλοι αὐ-

τοὶ πού θρίσκονταν υπερβε-

μένοι στὰ κατάστιχα τῆς τε-

τραπευατῆς τῆς Μιχαλοῦς,

ἦσαν θεοπάλαβοι.

Δι' ὃ καὶ κάθε ἐλαφρόμυα-

λος σήμερα, χρωστάει τῆς

Μιχαλοῦς.

Τὸ «ὅλοι μὲ τὴν Πύλαρο»,

τὸ λέμε ὅταν θέλουμε νὰ συμ-

φωνήσουμε ὅλοι μὲ κάποια ἰ-

δέα. Ἡ ὅταν θέλουμε νὰ πᾶ-

με κάπου καὶ φωνάζουμε :

«Ὅλοι μὲ τὴν Πύλαρο» !

Ἡ φράσις αὐτὴ θῆκε ἀπὸ

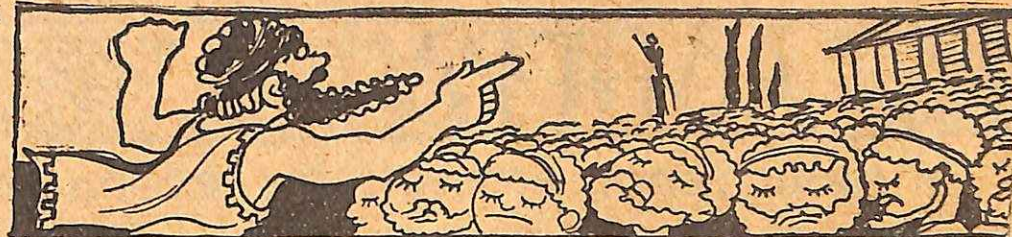
τὸν καιρὸ πού ἐγένετο ἄγριος

συναγωνισμός μετὰ δύο ἀ-

πομπλοῦκων ἑταίρειων. Τοῦ

Τζὼν καὶ τοῦ Γιαννουλάτου.

Ὁ συναγωνισμός ἦταν ἐξόν-

λοι μὲ τὴν «Πύλαρο»...

*

Ἡ Ψωροκώσταινα πάλι λέγεται προκειμένου περὶ τῆς Ἑλ-

λάδος καὶ τῆς διαρκούς φτώχειας τῆς...

Στὸ Ναύπλιο — πού ἦταν, ὡς γνωστόν, ἡ πρώτη πρωτεύ-

ουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους — ἡ Κυβέρνησις ἀναγκάσθηκε

ν' ἀνοίξῃ ἕνα δημόσιον ἔρανο. Γράφηκε στὸν κατάλογο πρώτῃ

μιᾷ χαμένῃ, φτωγῇ καὶ ἀκάθαρτῃ Ναυπλιώτισσᾳ — ἡ Ψωροκώ-

σταινα — πού προσέφερε... μιά πεντάρα...

Αὐτὰ ἦταν τὰ χάλια τότε. Νὰ προσφέρῃ γιὰ τὰ δημόσια

οἰκονομικὰ ἡ Ψωροκώσταινα... Μὰ τέτοια «Ψωροκώσταινα» πού

εἴμαστε !

*

Ἡ «Λοβιτούρα» εἶναι πάλι λέξις τῆς τελευταίας ἐσοδείας.

Οἱ Πανέλληνες δὲν τὴν ἐγνωρίζαν πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ χρόνια. Πολι-

τογραφήθηκε ὅμως στὴν Ἑλλάδα ἔπειτα ἀπὸ ἕνα γερὸ καυγὰ

μεταξὺ δύο ἐφημεριδῶν...

Ἡ μιά κατηγοροῦσε τὴν ἄλλην πὼς ἦταν ἀναμειγμένη σὲ

ὄλες τίς ὑποπτες συμβάσεις. Ἡ πολιτικὴ πού τῆς ἔκανε τὴν ἑ-

θλαπτε κυκλοφοριακῶς. Κι' ἀποφάσισε νὰ ἀμυνθῇ.

Ἀγόρας κάποιες ἐπιστολὲς ἀπὸ τὴν Βιέννη γραμμένες

ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδος πού τὴν κατηγοροῦσε. Καὶ τίς

δημοσίευσε γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι ἦτο ἀναμειγμένος σὲ διά-

φορες προμήθειες ἀπὸ τίς ὁποῖες ἔπαιρνε «μίζα».

Σὲ μιά, μάλιστα, ἐπιστολὴ ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος ἔ-

γραφε :

«Νὰ κάμουμε αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ θὰ ἔχουμε μιά γερὴ

λοβιτούρα.

Αὐτὸ ἔφθασε.

Ἡ «Λοβιτούρα», ἀπὸ ρουμανικῆ, σήμερα εἶναι πλέον λέξις

ἐλληνικὴ καὶ σημαίνει κλεψιά, κατάχρησι, λαποδυσία...

*

Γιὰ τὸ «Μέμπρο» ἡ διήγησις ὀφείλεται στὸν σεβαστὸ συγ-

γραφέα καὶ Ἀκαδημαϊκὸ κ. Γ. Ξενοπούλου.

Στὴ Ζάκυνθο, μὲ τὴν λέξι «μέμπρο» λένε τὸν ξεπεσμένο.

— Αὐτὸς εἶναι μέμπρο.

Δηλαδή τιποτένιος, χαμένος.

Ὁ κ. Ξενοπούλος ἐξηγεῖ ὅτι ἡ ἐτοιμολογία τῆς λέξεως

εἶναι ἡ ἑξῆς :

Στὴ Ζάκυνθο ὑπῆρχε ἕνα Καζίνο. Πήγαιναν ἐκεῖ ὡς μέλη

μόνον ἀριστοκράτες, ἄνθρωποι τοῦ Ἀλμπρο Ντόρο καὶ Κόντηδες.

Τὰ μέλη τοῦ Καζίνο τὰ ἔλεγαν «μέμπρα» ἀπὸ τὸ Ἰταλικό.

Τότε νὰ εἶναι κανεῖς μέμπρο ἦταν πολὺ — πολὺ τιμητικό !

Μὰ ἡ μοῖρα εἶναι παλιντροπος. Τὸ Καζίνο χρεωκόπησε, τὰ

μέλη τοῦ φτώχαιναν καὶ ἀπὸ τὴν δόξαν τοῦ παρελθόντος δὲν ἔ-

μεινε τίποτε. Ἀντιθέτως, ὁ

πῆρχε ὁ ξεπεσμός, τὸ τρομε-

ρότερο κακὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ

ἐκείνη.

Μὰ ἐν ἡ δόξα καὶ ἡ ὀπλή-

μις γάθηναν. ἔμεινε στοὺς πα-

λαιούς θαμνῶνας τοῦ Καζίνο

ὁ τίτλος : Μέμπρο. Μὲ ἄλ-

λοιώτικη ὅμως σημασία. Τὴν

σημασία τοῦ «ξεπεσμένου»...

ΟΙ ΩΡΑΙΩΤΕΡΟΙ ΘΡΥΛΟΙ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

ΛΟΕΓΚΡΙΝ,

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΕΠΟΣ ΠΟΥ ΕΝΕΠΝΕΥΣΕ ΤΟΝ ΒΑΓΝΕΡ

Μεγάλη θλίψις επικρατούσε στην ωραία χώρα της Βραβάντης· ο δούξ ήταν έτοιμοθάνατος. Αφού μίλησε πολλήν ώραν στην επιθανάτιον κλίνην του με τόν Φρειδερίκο, τόν κόμητα φόν Τέλραμουντ, τόν πανίσχυρο ύποτελῆ τοῦ στέμματός του, ἐκάλεσε τὴ μοναχοκόρη του Ἑλσα.

Ἡ Ἑλσα ἦταν πολὺ ὁμορφή, ἀλλὰ ὁ πόνος γιὰ τὸν ἀγαπημένο πατέρα της, ποὺ θὰ τὸν ἔχανε σὲ λίγο, φαίνονταν θαθεῖα χαραγμένους στὸ πρόσωπό της. Ἐγονάτισε κοντὰ στὸ κρεβάτι τοῦ ἀρρώστου πατέρα της με ἀναφυλλητὰ καὶ τὰ δάκρυά της ἔβρεχαν τὰ χέρια του.

— Μὴ κλαίς, παιδί μου! τῆς εἶπε με τρυφερότητα ὁ δούξ, ἀναπνεύοντας θαθεῖα καὶ τῆς ἐχάιδεψε τὰ ὠραία μαλλιά της. Ὁ θάνατος δὲν με φοβίζει διόλου, θὰ τὸν δεχθῶ σάν ἕναν ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ τὸν ἀκολουθήσω με θάρρος. Γιατὶ ἐντὶν ἀνθρώπων περιστοιχίζου τὸν θρόνον μου, πρὸ πάντων δὲ ὁ Φρειδερίκος κόμης φόν Τέλραμουντ. Πρὸ ὀλίγου μοῦ ἔοφισε τὸ χέρι καὶ μοῦ ὠρκίσθηκε ὅτι θὰ σὲ ὑπηρετήσῃ πιστὰ καὶ θὰ προστατεύσῃ τὴν χώρα ὡς πρῶτος σύμβουλός σου, ἕως ὅτου νὰ ἐκλέξῃς ἕνα σύζυγο, ποὺ θὰ εἶναι ἀξιός σου. Ἐμπιστεύσου σ' αὐτόν, παιδί μου· ἐδείχθηκε ἱκανὸς σὲ πολλὰς δύσκολες σιτιγμὲς καὶ τὸ δυνατό χέρι του θὰ προστατεύσῃ πιστὰ σένα καὶ τὴν χώρα σου. Βέβαια, εἶναι περήφανος καὶ ἀγέρωχος, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ δείξῃ ἀνυποταξίαν σὲ σένα, τὴν ἀρχόντισσά του. Ἀλλὰ ἂν τύχῃ καὶ βρεθῇ ποτὲ σὲ δύσκολη θέσι, τότε ν' ἀπευθυνθῇς στὸν βασιλεῖα Ἑρρίκο, τὴν ἀνώτερη ἀρχὴ τοῦ γερμανικοῦ κράτους. Εἶναι ἰσχυρὸς καὶ δίκαιος καὶ σ' αὐτόν πρέπει νάχῃς ἐμπιστοσύνη. Λοιπόν, σ' ἀποχαιρετῶ, παιδί μου, καὶ ποτὲ σου νὰ μὴ λησμονῇς, ὅτι τὸ ὕψιστο καθήκον σου εἶναι νὰ φροντίζῃς γιὰ τὴν εὐδαιμονία καὶ τὴν δόξα τοῦ λαοῦ σου.

Ὁ δούξ πέθανε καὶ συναθροίσθηκαν μπροστὰ στὸν θρόνον, στὸν ὁποῖον καθόταν τώρα ἡ νεαρὴ πριγκίπισσα, οἱ εὐγενεῖς τῆς χώρας, γιὰ νὰ ὑποβάλουν τὰ σέβη τους στὴν ὠραία ἡγεμονίδα. Ὅλοι γονάτισαν μπροστὰ της με σέβας καὶ ἔδωσαν τὸν ὄρκο τῆς πίστωσης, μονάχα ἕνας ἔμεινε ὄρθιος στὶς θαμνίδες τοῦ θρόνου· ὁ Φρειδερίκος φόν Τέλραμουντ.

Ἡ νεαρὴ δούκισσα δὲν ἐτόλμησε νὰ ὑποδείξῃ στὸν ὑπερήφανον ὑποτελῆ τὸ καθήκον του· ἀλλὰ ὅταν οἱ ἄλλοι ἔφυγαν ἀπὸ τὴν αἰθουσα, τὸν ἐσταμάτησε μ' ἕνα κίνημα τοῦ χεριοῦ καὶ τὸν ρώτησε γιατί ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ τὸν ὄρκον τῆς πίστωσης.

Ὁ κόμης ἐφάνηκε πὺς παραξενεύθηκε.
— Δὲν ξέρεις; ἀπήντησε. Ἡ θέσις μου εἶναι στὸ πλευρό σου στὸν θρόνον, γιατί ὁ πατέρας σου μ' ἐξέλεξε γιὰ σύζυγό σου καὶ διάδοχο.

— Λὲς ψέματα! φώναξε ἡ Ἑλσα με ἀγανάκτησι. Ὁ πατέρας μου σὲ θεωροῦσε γιὰ πιστὸν τοῦ ὑποτελεῖ. Κι' ἀλήθεια... Πόσο ἀπατήθηκε σ' αὐτὴ τὴ γνώμη του γιὰ σένα!

— Τότε λὲς ψέματα ἐσύ! ἀπήντησε με συγκρατημένο θυμὸ ὁ κόμης. Ὑπηρετήσα πιστὰ τὸν πατέρα σου, πιστὸς εἶμαι καὶ σὲ σένα, ὅχι ὅμως ὡς δούλος σου, ἀλλὰ ὡς σύζυγός σου, ὅπως ὥριεν ὁ δούξ.

Ἡ Ἑλσα σηκώθηκε καὶ εἶπε με ἀποφασιστικότητα:

— Τὸ πῆρες πολὺ ἀπάνω σου, κόμη Τέλραμουντ! Ἡ δούκισσα τῆς Βραβάντης δὲν θὰ δεχθῇ ἕνα σύζυγο με τὴ βία. Θὰ τὸν διαλέξῃ μονάχη της, ὅπως τῆς ἀρέσει. Καὶ δὲν εἶναι νὰ ἀκόμα καιρὸς γι' αὐτό, ἕνα ὅμως μονάχα ξέρω σήμερὰ πὺς ὁ σύζυγός αὐτὸς δὲν θάνα ὁ Φρειδερίκος φόν Τέλραμουντ.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ κόμης, με φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ θυμὸ. Αφού δὲν θέλεις με τὸ καλὸ, θὰ σ' ἀναγκάσω νὰ με παντρευθῇς.

— Ζὺ; τοῦ εἶπεν ἡ Ἑλσα καὶ τὸν κύτταξε με περηφάνεια. Ὁ ὑποτελής θ' ἀναγκάσῃ τὴν ἀρχόντισσά του!

— Ἀνώτερος ἀπὸ τὴν δούκισσα.

σα τῆς Βραβάντης εἶναι ὁ Ἑρρίκος ὁ βασιλεὺς τῶν Γερμανῶν. Ἐ, αὐτὸς θ' ἀποφασίσῃ.

— Ναί, αὐτὸς θ' ἀποφασίσῃ! εἶπε με χαρὰ ἡ Ἑλσα. Καὶ θὰ δεχθῶ μ' εὐχαρίστησι τὴν ἀπόφασί του, γιατί ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος εἶναι δίκαιος.

— Θὰ μετανοιώσῃς, ὅμως! εἶπε ὁ κόμης, τρίζοντας τὰ δόντια του.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ ἄλλη λέξι θυγῇ ἀπὸ τὴν αἰθουσα με ἀγέρωχο ὕφος.

Μὲ ὅλο τὸ θάρρος ἐν τούτοις ποὺ εἶχε δείξει ἡ νεαρά ἡγεμονὶς πρὸς τὸν ραδιοῦργο ἱππότη, εἶχε ζωηρὰς ἀνησυχίας, γιατί ὁ κόμης Τέλραμουντ ἦταν πανίσχυρος καὶ τοῦ εἶχεν ὁ βασιλεὺς, καθὼς ἤξερε, μεγάλη ὑπόληψι. Ἐνῶ αὐτὴ — ἀλλὰ ποῖός θὰ τὰ ἔβαζε πρὸς χάριν της με τὸν δυνατό αὐτὸ ἄνθρωπο; Αὐτὴ δὲν ἦταν παρὰ μιά ἀγνωστὴ, ἀδύνατη κόρη, τὴν ὁποῖαν οὔτε ἀκούστα θὰ εἶχε ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος!

Ἄν ὠρκίζονταν ὁ κόμης ὅτι τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ ὁ πατέρας της πρὶν πεθάνῃ τὴν κόρη του καὶ τὸν θρόνον του; Ἀσφαλῶς θὰ τὸν πίστευε. Καὶ ἂν ἐπεκαλεῖτο ὁ κόμης τὴν «θεία» κρίσι καὶ ζητοῦσε νὰ μονομαχήσῃ, ποῖός θὰ παρουσιαζόταν ὡς ἀντίπαλός του; Κανένας βέβαια ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς τῆς Βραβάντης· γιατί κανένας δὲν θ' ἀμφέβαλλε γιὰ τὴν εὐκρίνεια τοῦ κόμητος· ἀλλὰ, ἐκτός αὐτοῦ, ὁ καθένας θὰ φοβόταν τὴ δυνατὴ γροθιά του καὶ τὴν ἀνδρεία του, τὴν ὁποῖαν εἶχε δείξει ἑκάτο φορὲς.

Ἡ νεαρὴ δούκισσα καθόταν στὸν κῆπο τοῦ παλατιοῦ της, στήριζε τὸ ξανθὸ κεφάλι στὸ χέρι της καὶ μιλοῦσε νοερὰ με τὸν ἀγαπημένο πατέρα της. Φανταζόταν ὅτι ἤξερε τὸν πόνον της καὶ ὅτι μπορούσε νὰ παρακαλέσῃ τὸν Θεὸ ἀπ' εὐθείας, νὰ τῆς στείλῃ ἕνα σωτήρα.

Καὶ ἐνῶ ἔτσι μισονειρευόμην, στοχαζόταν ὅτι τὴν ἤμεραν τῆς «δίκης» μπροστὰ στὸν βασιλεῖα Ἑρρίκο, κανένας δὲν θὰ ἤθελε ν' ἀγωνισθῇ γι' αὐτὴν, ἐνόμισε, ὅτι ἐποσάβε τὴν τελευταία στιγμή, ἕνας ὠραίος ἱππότης, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε κανένας καὶ προχώρησε με χαρὰ στὸν στίβο τῆς πάλης. Τί ὠραίος ποὺ ἦταν, τί εὐγενὴς καὶ ἀγέρωχος καὶ πόσον θίσιος στὴν μονομαχία.

— Ὁ Θεὸς μοῦ τὸν ἔστειλε καὶ θὰ γίνῃ ὁ κύριός μου κι' ὁ σύζυγός μου! εἶπεν ἐξαλλῇ ἀπὸ τὴν χαρὰ της ἡ Ἑλσα κι' ἄλλωσεν τὰ χέρια, σάν νὰ ἤθελε νὰ τὸν πιάσῃ.

Ἐνας λεπτός μεταλλικὸς ἦχος τὴν ἔγερνε ἀπὸ τὸ ὠραῖο ὄνειρό της κι' ὅταν ἀνοίξε τὰ μάτια, εἶδε ἕνα κυνηγετικὸ γεράκι ποὺ ἐχαμύλωσε ἀπὸ τὸν γαλάζιο οὐρανὸ κι' εἶχε δεμένον στὸ λαίμω τοῦ ἕνα ἀσημένιο κουδουνάκι. Ἐπέταξε γύρω στὸν κῆπο κι' ἐκάθισε ἡμερὰ στὸ χέρι της. Δὲν τὸ ἤξερε τὸ ποῦλὶ αὐτό. Ἀπὸ ποῦ τὰχα νὰ ἐρχόταν; Ἐνοῦσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ δυνατὰ. Μήπως, Θεέ μου, ἦταν ἀγγελιαφόρος τοῦ ἱππότου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὀνειρευθῇ λίγο πρὶν;

Μὲ πόση εὐχαρίστησι τὸ ἐπίστεψε αὐτό... Κι' ἐχάιδεψε τρυφερὰ τὸ κεφάλι καὶ τὶς φτεροὺς τοῦ γερακιῦ, τὸ ρώτησε γιὰ τὸν κύριό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Πέταξε τώρα ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἦρθες καὶ χαίρεισί σε τὸν ἐκ μέρους τῆς Ἑλσας τῆς Βραβάντης. Τὸν περιμένει τὴν ἡμέρα τῆς δίκης — ὁ πῆς του νὰ μὴ βραδύνῃ νάρθῃ στὴν ὥρα του!

Τὸ ποῦλὶ πέταξε κι' ἔφυγε μέσῃ σ' ἄσπρα σύννεφα τοῦ γαλάζιου καλοκαιρινοῦ οὐρανοῦ.

Καὶ τώρα ἐπίστευεν ἡ Ἑλσα με πεποίθησι, ὅτι εἶχε εἰσκούσει ὁ Θεὸς τὴν προσευχή της καὶ θὰ τῆς ἔστειλε τὸν σωτήρα της.

★

Μακρὰ στὰ ἀνατολικά σύνορα τοῦ γερμανικοῦ κράτους ἐπικρατοῦσε ἀναβρασμός ἐκ μέρους τῶν Οὐγγρων, οἱ ὁποῖοι

ἐπρόκειτο νὰ εἰσβάλουν στὸ γερμανικὸ ἔδαφος καὶ ὁ Ἑρρίκος διέτρεχε τὰς χώρας τοῦ βασιλείου του γιὰ νὰ στρατολογή πολεμιστὰς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἐφθασε καὶ στὴν Βραβάντη καὶ ἐστρατοπέδευσε στὴ μεγάλη ἐμπορικὴ πόλι Ἀμβέρσα, κοντὰ στὴν ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ Σέλδε.

Οἱ εὐγενεῖς τῆς χώρας ἔτρεξαν ἀμέσως γιὰ νὰ ὑποβάλουν τὰ σέβη τους στὸν βασιλεῖα. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ κόμης Τέλραμουντ, τὸν ὁποῖον ἐκτιμοῦσεν ὁ Ἑρρίκος περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γιὰ τὴν μεγάλην του ἀνδρεία.

Ὁ ὑπουργὸς Τέλραμουντ ἐνόμισεν ὅτι ἦταν κατάλληλη ἡ στιγμή νὰ λύσῃ τὴ διαφορὰ του με τὴν νεαρὴ δούκισσα. Χωρὶς νὰ χάσῃ, λοιπόν, καιρὸ, ἀνέφερε τὴν ὑπόθεσιν στὸν βασιλεῖα καὶ κατήγγειλε τὴν Ἑλσα τῆς Βραβάντης ὅτι δὲν ἤθελε νὰ τηρήσῃ τὴν ἐντολὴ τοῦ πατέρα της.

Ὁ Ἑρρίκος ἐπίστεψε τὰ λόγια τοῦ γενναίου ἱππότου καὶ κατεδίκασε ἀμέσως τὴν δούκισσα στὴ συνειδήσιν του. Ἀλλὰ ὅταν εἶδε νὰ ἐμφανίζεται μπροστὰ τοῦ ἡ παρθένος Ἑλσα με τὴν συγνώμην της ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς, γιὰ νὰ χαίρει τὸν ὕψηλό ἔξονο, ὁ βασιλεὺς τὰ ἔχασε μπρὸς τὴν λάμψιν τῆς ὁμορφίας της καὶ στὸ γόητρο τῆς χαριτωμένης, ἀγνῆς μορφῆς της. «Ὅχι», σκέφθηκε, «δὲν μπορεῖ νὰ λήψῃ ψέματα αὐτὸ τὸ ἀγνὸ κοριτσάκι στὸμα· ἔλα μ' ἀκούσω κι' αὐτὴν, γιὰ νὰ μπορέσω ἐγὼ νὰ κρίνω δίκαια».

Μῆπκε με τὴ νεαρὴ δούκισσα στὴ σκηνὴν της, τῆς εἶπεν, ὅτι τὴν εἶχε μνησθεῖ ὁ Τέλραμουντ καὶ τῆς ἐζήτησε με μαλακὸ, πατρικὸ τρόπο νὰ τοῦ πῇ τὴν καθαρὴ ἀλήθειαν.

Μὲ πλήρη ἐμπιστοσύνην τὸ ἀνοίξεν ἡ Ἑλσα ὅλη τὴν καρδιά της. Ὁ βασιλεὺς τότε τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του καὶ εἶπε:

— Σὲ πιστεύω — ἀλλὰ πὺς ν' ἀμφιβάλλω στὰ λόγια τοῦ εὐγενεοῦς κόμητος; Πρέπει νὰ ἐξηγηθῇς κι' οἱ δύο μπροστὰ μου καὶ τότε θὰ δικάσω.

Ὁ βασιλεὺς κάθισε στὴν ἔδρα του ἀνάμεσα στοὺς εὐγενεῖς. Ἐμπρὸς του στάθηκαν ἡ Ἑλσα τῆς Βραβάντης καὶ ὁ Φρειδερίκος κόμης φόν Τέλραμουντ. Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ βασιλέως ἀρχισε τὴν κατηγορίαν τοῦ ὁ κόμης.

— Εἶπα τὴν ἀλήθειαν, κατέληξε καὶ στοιχηματίζω τὸ κεφάλι μου. Ἀς ἀποφασίσῃ ἡ θεοκρίσι. Ὅποιος τοῖμα ν' ἀμφισβητήσῃ τὰ λόγια μου, ἂς μονομαχήσῃ μαζί μου! Ὁ Θεὸς θὰ δώσῃ τὴν νίκη σ' αὐτόν ποὺ ἔχει δίκην.

Βαθεῖα σιγὰ ἐπακολούθησε. Ὁ βασιλεὺς στράφηκε πρὸς τὴν Ἑλσα καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀκούσατε, εὐγενὴς δούκισσα, τί σὰς καταμηνύει ὁ κόμης. Ἐπεκαλέσθη τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ. Θέλετε ν' ἀναβέσσετε τὴν ὑπόθεσιν σας στὰ χέρια τοῦ Ὑψίστου;

— Ναί! ἀπήντησεν ἡ Ἑλσα με πεποίθησιν. Ὁ Θεὸς θὰ κρίνῃ δίκαια.

— Ποῖός θὰ εἶναι, λοιπόν, ὁ ἱππότης σου, ὁ ὁποῖος θ' ἀγωνισθῇ; ρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

Ἡ Ἑλσα χλώμιασε· ἐχαμήλωσε τὰ μάτια κι' ἐψιθύρισε:

— Δὲν ξέρω.

Ὁ βασιλεὺς ἐκύτταξε συμπαθητικὰ κι' ἀνίσχυα τὴν χαριτωμένην κόρην:

— Ποῖός ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς τῆς Βραβάντης θέλει νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν δούκισσάν σου καὶ νὰ μονομαχήσῃ με τὸν κόμητα Τέλραμουντ;

Καμμιὰ ἀπάντησις δὲν δόθηκε στὰ λόγια του. Ὅλοι ἔμειναν ἄφωνοι. Κανένας δὲν προχώρησε.

Μὲ λύπη τότε ὁ βασιλεὺς κύτταξε τὴν ἐγκταλελειμμένην κόρην. Ἡ Ἑλσα ἔβλεπε τὸν ἱππότην σου δὲν θρίσκει κανένας ποῦ νησι. Ἀπὸ ὅλους τοὺς ἱππότες σου δὲν θρίσκει κανένας ποῦ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ὑπόθεσιν σου με τὸ σπαθί σου;

— Καὶ ὅμως ὁ ἱππότης μας, ὅπου νάναι θὰ ἐμφανισθῇ, ἀπήντησεν ἡ Ἑλσα σιγὰ.

— Τὸ πιστεύεις αὐτό;

— Ναί, κύριε, τὸ πιστεύω.

Τότε διέταξεν ὁ βασιλεὺς τὸν κήρυκα νὰ σαλπίσῃ καὶ νὰ διακηρύξῃ σ' ὅλες τὶς διευθύνσεις, ὅτι πρέπει νὰ ἐμφανισθῇ ὁ ἱππότης τῆς δουκίσσης τῆς Βραβάντης.

Ἐξετελέσθη ἡ διαταγὴ του. Μακρὰ ἀντήχησε τὸ σάλπισμα καὶ μακρὰ ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ κήρυκος, ἀλλὰ κανένας ἱππότης δὲν ἐφάνηκε. Ὁ κόμης Τέλραμουντ ἔβλεπε μιά θρίσκει καὶ κήρυξ. Μὰ δὲν ἀκούσθηκε καὶ πάλιν ἡ παραμικρὴ ἀπάντησις. Κανένας σπαθὶ δὲν ὤρμηκε ἀπὸ τὴ θήκη του.

Τὸ πλῆθος ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ ὑπόκωφα. Ὁ βασιλεὺς τότε διέταξε τὸν κήρυκα: «Σάλπισε καὶ γιὰ τρίτη φορὰ!»

Ὁ κήρυξ συνεμορφώθηκε. Καὶ τότε φάνηκε στὸ πλάγι μιά θρίσκει καὶ πρὸς τὴν ἔσπερην ἕνας κύκνος. Καὶ μέσα στὴ θάρκα θρίσκονταν ἕνας ἱππότης με λαμπερὴ ἀσημένια πανοπλία.

Μ' ἐκπληξιν ἐκύττασαν ὅλοι τὴ θαυμαστὴ εἰκόνα — αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ μαχητὴς ποὺ περιμένε ἡ Ἑλσα;

Ὁ ξένος ἱππότης ἐπὶδρασε στὴν ὄχθῃ, ἐγύρισε πρὸς τὸν κύκνο, ἄπλωσε τὰ χέρια του ἐπάνω του καὶ εἶπε:

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπημένε κύκνε μου, γύρισε τώρα πέρα στὸ πλάγι ποτάμι,

Ἐκεῖ, ἀπ' ὅπου μ' ἔφερε ἡ θάρκα σου,

Γύρισε πίσω στὴν εὐτυχία μου! κι' ἐκολούπησε πίσω, πειθήμενὸς ἐγύρισε τὸ περήφανο ποῦλὶ κι' ἐκολούπησε πρὸς τὸν δρόμο ἀπ' ὅπου εἶχεν ἔρθει.

Ὁ ξένος ἱππότης, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, μῆπκε ὁρμητικὰ μέσῃ στὸν κύκλον, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ μονομαχία, ἔκαμνε μιά ὑπόκλιση στὸν βασιλεῖα.

στὴν σσσιτισμένην κόρη καὶ κατόπιν με ἡχηρὴ καὶ δροσερὴ φωνὴ εἶπε:

— Σέ χαιρετῶ, Ἑλσα τῆς Βραβάντης, καὶ παρακαλῶ νὰ μοῦ κάμῃς τὴ μεγάλη χάρι νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς ν' ἀγωνισθῶ ὡς ἱππότης σου.

— Σ' εὐχαριστῶ κι' ἐγὼ ποὺ ἦρθες! ἀπήντησεν ἡ δούκισσα καὶ στὸ πρόσωπό της ἔλαμπε ἡ χαρὰ. Ναί, θὰ εἶσαι ὁ ἱππότης μου! Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς σ' ἐξέλεξε!

Ὁ ἦρως, τότε, ἀφού ἔκανε νέαν ὑπόκλιση μπρὸς τὴν ἀρχόντισσάν του, προχώρησε ὡς τὴν ἔδρα τοῦ βασιλεῖα καὶ εἶπε:

— Ἀκούσατε, βέβαια, βασιλεῖα Ἑρρίκε, ὅτι μ' ἐκάλεσεν ἡ Ἑλσα τῆς Βραβάντης γιὰ πολεμιστὴν της. Μοῦ ἐπιτρέπετε ν' ἀγωνισθῶ με τὸν κόμητα Φρειδερίκον φόν Τέλραμουντ;

Ὁ βασιλεὺς ἀπήντησε:

— Αφού μοῦ ἤπτε τ' ὄνομά σας καὶ τὴν γεννιά σας, θὰ δώσω τὸ σὺνθημα ν' ἀρχίσῃ ὁ ἀγὼν.

Μὲ λένε, Λόεγκριν, ἀπήντησεν ὁ ἱππότης, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σὰς ποῖς εἶμαι, γιατί αὐτὸ ἀπαγορεύεται ἀπὸ τοὺς κανόνες τοῦ τάγματος, στὸ ὁποῖον ἀνήκω.

— Ἀρκεῖ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Κανένας ἀπ' ὅλους ἐδῶ δὲν ἀμφιβάλλει πὺς εἶσαι πραγματικὸς ἱππότης. Ἐμπρὸς γιὰ τὴν μονομαχία! διέταξε με δυνατὴ φωνὴ τοὺς εὐγενεῖς.

Ἀκίνητος κι' ἄφωνος σάν χάλκινο ἀγαλμα, στεκόταν στὴ θέσιν τοῦ κόμης Τέλραμουντ ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ εἶχεν ἐμφανισθῇ ὁ ὑποστηρίων ἱππότης. Μόλις ἄκουσε ὅμως τὸ πρόσταγμα τοῦ βασιλεῖα, κινήθηκε κι' ἐκρότησε ἡ πανοπλία του. Ἐκύτταξε τὸν ἀντίπαλό του με βλέμμα γεμάτο μῖσος καὶ μῆπκε μαζί του στὸν στίβο.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐσήκωσαν τὶς ἀσπίδες κι' ἀμέσως τὰ σπαθία ἔλαμψαν κι' ἀστράψαν τόσο ποὺ πετοῦσαν σπινέδες. Ὁ κόμης ἦταν τρομερὸς μονομάχος καὶ κανένας δὲν ὑπῆρχε στὸν κύκλον του, ποὺ νὰ μπορούσε ν' ἀναμετρηθῇ μαζί του· ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ὅρμηκε τὸν ἱκανώτερό του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνταπέδιδε κάθε κτύπημά του με διπλὴ μανίαν καὶ σφοδρότητα. Ἀμυνόταν, τρίζοντας τὰ δόντια, κατὰ τοῦ ἰσχυροτέρου. Ἐξαφνὰ τὸ κράνος κι' ἡ ἀσπίς του τρυπήθηκαν κι' αἶμα ἀρχισε νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὶς τρύπες.

Ὁ κόμης τρικλίζοντας ὑπεχώρησε κι' ἐκλονίσθηκε, σαστισμένος ἀπὸ ἕνα φοβερὸ κτύπημα. Ἐκάμε ἀκόμη μερικὰ θήματα σάν μεθυσμένος καὶ σωριάσθηκε ὑστερὰ θαρεῖα χάμω.

— Ὁ Θεὸς ἔκρινε! ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου.

Οἱ ἱππότες ἔκρουσαν τὶς ἀσπίδες τους κι' ἀνέκραξαν:

— Ζήτω ὁ εὐγενὴς Λόεγκριν! Ντροπὴ στὸν ψεύτη Τέλραμουντ!

Ὁ κόμης σηκώθηκε. Ἦταν ἕνα ἀνθρώπινο κουρέλι πιά. Κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως τοῦ ἔσπασαν τὸ σπαθί, καθὼς καὶ τὸ οἰκόφυον καὶ τοῦ ἔσχισαν τὴ σημαία. Ἐφυγε σάν προγεγραμμένος ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν εὐγενῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐκύτταζαν τώρα με θαθεῖα περιφρόνησι.

Ἡ δούκισσα προχώρησε με χαρὰν πρὸς τὸν ἀπελευθερωτὴ της, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Ὁ Λόεγκριν τῆς ἐπῆρε τὸ χέρι καὶ τὸ φίλησεν. Ἐλαμψαν καὶ τὸν δύο τὰ μάτια ἡδονικὰ κι' ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε μ' εὐχαρίστησι, ὅτι τοὺς ἔδενε ὁ ἦρως με τὰ μαγευτικὰ νήματά του, εἶπε:

— Χάιρε, Ἑλσα τῆς Βραβάντης! Βρῆκες τὸν ἀγαπημένο σου ἀρχοντα, ποὺ θὰ μοιράσῃ τὸν θρόνον μαζί σου καὶ ποὺ ἤξω ζῶης σου, δὲν εἶναι ἐγὼ!

Ἡ κόρη στεκόταν ντροπαλὴ καὶ σαστισμένη. Ὁ Λόεγκριν ἔσκυψε ἐπάνω της καὶ τῆς ψιθύρισε τρυφερὰ:

— Σ' ἀγαπῶ, Ἑλσα. Καὶ σὺ;

τα νίκησε μπρός στα μάτια του βασιλιά τους τις όρδεις των Σαρακηνών και τις διεσκόρπισε, ξεκαθαρίζοντας έτσι το κράτος από τις ληστρικές επιθέσεις τους. Ο βασιλιάς έπαυγούρισε την νίκη με τον γενναίο στρατό του στην Κολωνία του Ρήνου. Έκει έφθασε κι' η "Ελσα της Βραβάντης με τα ωραία παιδιά της, για να χαιρετήσει τον ένδοξον άνδρα της, ύστερα από τον μεγάλο χωρισμό τους.

Ο Λόεγκριν παρούσιασε τις αγαπημένες του υπάρεξισ στον βασιλιά, κι' ο Έρρίκος μίλησε με θαυμασμό για την ωραιότητα της νεαρής δούκισσας και χαροβά άστειεύθηκε με τα ωραία παιδάκια. Πολύς κόσμος συναθροίστηκε στην έορτή. Ένδοξοι ήρωες επάλαισαν στους λαμπρούς αγώνες, άλλ' απ' όλους διεκρίθη περισσότερο ο ιππότης του κύκνου με την ισχύ και την υπεροχή του κι' απ' όλα τα χείλη ακουγόταν το όνομά του. Πόσο περήφανη κι' ευτυχισμένη ήταν η "Ελσα γιό όλα αυτά!

Αλλά μιά στιγμή τρόμαξε, σαν να της έδανγκασε φίδι τη καρδιά. Πίσω από το κάθισμά της άκουσε μιά γυναικεία φωνή: — "Α, αυτός ο θαυμαστός ήρωας, που τον εξυμνούν όλοι, παρ'α τή μεγάλη δόξα του έχει σκοτεινή καταγωγή και ποιος ξέρει μπορεί να βρίσκεται σε μυστικές σχέσεις με μυστηριώδεις και σατανικές δυνάμεις.

Αυτή που είχε μιλήσει ήταν η κυρία "Ορτρουδ, η γυναίκα του κόμητος Φρειδερίκου φόν Τέλραμουντ, η όποια κατοικούσε τώρα στο μέρος εκείνο.

Κι' η φωνή της κακής γυναίκας εξακολούθησεν: — "Όποιοι έχει λόγους να είναι υπερήφανος για τους προγόνους του, δεν κρύβεται έτσι με τόση θαχεία μυστικότητα, όπως αυτός ο άγνωστος ξένος. Φοβούμαι μήπως χαμηλώσει η κυρία "Ελσα τα μάτια της από ντροπή καμιά μέρα. "Α, τα κακούρια τα παιδιά! Τι θ' άπαντούν όταν θα τα ρωτούν για τον πατέρα τους; "Οχι, όχι! Μ' όλα τα ήρωικά κατορθώματά του, δεν θάθελα νάμουναι γυναίκα του Λόεγκριν.

Αυτά τα λόγια μπήκαν στην καρδιά της "Ελσας σαν δηλητηριασμένα βέλη. Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα κι' άγκάλιασε τα παιδιά της, σαν νάθελε να τα υπερασπίσει από τον κίνδυνο. Οί άγώνες έτελείωσαν, ο Λόεγκριν έπληρε από το χέρι του βασιλέως τόν στέφανο και έπλησίασε την αγαπημένην του οικογένειαν με μάτια στραφεύρα. Αλλά πόσο έτρόμαξε, όταν αντίκρισε τη γυναίκα του! Απ'ό το πρόσωπό της είχε χαθή όλη η λάμψη που τό φώτιζε πριν και δεν μπορούσε να κρατήσει τό δάκρυά της. Δεν της είπε τίποτε, μονάχα την έπληρε από τό χέρι κι' έφυγαν από τον κόσμο. Κατόπιν την ρώτησε με έκπληξη:

— Πές μου τώρα, "Ελσα, τί σοι συνέβη; "Ακούμπησεν επάνω του με λυγμούς και του άφηγήθηκε τί είχε άκούσει.

— Και παράχθηκε τόσο η καλή γυναίκα μου από τις φλυαρίες μιάς άνόητης, άπήντησεν έκπληκτος ο Λόεγκριν. Δεν πιστεύεις σε μένα, "Ελσα;

— Ναί, πιστεύω στην άγάπη σου και στη πίστι σου...κι' όμως... "Ε, λοιπόν; Πώς να σοι τό πω! έτραυλίσε σαστισμένη η "Ελσα. Δεν είναι, λοιπόν, αλήθεια αυτά, που είπεν η κακή γυναίκα; Τα παιδιά μας...τ' αγαπās; αγαπās και μένα, Λόεγκριν;...

— Τι έρώτησις είναι αυτή! άνέκραξεν ο ιππότης και της έσφιξε τρυφερά τό ξανθό κεφάλι!

— Αλλά, αγαπημένη μου, ψιθύρισε και τον κύτταξε παρακλητικά, δεν συνδέεται με την άγάπη και πλήρης άπεριόριστη έμπιστοσύνη;

— Βέβαια, "Ελσα, άπεριόριστη έμπιστοσύνη.

Η "Ελσα τον κύτταξε με τα μεγάλα μάτια της και τον ρώτησε άσθμαίνοντας:

— Πές μου, λοιπόν, αγαπημένη μου... — "Ελσα! "Ελσα!

— ...Ποιά είναι η καταγωγή σου; Απ'ό που είσαι; Τό κακό, η φοβερή έρώτησις είχε γίνει.

Ο Λόεγκριν εκύτταξε με άνέκφραστα θλιμμένο βλέμμα την αγαπημένην του, την ωραία κι' όμως με τόσο λίγη θέλησι γυναίκα και είπεν άτίονα:

— Τώρα, λοιπόν, πάει η ευτυχία μας, πρέπει να φύγω — για κύττα εκεί, "Ελσα! φώναξε έξαφνα κι' έδειξε προς τον Ρήνο.

Ο κύκνος! Ο κύκνος! άνέκραξε με τρόμο η "Ελσα και σωριάσθηκε άναίσθητη σχεδόν στα πόδια του αγαπημένου της.

— Ναί, ο κύκνος, είπε μελαγχολικά ο Λόεγκριν. "Ερχεται

να με πάει!

Κι' από τα πλάι της κόμης, κάτω, άκούστηκε μιά όξεία κραυγή:

— Για δες τε ο κύκνος!

Ο Λόεγκριν σήκωσε την άπελπισμένη γυναίκα και την ένουθέτησε σοφά.

— Πρέπει να έχεις θάρρος, "Ελσα! Μας είδαν, έρχονται έδω. Νά... Κι' ο βασιλέως έρχεται άκόμη.

Ο κύκνος είχε φθάσει εν τώ μεταξύ, πλένοντας άργά στο ποτάμι και σέρνοντας τη θάρκα πίσω του.

Ο βασιλιάς Έρρίκος έπλησίασε, συνοδευόμενος από τους ιππότες. Πίσω του ακολουθούσε ο λαός.

Σ' όλων τα πρόσωπα ήταν ζωγραφισμένη η έκπληξις. Τι θα συνέβαινε άρα γε; Αυτό τό έρώτημα κρεμόταν στα χείλη όλων όπως και στα χείλη του βασιλέως, ο όποιος έκίπταζε τό άτυχο άνδρόγυνο με συμπόνοια.

Ο Λόεγκριν σήκωσε τό κεφάλι και μίλησε μέσα στη γενική σιγή:

— Πρέπει να φύγω τώρα... Η "Ελσα, η αγαπημένη μου αδύνατη γυναίκα, παρέδω την ύπόσχεσί της και έκαμε την άνηγορευμένη έρώτησι. Η ευτυχία, αλλόμοιο, χάθηκε. Δές τε. Ο άγγελιαφόρος του Γκράλ έρχεται να με πάρη.

— Του Γκράλ; ρώτησεν ο βασιλιάς Έρρίκος με ίερή κατάπληξι.

— Μάλιστα, είπεν ο Λόεγκριν. Ο πατέρας μου Πκρτσιφάλ είναι βασιλιάς του Γκράλ και άρχιερέως τό "Υψίστου τάγματος του Σιδηρού Ναού, όπου άνήκω κι' εγώ! Σ'ό θρονό Μόν-ζαλθατ είναι η άκρόπολις με τους πολλούς πύργους, που περι-κλείει τό άνώτερον ιερόν του χριστιανισμού, τό Γκράλ. Σ' αυτό ύπηρετούμε και σύμφωνα με την διαταγή του πηγαινέι ο έκλεγόμενος ιππότης εκεί όπου ζητεί σωτηρία μιά άθώα, ευγενική καρδιά, που τυχόν να βρίσκεται σε δύσκολη θέσι και σε κίνδυνο. "Ετσι έστάλθηκα κι' εγώ στην "Ελσα της Βραβάντης, την όποιαν άπειλούσεν ο ύπουλος Τέλραμουντ.

»Έγινε γυναίκα μου και χαρήκαμε μερικά χρόνια ήλιοφώτιστης γήινης ευτυχίας.

»Τώρα πάνε όλα αυτά ο άγγελιαφόρος του Γκράλ πλησιάζει και πρέπει ν' άποχωρισθώ από τη γυναίκα μου.

»Σεις, βασιλιά και κύριέ μου, που φηνέκατε ευγενής και πρόθυμος ως αυτή την ώρα παρακαλώ, να προστατεύσετε τις αγαπημένες μου άπορφανισμένες τώρα υπάρεξες.»

Ο βασιλιάς Έρρίκος τό ύπεσχέθηκε αυτό έπίσημως.

Ο κύκνος σταμάτησε στην όχθη, έτέντωσε τό λαϊμό του κι' έβγαλε μιά δυνατή κραυγή.

— Έρχομαι, άπήντησεν ο Λόεγκριν.

Και φίλησε για τελευταία φορά τους αγαπημένους του, έβγαλε προς χαιρετισμόν τό κράνος και τό ξίφος μπρός στον βασιλιά και στον λαό, έπήδησε στη θάρκα, εξαίρειται μιά φορά άκόμα με τό χέρι κι' έφυγε για πάντα...

— "Οο—

'Αλήθειες

Η ευτυχία μοιάζει με τό τόπι που κυνηγάει τό παιδί όσο εκείνο κυλά και που τό κλωστός μόλις σταματήσει

★

Μόνο εκείνοι που δεν έχουν τίποτα βρίσκονται πρόθυμοι να μοιράσουν άδελφικά τα...ύπάρχοντά τους με τον άλλο κόσμο.

★

Η πείρα είναι μιά πανοπία άποτελουμένη από τα όπλα εκείνα που μας έπληγωσαν στη ζωή.

Οί άνδρες διαφέρουν από τις γυναίκες και σε τουτό άκόμα. Τους ενδιαφέρει κυρίως τί φρονεί ο κόσμος γιό τον πνεύμα τους, γιατό τον χαρακτήρα τους, ενώ η γυναίκες ενδιαφέρονται περισσότερο γιατό τί λέει ο κόσμος γιατό την όμορφιά τους και για τό λούσα τους.

Ο "Αγγλος αγαπά την έλευθερία σαν νόμιμη γυναίκα του, ήρεια και τρυφερά. Ο Γάλλος σαν έρωμένη του, παράφορα και με πάθος.

★

Ευτυχισμένα "Εθνη δεν είναι όσα έχουν τους περισσότερους σοφούς, αλλά εκείνα που έχουν τους λιγότερους άγράμματους.

★

Η Μόδα είναι φόρος που επιβάλλει η βιομηχανία στην ματαιότητα των πλουσίων.

Η ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ

"Όταν η ζήλεια μπή ανάμεσα στις άδελφές

Ένα Βαλκανικό παραμύδι. — (Από την έκλογήν παραμυθίων όλων των λαών της Κας Φένης Σοϊτεπούλου.)

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ζούσε ένα άνδρόγυνο πολύ φτωχό. Η γυναίκα ήταν έτοιμογέννητη. Είχε επίσης μιά άδελφή, που περίμενε κι' αυτή να γεννησέη ήταν όμως πολύ πλούσια και δεν αγαπούσε την άλλη καθόλου, επειδή ακριβώς ήταν φτωχή και γι' αυτό δεν ήθελε ποτέ να την δει στα μάτια της.

Όταν έφτασε η ώρα να γεννησέη η φτωχή, ο άντρας της μιά κι' απ' τη φτώχεια δεν μπορούσαν να κάνουν σπίτι τις προετοιμασίες που χρειαζόνταν, είπε:

— Πάρτε την να γεννησέη στο λουτρό! "Αν και τό λουτρό ήταν δυό ώρες μακριά, "Εκει άς φέρη τό παιδί στον κόσμο και κάποιος θα θρεβή να τό περιποιησέη.

Την πήγανε λοιπόν στο λουτρό κι' εκεί τη νύχτα γέννησε ένα κοριτσάκι.

Την ίδια νύχτα γέννησε κι' η άλλη άδελφή, ένα κοριτσάκι κι' αυτή.

Στη φτωχή την άδελφή ήρθαν η τρείς Μοίρες για να καθορίσουν την τύχη του κοριτσιού κι' άρχισαν να συζητούν μεταξύ τους.

Η μικρότερη απ' αυτές είπε:

— Θέλω να κάνω ώστε να πέφτουν διαμάντια απ' τα μαλλιά του κοριτσιού όταν τό χτενίζουν.

Η δεύτερη είπε:

— Έγώ πολύ θέλω, όταν κλαίη, να πέφτουν μαργαριτάρια απ' τα μάτια του.

Και η τρίτη είπε:

— Έγώ, όμως, θέλω, όταν γελά, να θγαίνη απ' τό μάγουλό του ένα λαμπρό τριαντάφυλλο και να την πάρη για γυναίκα του ο γιός του βασιλιά.

Όλες αυτές τις κουβέντες τις άκουσε η μητέρα του κοριτσιού. Ξεκίνησε λοιπόν για να γυρίση σπίτι της και στο δρόμο της συναντήθηκε με τον γιό του βασιλιά, χωρίς να τό ξέρη ότι ήταν αυτός.

Ο γιός του βασιλιά πήγαινε σε ταξίδι, με μιά μεγάλη άκολουθία και όταν συνάντησε την μητέρα με τό παιδί της, άντελήφθηκε άμέσως ότι έπεφταν μαργαριτάρια από τα μάτια του κοριτσιού που ήταν τεταμένο στην κούνια, όταν έκλαιγε.

Παρεκάλεσε τότε τη μητέρα του, να τό δώση τό κορίτσι.

Η μητέρα όμως άπάντησε, ότι τό κορίτσι που τό πέφτουν τα μαργαριτάρια από τα μάτια, διαμάντια απ' τα μαλλιά και τριαντάφυλλα από τα μάγουλα, θα τό πάρη για γυναίκα του ο γιός του βασιλιά.

Και τότε αυτός της άπάντησε:

— Έγώ είμαι ο γιός του βασιλιά!

Κι' αυτή τό είπε:

— Άν πραγματικά είσαι ο γιός του βασιλιά, τότε σοι τό δίνω τό κορίτσι μου.

Και τό βασιλόπουλο έβγαλε ύστερα απ' αυτές τις κουβέντες τό δαχτυλίδι του, τέβασε στή μητέρα του κοριτσιού και την πρόσταξε να κρατήσει τό λόγο της.

"Όσερα απ' αυτά, η μητέρα έφθασε στο σπίτι της και διαδόθηκε σ' όλο τό χωριό ότι η φτωχή γυναίκα είχε άποκτήσει ένα θαυματουργό παιδί, που θα τό έπαιρνε γυναίκα του ο γιός του βασιλιά.

Όταν άκουσε η πλούσια άδελφή, που ποτέ της δεν είχε πατήσει τό πόδι της στο σπίτι της φτωχής, γιατό την τύχη που της ήρθε, πήγε τρεχάτη και φαινομενικά χαρούμενη, για να δει τό κορίτσι της άδελφής της.

Τό κορίτσι μεγάλωσε κι' ήρθε η στιγμή που έπρεπε να τό πάνε στο γαμπρό. "Ηρθε τότε πάλι κι' η άδελφή της κι' είπε στήν μητέρα του:

— Να τό συνοδέψουμε κι' οί δυό μας μαζί τό κορίτσι στο γαμπρό.

Κι' έτσι ξεκίνησαν κι' η δυό τους με τα δυό τους τα κορίτσια. Περπατώντας, φτάσανε σε ένα χωριό και σταμάτησαν εκεί για να αγοράσουν κάτι να φάνε, αφού δεν είχαν μακριά από μαζί τους και τό χωριό δεν ήταν μακριά από τό δρόμο τους.

Η άδελφή είπε τότε στή μητέρα του κοριτσιού:

— Σόρε σύ κι, άγόρασε κάτι στο χωριό, έγω θά προσέξω τό κορίτσι.

Κι' η άλλη της έμπιστεύθηκε τό κορίτσι της και πήγε στο χωριό.

Τότε η άδελφή πήρε τό κορίτσι και τούθγαλε και τα δυό του μάτια και τόρριξε στους σωρούς με τα σκουπίδια που ήτανε απ' τό χωριό. Κι' όταν γύρισε η μητέρα του, της είπε:

— Η θυγατέρα σου τρελλάθηκε και μου έφυγε. "Ετρεξα να την πιάσω, τόσο μάλιστα, που περιδικλώθηκε κι' έπεσα χάμα και χτύπησα και μ' όλα αυτά μου έξέφυγε.

Τα δυό μάτια του καυμένου του κοριτσιού τάχε κρυμμένα μέσα στον κόρφο της.

Η δυστυχισμένη η μάνα τό πίστεψε κι' άοχιζε να κλαίη και τέλος της είπε:

— Δεν έχουμε λόγο να πώμε τώρα στο γιό του βασιλιά. "Ελα να γυρίσουμε.

Τότε της άπάντησε η άδελφή της:

— Μα έχουμε έδω τό δικό μου τό κορίτσι, να δώσουμε αυτό στή θεσι του δικού σου του παιδιού.

Η άλλη συμφώνησε και ξεκίνησε πάλι και φτάσανε στήν πόλι που ζούσε ο βασιλιάς. Μόλις φτάσανε, η κακιά άδελφή την έβανε την άλλη να φυλάη τις χήνες.

Τό δυστυχισμένο τό κορίτσι, που είχε μείνει επάνω στα σκουπίδια, έφυγε από κεί και τό συμάζεψε ένας γαϊδουριά-ρης. Κι' όταν αυτός είδε, ότι από τα μάτια του πέφταν μαργαριτάρια, τό πήρε μαζί σπίτι του και τούθωσε πρώτα να φάη, για να συνέλθη λιγάκι. "Επειδι κι' αυτός και η γυναίκα του τό καλομεταχειριζόνταν, τό κοριτσάκι γέλασε μιά μέρα και τότε θγήκε απ' τό πρόσωπό του ένα τριαντάφυλλο, που άστραψε σαν άστραπή κι' όλοι τό θαυμάζανε.

Τότε είπε η γυναίκα στον γαϊδουριά-ρη:

— Πάρε τό τριαντάφυλλο και πήγανε στήν πόλι, και πήγανε στήν πόλι και φτάσε ίσαμε τό παλάτι του βασιλιά και κεί πούλησε τό σε μεγάλη τιμή, όχι όμως για λεφτά, αλλά για ένα ανθρώπινο μάτι.

Έκίνησε λοιπόν και πήγε στο παλάτι. "Εκει η κακιά άδελφή, όταν είδε τό τριαντάφυλλο, τό πήρε δίνοντας ένα μάτι, τό ένα από τα μάτια του κοριτσιού πουχε φυλαγμένα στον κόρφο της.

Κι' έτρεξε άμέσως με τό τριαντάφυλλο στο χέρι στο βασιλόπουλο και τό τέβειξε, μαζί με μερικά μαργαριτάρια που τάχε από τα δάκρυα του κοριτσιού. Είχε σκοπό να ξεγελάση τό βασιλόπουλο, δίνοντας του για γυναίκα τη δική της θυγατέρα, σαν νάτανε αυτή η πραγματική άρραβωνιαστική του.

Τό βασιλόπουλο, όμως, δεν την πίστεψε, γιατί θυμόταν πολύ καλά τί είδους ήταν τό κορίτσι, πουχε άρραβωνιαστική και τό δαχτυλίδι πουχε δώσει στή μητέρα του.

Ο γαϊδουριά-ρης έφερε τό μάτι που πήρε αντί για τό τριαντάφυλλο στο κορίτσι που και πάλι ξαναγέλασε και ξανάπεσε από τό μάγουλό του ένα δεύτερο τριαντάφυλλο, που ήταν κι' αυτό λαμπρό σαν τό πρώτο. Η γυναίκα έστειλε πάλι τον γαϊδουριά-ρη στήν πόλι για να τό πουλήση, όπως έκανε και για τό πρώτο, για ένα ανθρώπινο μάτι. Ο γαϊδουριά-ρης πήγε πάλι στο παλάτι και τό πούλησε ξανά στή θεία του κοριτσιού και πήρε και τό δεύτερο μάτι. Τρεχάτος τέφερε στο κορίτσι, και τέβασε πάλι με προσοχή στή θεσι του και τό κορίτσι άποκτήσε έτσι και τα δυό του μάτια, όπως και πρώτα. Τότε ο γαϊδουριά-ρης και η γυναίκα του είχαν στο κορίτσι: «Έσένα σοι άξίζει να σε πάρη γυναίκα του ο γιός του βασιλιά». Και ξεκίνησαν μαζί με τό κορίτσι και τό φέρανε στο παλάτι.

Όταν τό βασιλόπουλο είδε τό κορίτσι, άμέσως τό άνεγνώρισε και γέμισε με πλούσια δώρα τον γαϊδουριά-ρη και την γυναίκα του.

Αφού πέρασαν λίγες μέρες κι' έμιασε όλος της κακίες πούκανε η θεία στο κορίτσι, τέταξε να κόψουν κοιματάκια την κακιά γυναίκα και να την ρίξουν στα σκουπίδια. Κατόπι έστειλε κι' έφερε την μητέρα του κοριτσιού, την έντοσε με πολύτιμα ρούχα, όπως άξίζει στή μητέρα της βασιλίσσας κι' έτσι ζούσαν πάντα αγαπημένοι.

Σόρε σύ κι, άγόρασε κάτι στο χωριό, έγω θά προσέξω τό κορίτσι.

Κι' η άλλη της έμπιστεύθηκε τό κορίτσι της και πήγε στο χωριό.

Τότε η άδελφή πήρε τό κορίτσι και τούθγαλε και τα δυό του μάτια και τόρριξε στους σωρούς με τα σκουπίδια που ήτανε απ' τό χωριό. Κι' όταν γύρισε η μητέρα του, της είπε:

— Η θυγατέρα σου τρελλάθηκε και μου έφυγε. "Ετρεξα να την πιάσω, τόσο μάλιστα, που περιδικλώθηκε κι' έπεσα χάμα και χτύπησα και μ' όλα αυτά μου έξέφυγε.

Τα δυό μάτια του καυμένου του κοριτσιού τάχε κρυμμένα μέσα στον κόρφο της.

Η δυστυχισμένη η μάνα τό πίστεψε κι' άοχιζε να κλαίη και τέλος της είπε:

— Δεν έχουμε λόγο να πώμε τώρα στο γιό του βασιλιά. "Ελα να γυρίσουμε.

Τότε της άπάντησε η άδελφή της:

— Μα έχουμε έδω τό δικό μου τό κορίτσι, να δώσουμε αυτό στή θεσι του δικού σου του παιδιού.

Η άλλη συμφώνησε και ξεκίνησε πάλι και φτάσανε στήν πόλι που ζούσε ο βασιλιάς. Μόλις φτάσανε, η κακιά άδελφή την έβανε την άλλη να φυλάη τις χήνες.

Τό δυστυχισμένο τό κορίτσι, που είχε μείνει επάνω στα σκουπίδια, έφυγε από κεί και τό συμάζεψε ένας γαϊδουριά-ρης. Κι' όταν αυτός είδε, ότι από τα μάτια του πέφταν μαργαριτάρια, τό πήρε μαζί σπίτι του και τούθωσε πρώτα να φάη, για να συνέλθη λιγάκι. "Επειδι κι' αυτός και η γυναίκα του τό καλομεταχειριζόνταν, τό κοριτσάκι γέλασε μιά μέρα και τότε θγήκε απ' τό πρόσωπό του ένα τριαντάφυλλο, που άστραψε σαν άστραπή κι' όλοι τό θαυμάζανε.

Τότε είπε η γυναίκα στον γαϊδουριά-ρη:

— Πάρε τό τριαντάφυλλο και πήγανε στήν πόλι, και πήγανε στήν πόλι και φτάσε ίσαμε τό παλάτι του βασιλιά και κεί πούλησε τό σε μεγάλη τιμή, όχι όμως για λεφτά, αλλά για ένα ανθρώπινο μάτι.

Έκίνησε λοιπόν και πήγε στο παλάτι. "Εκει η κακιά άδελφή, όταν είδε τό τριαντάφυλλο, τό πήρε δίνοντας ένα μάτι, τό ένα από τα μάτια του κοριτσιού πουχε φυλαγμένα στον κόρφο της.

Κι' έτρεξε άμέσως με τό τριαντάφυλλο στο χέρι στο βασιλόπουλο και τό τέβειξε, μαζί με μερικά μαργαριτάρια που τάχε από τα δάκρυα του κοριτσιού. Είχε σκοπό να ξεγελάση τό βασιλόπουλο, δίνοντας του για γυναίκα τη δική της θυγατέρα, σαν νάτανε αυτή η πραγματική άρραβωνιαστική του.

Τό βασιλόπουλο, όμως, δεν την πίστεψε, γιατί θυμόταν πολύ καλά τί είδους ήταν τό κορίτσι, πουχε άρραβωνιαστική και τό δαχτυλίδι πουχε δώσει στή μητέρα του.

Ο γαϊδουριά-ρης έφερε τό μάτι που πήρε αντί για τό τριαντάφυλλο στο κορίτσι που και πάλι ξαναγέλασε και ξανάπεσε από τό μάγουλό του ένα δεύτερο τριαντάφυλλο, που ήταν κι' αυτό λαμπρό σαν τό πρώτο. Η γυναίκα έστειλε πάλι τον γαϊδουριά-ρη στήν πόλι για να τό πουλήση, όπως έκανε και για τό πρώτο, για ένα ανθρώπινο μάτι. Ο γαϊδουριά-ρης πήγε πάλι στο παλάτι και τό πούλησε ξανά στή θεία του κοριτσιού και πήρε και τό δεύτερο μάτι. Τρεχάτος τέφερε στο κορίτσι, και τέβασε πάλι με προσοχή στή θεσι του και τό κορίτσι άποκτήσε έτσι και τα δυό του μάτια, όπως και πρώτα. Τότε ο γαϊδουριά-ρης και η γυναίκα του είχαν στο κορίτσι: «Έσένα σοι άξίζει να σε πάρη γυναίκα του ο γιός του βασιλιά». Και ξεκίνησαν μαζί με τό κορίτσι και τό φέρανε στο παλάτι.

Όταν τό βασιλόπουλο είδε τό κορίτσι, άμέσως τό άνεγνώρισε και γέμισε με πλούσια δώρα τον γαϊδουριά-ρη και την γυναίκα του.

Αφού πέρασαν λίγες μέρες κι' έμιασε όλος της κακίες πούκανε η θεία στο κορίτσι, τέταξε να κόψουν κοιματάκια την κακιά γυναίκα και να την ρίξουν στα σκουπίδια. Κατόπι έστειλε κι' έφερε την μητέρα του κοριτσιού, την έντοσε με πολύτιμα ρούχα, όπως άξίζει στή μητέρα της βασιλίσσας κι' έτσι ζούσαν πάντα αγαπημένοι.

Σόρε σύ κι, άγόρασε κάτι στο χωριό, έγω θά προσέξω τό κορίτσι.

Κι' η άλλη της έμπιστεύθηκε τό κορίτσι της και πήγε στο χωριό.

Τότε η άδελφή πήρε τό κορίτσι και τούθγαλε και τα δυό του μάτια και τόρριξε στους σωρούς με τα σκουπίδια που ήτανε απ' τό χωριό. Κι' όταν γύρισε η μητέρα του, της είπε:

— Η θυγατέρα σου τρελλάθηκε και μου έφυγε. "Ετρεξα να την πιάσω, τόσο μάλιστα, που περιδικλώθηκε κι' έπεσα χάμα και χτύπησα και μ' όλα αυτά μου έξέφυγε.

Τα δυό μάτια του καυμένου του κοριτσιού τάχε κρυμμένα μέσα στον κόρφο της.

Η δυστυχισμένη η μάνα τό πίστεψε κι' άοχιζε να κλαίη και τέλος της είπε:

— Δεν έχουμε λόγο να πώμε τώρα στο γιό του βασιλιά. "Ελα να γυρίσουμε.

Τότε της άπάντησε η άδελφή της:

— Μα έχουμε έδω τό δικό μου τό κορίτσι, να δώσουμε αυτό στή θεσι του δικού σου του παιδιού.

Η άλλη συμφώνησε και ξεκίνησε πάλι και φτάσανε στήν πόλι που ζούσε ο βασιλιάς. Μόλις φτάσανε, η κακιά άδελφή την έβανε την άλλη να φυλάη τις χήνες.

Τό δυστυχισμένο τό κορίτσι, που είχε μείνει επάνω στα σκουπίδια, έφυγε από κεί και τό συμάζεψε ένας γαϊδουριά-ρης. Κι' όταν αυτός είδε, ότι από τα μάτια του πέφταν μαργαριτάρια, τό πήρε μαζί σπίτι του και τούθωσε πρώτα να φάη, για να συνέλθη λιγάκι. "Επειδι κι' αυτός και η γυναίκα του τό καλομεταχειριζόνταν, τό κοριτσάκι γέλασε μιά μέρα και τότε θγήκε απ' τό πρόσωπό του ένα τριαντάφυλλο, που άστραψε σαν άστραπή κι' όλοι τό θαυμάζανε.

Τότε είπε η γυναίκα στον γαϊδουριά-ρη:

— Πάρε τό τριαντάφυλλο και πήγανε στήν πόλι, και πήγανε στήν πόλι και φτάσε ίσαμε τό παλάτι του βασιλιά και κεί πούλησε τό σε μεγάλη τιμή, όχι όμως για λεφτά, αλλά για ένα ανθρώπινο μάτι.

Έκίνησε λοιπόν και πήγε στο παλάτι. "Εκει η κακιά άδελφή, όταν είδε τό τριαντάφυλλο, τό πήρε δίνοντας ένα μάτι, τό ένα από τα μάτια του κοριτσιού πουχε φυλαγμένα στον κόρφο της.

Κι' έτρεξε άμέσως με τό τριαντάφυλλο στο χέρι στο βασιλόπουλο και τό τέβειξε, μαζί με μερικά μαργαριτάρια που τάχε από τα δάκρυα του κοριτσιού. Είχε σκοπό να ξεγελάση τό βασιλόπουλο, δίνοντας του για γυναίκα τη δική της θυγατέρα, σαν νάτανε αυτή η πραγματική άρραβωνιαστική του.

Τό βασιλόπουλο, όμως, δεν την πίστεψε, γιατί θυμόταν πολύ καλά τί είδους ήταν τό κορίτσι, πουχε άρραβωνιαστική και τό δαχτυλίδι πουχε δώσει στή μητέρα του.

Ο γαϊδουριά-ρης έφερε τό μάτι που πήρε αντί για τό τριαντάφυλλο στο κορίτσι που και πάλι ξαναγέλασε και ξανάπεσε από τό μάγουλό του ένα δεύτερο τριαντάφυλλο, που ήταν κι' αυτό λαμπρό σαν τό πρώτο. Η γυναίκα έστειλε πάλι τον γαϊδουριά-ρη στήν πόλι για να τό πουλήση, όπως έκανε και για τό πρώτο, για ένα ανθρώπινο μάτι. Ο γαϊδουριά-ρης πήγε πάλι στο παλάτι και τό πούλησε ξανά στή θεία του κοριτσιού και πήρε και τό δεύτερο μάτι. Τρεχάτος τέφερε στο κορίτσι, και τέβασε πάλι με προσοχή στή θεσι του και τό κορίτσι άποκτήσε έτσι και τα δυό του μάτια, όπως και πρώτα. Τότε ο γαϊδουριά-ρης και η γυναίκα του είχαν στο κορίτσι: «Έσένα σοι άξίζει να σε πάρη γυναίκα του ο γιός του βασιλιά

A grainy, black and white photograph of a hillside. The hill is covered in dense trees. Several small, light-colored buildings are visible on the slope. A road or path runs along the base of the hill in the foreground.

Περιφέρεια Καρδίτσης

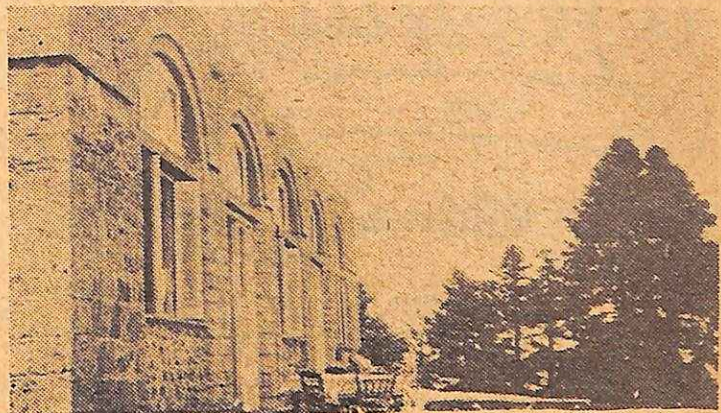
A vintage black and white photograph of a group of approximately 15 people, likely a family or a group of friends, standing outdoors in a wooded area. They are dressed in early 20th-century attire. The photo is mounted on a dark album page.

Πολλοί έχουν θρεφθή τις αιώνιες κοσμικές λουτροπόλεις, καθώς και τα κοσμοβριθή και πασίγνωστα κέντρα παραθερισμού. Θά ήθελαν να περάσουν το καλοκαίρι τους σε καμμία τοποθεσία ή ψυγ, δροσερή, ύγιεινή, γεμάτη φυσικές καλλονές και κυρίως...φθι-

δρομές και περιπάτους. Τὰ μαγευ-
τάσος τοῦ «Προφήτη Ἑλλάς» εἶναι
μισή περίπου ὥρα. Στὴν Πλατεία
δὲν γίνονται κοσμικὲς συγκεντρώσεις
λύτερα ἑλληνικὰ θέρετρα, κατ'ἀλλη-
λόχην τοὺς μετέωρους πού δι-
πλασιάζουν τὴν γραφικὴ κωμόπολι.

A. O. Δ. O. —

νῇ Δὲν ξέρουν ὁμῶς ποῦ νὰ πᾶνε, οὔτε πῶς νὰ πᾶνε, οὔτε πόσο θὰ τοὺς στοιχίσῃ ὁ παραθερισμὸς τους αὐτόν. Στις σελίδες μας αὐτὲς θὰ ὅρουν λεπτομερεῖς ὁδηγίες ποῦ θὰ τοὺς βοηθήσουν στὸ νὰ ἐκλέξουν τὸν τόπον παραθερισμοῦ τῆς ἀρεσκείας των.

[illegible]

Ἡ ἐξοχὲς τοῦ Αἰνίου

Ἡ Μονὴ Ταξιαρχῶν Ἀγίου

Πώς θα δέσετε τη γραβάτα σας.
Α. Ο. Δ. Ο. — 127

Ο Πάλ 'Εξέ μέσα στο παράξενο φέρετρό του, λίγες στιγμές πριν ταφή ζωντανός.

ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ ΦΑΚΙΡΗΣ !

νίξεται, χάνεται από τα μάτια των θεατών.

Νομίζω πως ό καθάλογος αυτός είναι πλήρης. Θέλω να πω πως όλα τα πειράματα των 'Ινδών φακίρων μπορούν να καταταχθούν σε μία από τις δέκα αυτές υποδειγματικές «κατηγορίες».

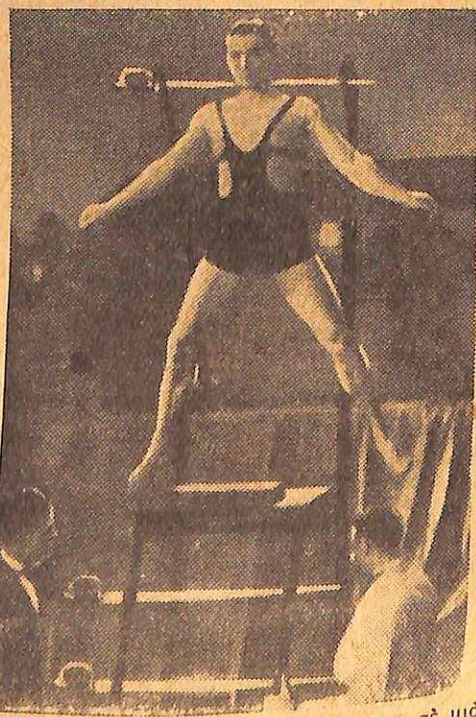
Τα πέντε τελευταία φαινόμενα ο Πάλ 'Εξέ δεν τα παραδέχεται ως πραγματικά. Τά θεωρεί ως καθαρά πλάσματα της φαντασίας των θεατών, που έχουν υποστηρίξει μιάν ώριση υποβολή, ώστε να νομίζουν ότι τα βλέπουν. Δεν αναγνωρίζει ως πραγματικά, παρά τα πέντε πρώτα που, κατ' αυτόν, αποτελούν και την τέχνη του φακισμού.

— Στις πέντε πρώτες περιπτώσεις, λέει ο 'Εξέ, τα φαινόμενα είναι πραγματικά. Μ' ένα επιδέξιο όμως κόλπο, ο φακίρος καταφέρνει ν' ανακατεύει το ψέμμα μαζί με την αλήθεια. Αληθινές είναι : ή καταληψία, ή ακινησία και ή αναισθησία. Απάτη είναι το «άτρωτο» και ή διακοπή των λειτουργιών της ζωής.

— Ας πάρουμε τώρα με τη σειρά τα διάφορα αυτά φαινόμενα αρχίζοντας από την καταληψία.

Και πρώτα - πρώτα, ή καταληψία, υπάρχει άρα γε πραγματικά ; Ίσως, αλλά δεν είμαι εγώ ο καταληψία για να λύσω αυτό το πρόβλημα. Το μόνο που μπορώ να σας πω, είναι ότι οι ειδικοί που έμελέτησαν επιστημονικά διαφόρους περιπτώσεις καταληψίας σε διάφορα νοσοκομεία, διαφωνούν μεταξύ τους επί του θέματος αυτού. Για τους περισσότερους, ή καταληψία είναι μία πλαστή κατάσταση, μία απλή υπόκριση (μυθομανία).

Κατά την γνώμη μου ή καταληψία — αν υφίσταται πραγματικά — είναι ένα από τα σπανιότερα παθολογικά φαινόμενα, νοσηράς φύσεως, και συνεπώς κανένας δεν μπορεί να επιβάλει, στον άλλον να περιπέσει σε καταληψία, μάλιστα σε όλο τον κόσμο και όποια ώρα του καπνίσει και ακόμα λιγότερο να περιπέσει

Ένας βοηθός του Πάλ 'Εξέ, αφού ανέθηκε σε μία σκάλα, της οποίας κάθε σκαλοπάτι ήταν ή αιχμή ενός γυμνού σπαθιού, κρεμάστηκε... από ένα άλλο γυμνό σπαθί !

Ο Πάλ 'Εξέ έτοιμάζεται μ' ένα σφυρί να σπάσει μία πέτρα, τοποθετημένη επάνω στο στήθος ενός συνεργάτου του.

σε καταληψία ο ίδιος υπό τας αὐτάς συνθήκας.

Τί κάνουν λοιπόν οι φακίροι — αφού γι' αυτούς τώρα πρόκειται — για να δείξουν τη δύναμή τους σχετικά με το φαινόμενο της καταληψίας ; — Ύστερα από μερικούς θεατρικούς — μη σας τρομάζει ή λέξις — όπως ή κατάποσις της γλώσσας — πέφτουν ξεροί σαν ξύλο τους ξαπλώνουν έπειτα υποστηρίζοντας μόνο το κεφάλι τους και το κάτω μέρος των ποδιών. Έπειτα θάζουν κάποιον ν' ανεβή και να σταθή πατώντας επάνω στο ξαπλωμένο σώμα, ή θάζουν επάνω στην κοιλιά του μία μεγάλη πέτρα που κάποιος προσπαθεί να την σπάσει μ' ένα σιδερένιο σφυρί.

— Έγώ κατ' επανάληψιν απέδειξα και εξακολουθώ ν' αποδεικνύω, ότι το φαινόμενο αυτό είναι αποτέλεσμα και μόνον της εξασκήσεως των μυώνων, που καθένας μπορεί να κάνει. Έπαιρνα πάντα στην τύχη όποιονδήποτε από τους θεατές που μου φαινόταν λίγο δυναμώμενος και του λέγαινα : Τεντώθηκε καλά ! Αυτό ήταν όλο. Τόν ξαπλώνα κατέπιν στον άέρα, θάζοντας κάτω από το κεφάλι του τη ράχι μιάς καρέκλας και κάτω από τους αστραγάλους του τη ράχι μιάς άλλης και έπειτα ανέβαινα και στεκόμουν όρθιος επάνω στη μέση του κορμιού του. Προς μεγάλην του έκπληξιν ή θεατής έβλεπε πως μπορούσε να με υποφέρει επάνω του για 40, 50 και 60 κάποτε δευτερόλεπτα, χωρίς να καταβάλει γι' αυτό μεγάλη προσπάθεια. Όποιοσδήποτε άλλως τε θέλει, μπορεί και στο σπίτι του να το δοκιμάσει αυτό και θα δει πως λέω την αλήθεια.

Όσο για το σπάσιμο της πέτρας επάνω στην κοιλιά του φακίρου, υπάρχει και γι' αυτό μία εξήγησις. Θά έτιμω και δΐτε καμιά φορά ένα κτίστη να παίρνει ένα τούβλο και να το σπάει μέσα στη χούφτα του με τη βοήθεια ενός σφυριού.

— Αν χτυπούσε με το σφυρί αυτό το χέρι του θά το έσπαζε ίσως, αλλά καθώς τοποθετεί μεταξύ του χεριού του και του σφυριού ένα ξένο σώμα, αυτό το τελευταίο είναι που θά έσπῃ το κτύπημα. Και τότε θα συμβή ένα από τα δύο : ή το τούβλο θά σπάσει χωρίς ή κτίστης να αίσθανθῃ τόν παραμικρό πόνο στο χέρι του, ή το τούβλο δέ θά σπάσει με το πρώτο κτύπημα και τότε ή κτίστης θά νοιώσει ένα ανεπαίσθητο πόνο και θά ξαναρχίσει έως ότου σπάσει το τούβλο.

Αυτή είναι ή υόν εξήγησις του πειράματος της πέτρας που σπάζει επάνω στην κοιλιά του φακίρου. Αι ή πέτρα σπάει με το πρώτο χτύπημα, εκείνος δὲν θά νοιώσει σχεδόν τίποτα. Αν όμως δὲν σπάσει, θά υποστή ένα μικρό τραντάγμα των κοιλιακών μυών.

Όποιοσδήποτε μοξέρ θά μπορούσε να κάνει περίφημα αυτό το πείραμα. Σας

επαναλαμβάνω, πως όλα τα φαινόμενα της καταληψίας είναι αυτού του είδους. Γι' αυτό επιμένω πως ή καταληψία μπορεί να είναι απλή υπόκρισις, αφού δὲν είναι ανάγκη να είναι ειδική παθολογική κατάσταση για να μπορέσει να κάνει ή φακίρος τα πειράματά του αυτά.

— Ας εξηγήσουμε τώρα για την μακροχρόνια ακινησία, στην όποιαν υποβάλλουν τόν έαυτο τους οι φακίροι των 'Ινδίων — αν και μου φαίνεται πως δὲν αξίζει τόν κόπο να γάση κανείς την ώρα του μιλώντας για κάτι τόσο ασήμαντο. Τό ότι ένας άνθρωπος κατορθώνει να μένει δυό χρόνια γονατισμένος σε μία γωνιά, αυτό μου φαίνεται περισσότερο ήλιθιο παρά αξιοθαύμαστο. Πρέπει όμως να προσθέσουμε συγχρόνως πως τα φαινόμενα αυτού του είδους δὲν μᾶς απέδειχθησαν ποτέ με τρόπο πειστικό και άναμφισβήτητο.

— Όσον αφορά την αναισθησία, αυτή αποτελεί το πιο κεφαλαίωδες σημείον της επιδείξεως του δΐθεν φακισμού. Είναι ή ιδιότης του φακίρου να περιπίπτει σε μία κατάσταση τέτοια, ώστε το σώμα του να είναι έντελως αναισθητο σε όποιοδήποτε πόνο.

Δὲν πρέπει να κάνουμε σύγχυση της αναισθησίας αυτής με την άντοχή στους σωματικούς πόνους που παρουσιάζουν μερικοί άνθρωποι και που είναι κάτι έντελως διαφορετικό, γιατί στην φακική αναισθησία, το σώμα άπλούστατα δὲν αισθάνεται τόν παραμικρό πόνο. Είναι τελείως αναισθητο. Ο φακίρος, αρχίζει συνήθως τα πειράματά του περνώντας μακρούς καρφίτσες στα μάγουλά του, στο λαιμό, στα μπράτσα, στα πόδια και έπειτα ξαπλώνεται γυμνός πάνω σ' ένα σανίδι σπαρμένο με καρφίτσα.

— Ε, λοιπόν, θά το πιστεύετε ; Τά πειράματά αυτά δὲν είναι διόλου δδνηρά ! Μὲ ρωτούν καμιά φορά :

— Ιά πως τα καταφέρατε με τις θελόγες ; Τό κόλπο μεταχειρισθήκατε ;

— Δὲν μεταχειρίσθηκα κανένα κόλπο κι' ούτε υπήρχε ανάγκη νά μεταχειρισθώ. Όταν τρυπιέται κανένας κάνοντας μία ένεσις μεταχειρίζεται κανένα κόλπο ; Πάρετε και σεις μία καρφίτσα και θυθίστε την αστραπιαίως σ' ένα κατάλληλο μέρος του κορμιού σας. Θά δΐτε πως δὲ θά πονέσετε. Είναι τόσο άπλο.

Οι φακίροι ίσχυρίζονται ακόμα πως μπορούν να κάνουν να τρέξη ή να μὴν τρέξη αίμα από τη μικρή πληγή που άνοίγουν όταν τρυπιούνται με μία από τις μακρούς αυτές καρφίτσες κατά θέλησιν. Αυτό δὲν είναι αλήθεια. Κανένας φακίρος δὲν μπορεί νάχη αυτή τη δύναμη. Είναι κι' αυτό ένα από τα «κόλπα» τους, το όποϊον θά σας εξηγήσω αμέσως πως πετυχαίνει. Όταν τρυπιή κανείς με μία καρφίτσα μικρή ή μεγάλη, αδιάφορο, τότε μόνον θά τρέξη αίμα, όταν ή καρφίτσα αυτή τρυπήσει ένα μικρό αϊμοφόρο άγγείο. Οι φακίροι λοιπόν πριν άποσύρουν την καρφίτσα από το κρέας τους ρωτούν το κοινόν :

— Θέλετε να τρέξη ή να μὴν τρέξη αίμα ;

Μερικοί από τους θεατάς φωνάζουν «να τρέξη», άλλοι φωνάζουν «να μὴν τρέξη».

Ο φακίρος θγάζει τότε την καρφίτσα.

Ο Πάλ 'Εξέ σ' ένα από τα πειράματά του.

Ο Πάλ 'Εξέ... χτυπώντας τα μάγουλά του με μακρούς καρφίτσες.

— Αν τρέξη αίμα γυρίζει στους πρώτους θεατάς και λέει :

— Θέλατε να τρέξη αίμα. Όρίστε που έτρεξε.

— Αν συμβή το αντίθετο, γυρίζει στους δεύτερους και λέει :

— Δὲν θέλατε να τρέξη αίμα ; Να που δὲν έτρεξε.

Και οι θεαταί τρίθουν τα μάτια τους.

— Όσον αφορά το ξαπλώμα του φακίρου επάνω σ' ένα σανίδι, σπαρμένο με καρφίτσα, το πείραμα αυτό θασιζέται στην κατανομή του βάρους του σώματος σ' ένα ώρισμένο αριθμό καρφιδιών. — Αν αφήσουμε έξαφνα το μπράτσο μας να στηριχθῃ επάνω στη μύτη ενός καρφιδιού και αν ακόμα κρεμάσουμε επάνω στο χέρι μας ένα βάρος δυό κιλών, θά δοῦμε πως μόνο ένα δυσάρεστο συναίσθημα θύ δοκιμάσουμε και τίποτε άλλο. — Επάνω στο σανίδι των φακιδιών υπάρχουν περίπου 70 καρφίτσα που άπέχουν το ένα από τ' άλλο 5 έως 6 ύκεκατόμια. Θά μπορούσε θαυμάσια να ξαπλωθῃ επάνω σ' αυτό ένα σώμα — συννηθισμένο, φυσικά, σ' αυτό του είδους άσκήσεις — βάρους 140 κιλών. Θά μπορούσε, δηλαδή, όχι μόνον ή φακίρος να ξαπλωθῃ, αλλά να βάλῃ ακόμη κι' έναν άλλον να καθήσει επάνω του, χωρίς να νοιώσει, όπως είπαμε και πριν, τίποτ' άλλο, παρά ένα δυσάρεστο συναίσθημα.

Μὲ λίγα λόγια ή φακίρος και στην «καταληψία» και στην «αναισθησία» ποζάρει ως υπεράνθρωπος, μόνο και μόνο γιατί είναι σίγουρος πως κανένας από τους καταπληκτικούς θεατάς, δὲν θά τολμούσε ποτέ να κάνει ό,τι βλέπει να κάνει αυτός.

Και τώρα ας μιλήσουμε και για το «άτρωτο». Έπειδή πρόκειται αυτή τη φορά για κάτι φυσικώς αδύνατο, είναι ένόητο ότι ή φακίρος πάλι θά κάνει το κόλπο του. Φυσικώς αδύνατο ; Θά μ' έρωτήσετε. Βέβαια. Ένα ανθρώπινο πλάσμα δὲν μπορεί ποτέ να είναι άτρωτο.

Ο φακίρος ξαπλώνεται συνήθως γυμνός επάνω σε γυαλιά από σπασμένα μπουκάλια και χτυπά με δύναμη την πλάτη του επάνω στα κομμάτια αυτά των γυαλιών, χωρίς καθόλου να πληγώνεται. Αυτό είναι μία καθαρή άπάτη. Τά σπασμένα αυτά γυαλιά τά έχουν τοποθετήσει προηγουμένως μέσα σ' ένα κόδο με νερό, όπου και τά έχουν άναταράξει δυνατά επί κάμποση ώρα. Μ' αυτόν τόν τρόπο λιωρόνται ή μύτες των γυαλιών έτσι, ώστε να μὴν μπορούν να προξενήσουν καμιά άμυχη στην πλάτη τοῦ φακίρου, όσο κι' αν τρίβεται επάνω τους.

Φροντίζουν όμως, φυσικά, να έχουν φυλάξει και μέρος και μερικά γυαλιά κοφτερά, που δὲν τάχουν λιωμένα κι' αυτά ακριβώς διανέμουν στους θεατάς των πρώτων καθισμάτων για ένθουμα δΐθεν, πραγματικά όμως για να τους κάνουν να πιστεύσουν ότι έξ ίσου κοφτερά ήσαν και τά γυαλιά επάνω στα όποια είχε ξαπλώσει κι' έτριβε τη γυμνή του πλάτη ή φακίρος !

Και τώρα ας δοῦμε δυό λόγια για την «διακοπή των λειτουργιών της ζωής», την όποιαν κατορθώνουν να έφαρμόσουν στον έαυτο τους, όπως ίσχυρίζονται τουλάχιστον οι φακίροι. Το πρόβλημα στην προκειμένη περίπτωση, τίθεται ως έξης : Πόσον καιρό ένας υγιής άνθρωπος μπορεί να μείνει κλεισμένος — χωρίς να πάθῃ καμιά θλάση, φυσικά — μέσα σ' ένα φέρετρο συνηθισμένης χωρητικότητος, που να περιέχει 300 λίτρες άέρα ; Για να λύσω αυτό το πρόβλημα, κατεσκεύασα ένα μεγάλο κιώτιο που έχωρούσε έμένα και 300 λίτρες άέρα. Τό κιώτιο αυτό ήταν κλεισμένο στεγανά. Και για να άποκλείσει κάθε ύποψία από το κοινό, έφρόντισα τό κιώτιο αυτό να θυθισθῃ μέσα σε μία θαθεία στέρνα νερού, ώστε να μὴν μπορέι να περάσει ούτε ίχνος άέρος.

— Ός μόνον μέσον έπικοινωνίας με τόν έξωτερικό κόσμο είχα ένα μικρό σφυρί, που κρατούσα στο χέρι μου και με το όποϊον χτυπούσα στα έσωτερικά τοιχώματα της κάσας μου, ώστε να μ' άκούει οι παρευρισκόμενοι. Ένας όπερατέρ κινηματογράφου έπήρε την σκηνή αυτή της καταθυσίας μου στη στέρνα. Έπέρασαν 85 ώλεκληρα λεπτά της ώρας έως ότου δώσω τό σήμα να με άνασύρουν στην έπιφάνεια. Γιατί μόνον τότε άρχισα να αίσθανομαι μία έλαφρά κακοδιαθέσια. Ο σφυγμός μου ήταν κανονικός, ή άναπνοή μου όμως είχε άρχισι να έπιταχύνεται.

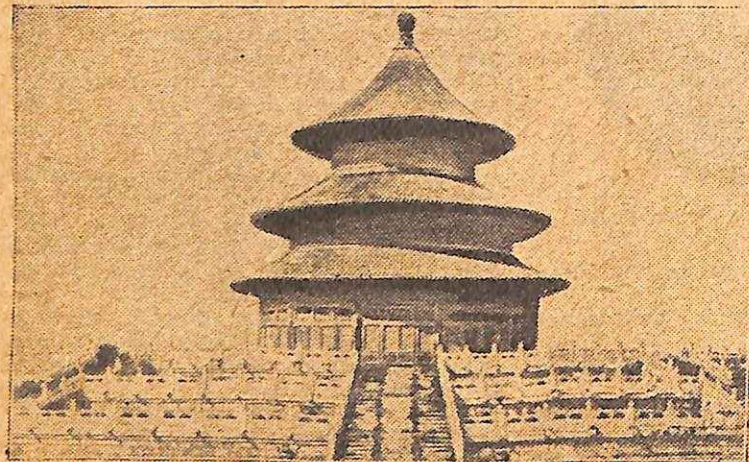
Ο καθένας, επαναλαμβάνω, μπορεί να κάνει αυτό που έκανα και ίσως καλύτερα από μένα. Όποσδήποτε, όμως, τό πείραμά μου ήταν άρκετό για να φώτισῃ τό μυστήριο του ενταφιασμού των 'Ινδών φακιδιών. Κατά τη γνώμη μου, δὲν υπάρχουν φακίροι : υπάρχουν μόνο... φάρσες. Και νόμισα πως δὲν θά ήταν άσκοπο να κοπιάσω λίγο για να τό άποδείξω αυτό στον εύπιστο κόσμο !...

— Η νέα αυτή δὲν φαίνεται να πονά διόλου. Αν και είναι ξαπλωμένη πάνω στα καρφίτσα.

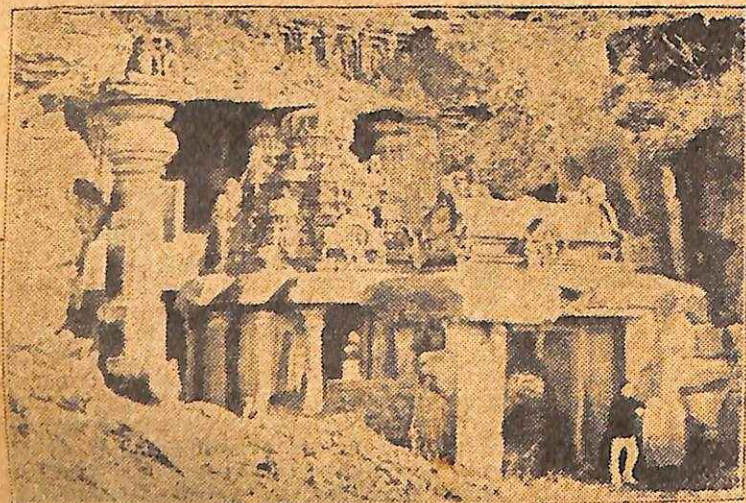

- 1) Την καταληψία.
- 2) Την ακινησία.
- 3) Την αναισθησία.
- 4) Το άτρωτο.
- 5) Την διακοπή των ζωτικών λειτουργιών.
- 6) Την έντός όλίγων στιγμών ανάπτυξη των ζώων.
- 7) Την έντός όλίγων στιγμών θλάση των φυτών.
- 8) Την δύναμη της μετακινήσεως αντικειμένων χωρίς να τά έγγίξουν.
- 9) Το πείραμα του σχοινοδότη. Ο φακίρος τινάζει ψηλά ένα σχοινί, τό όποϊον πρέπει να παραμείνῃ, ύψωμένο στον άέρα, σαν να γάντζωσε σ' ένα άόρατο καρφί, κατά τέτοιον τρόπο, ώστε ή φακίρος να μπορεί είτε να κερφαλώσει ή ίδιος σ' αυτό, είτε να βάλῃ κανένα παιδάκι να σκαρφαλώσει.
- 10) Την έξασφάλισι. Ο φακίρος έξαφα

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

ΠΕΚΙΝΟ : Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. — 'Η άρμονία των γραμμών και των χρωμάτων του ελισσαίου αυτού της Κινεζικής αρχιτεκτονικής, καταπλήσσει τον Ευρωπαίο επισκέπτη. 'Ο Ναός του Ουράνου είναι το αγνότερο και ωραιότερο στολίδι του Πεκίνου.

ΙΝΔΙΑΙ : Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΕΛΟΡΑ. — 'Ολόκληρος ο ναός είναι σκαλισμένος μέσα σ' ένα κολοσσικό θράγκο, σκεπασμένο με όδελίκους, αγάλματα και διάφορες άλλες διακοσμήσεις. Σ' το εσωτερικό υπάρχουν διάδρομοι και στοίαι μήκους 2 χιλιομέτρων.

ΕΣΩΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

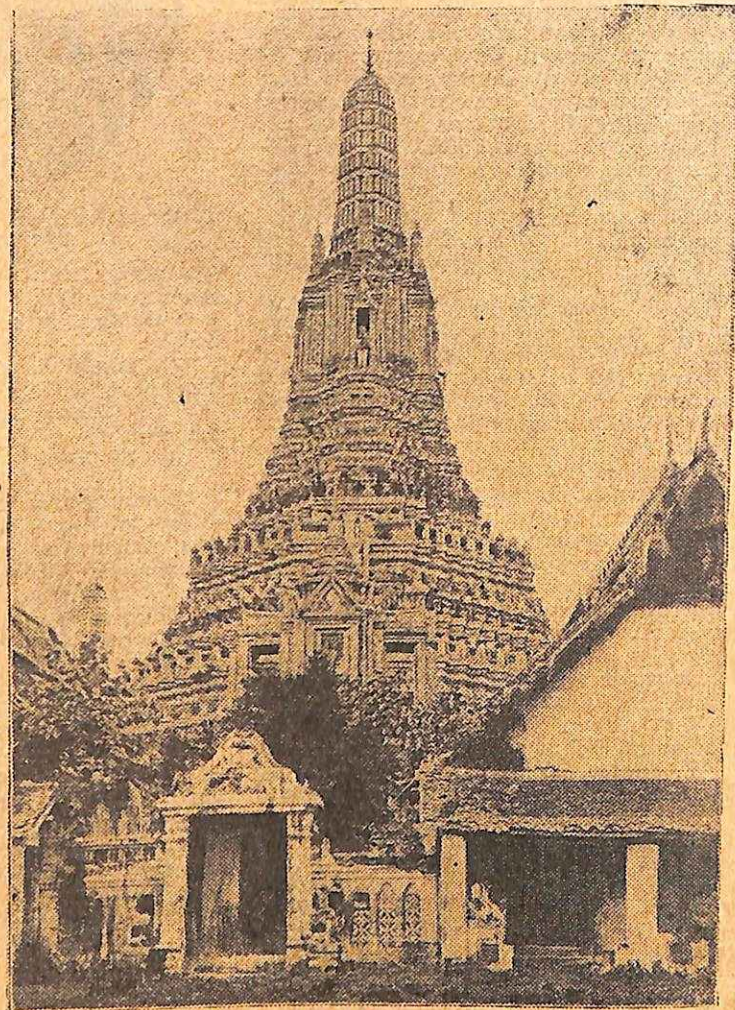
Προτού μελετήσουμε την αρχιτεκτονική των Νεωτέρων Χρόνων, ας ρίξουμε μιά ματιά στην αρχιτεκτονική τέχνη των διαφόρων εξωτικών χωρών, που έφθασαν άλλοτε σ' ένα προχωρημένο στάδιο καλλιτεχνικής εξέλιξης. Προϊόντα ενός πολιτισμού έντελως διαφορετικού από τον δικό μας, τα κτίρια και τα μνημεία των εξωτικών χωρών, διαφέρουν ριζικά σε ρυθμό και σε πνεύμα, από τα αρχιτεκτονικά αριστουργήματα των χωρών της μεσογειακής λεκάνης. Αυτό, φυσικά, δεν άφαιρεί τίποτε από την μεγάλη καλλιτεχνική τους αξία.

ΚΙΝΑ

Στην Κίνα, η αρχιτεκτονική άρχισε ν' ακμάζει μάλλον άργα σχετικά με τις άλλες τέχνες (γλυπτική, ζωγραφική κτλ.). Το πρώτο μεγάλο έργο της Κινεζικής αρχιτεκτονικής είναι το περίφημο Σινικό τείχος, μήκους 3600 χιλιομέτρων που κτίσθηκε κατά το 246 π.χ. για να προστατεύσει την Βόρειο Κίνα από τις επιδρομές των Μογγόλων.

Πολύ αργότερα, κατά τον 4' αιώνα μ.Χ. έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτοι πύργοι από πορσελάνη. 'Ο περιφημότερος είναι ο πύργος του Νανκίν. Κατόπιν έχουμε τους υπογείους ναούς του Γανγκάι και του Σόγκ - Μέν (Ε' αιών) και τους μνημειώδεις τάφους με τα πελώρια πέτρινα τέρατα που τους φυλάσσουν της δυναστείας των Τάγκ (Ζ' αιών).

Από τον Η' αιώνα, οι Κινέζοι αρχίζουν ν' ανεγείρουν υπέροχες παύδες, δηλαδή κομψούς ναούς με τις στέγες ανυψωμένες στην άκρη (Κονάγκ - Σέν και Καίφογκτο - Σιδηρά Παύδα). 'Ο 10' αιών μας παρουσιάζει τους μεγαλοπρεπείς τάφους της δυναστείας των Μινγκ και τέλος ο 11' το αυτοκρατορικό παλάτι του Πεκίνου, τον Ναό του Ουράνου και την Απυγορευμένη Πόλη, αριστουργήματα αρμονίας και κομψότητας.

ΜΠΑΓΚΟΚ : ΤΟ ΒΑΤ - ΤΣΑΓΚ. — 'Η υπέροχη αυτή παγόδα της πρωτεύουσας του Σιάμ, είναι ένα από τα αριστουργήματα του αρχιτεκτονικού ρυθμού των Κμέρ, με καταφανή, όμως, την Ινδική επίδραση.

ΙΝΔΙΑΙ

Και σ'αυτήν την Ινδία τα πρώτα αρχιτεκτονικά μνημεία έκαναν την εμφάνισή τους κατά τον 7' αιώνα π.χ. 'Ως επί το πλείστον είναι ναοί σε σχήμα πυραμειδοειδών πύργων, σκεπασμένων με αναστήματα αγάλματα θεοτήτων και πολύπλοκες διακοσμήσεις. 'Αργότερα οι 'Ινδοί ξεσκάθουν το εσωτερικό και σκαλίζουν το εξωτερικό πελωρίων θράγκων, μετατρέποντάς τους έτσι σε κολοσσικούς μονολιθικούς ναούς ('Ελλορά).

Κατόπιν ξαναρχίζουν να κτίζουν μεγαλοπρεπείς παύδες και ναούς αφιερωμένους σε διάφορες αίμοθόρες θεότητες - Μπουθανεσθάρ, Μαχάβελλιπύρ, Ταζόρ, Τζαγκερνάθ, Ντίλχι κτλ.

ΙΝΔΟΚΙΝΑ ΚΑΙ ΜΑΛΑΙΣΙΑ

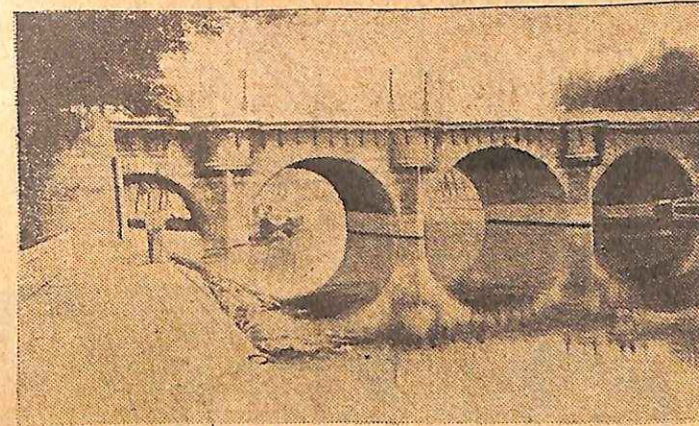
Στην 'Ινδοκίνα και στο Σιάμ επεκράτησε ο υπέροχος αρχιτεκτονικός ρυθμός μιας μυσηριώδους φυλής, των Κμέρ, που έξηφανίσθη ξαφνικά από το πρόσωπο της γης, χωρίς ν' αφήσει κανένα άλλο ίχνος. Τα περιφημότερα μνημεία που ανήγειραν οι Κμέρ είναι ο ναός της Άγκορ - Βάτ στην Γαλλική 'Ινδοκίνα και οι δυο ναοί του Βάτ - Τσαν και του Βάτ - Φρά - Κίο στο Σιάμ. Και στην Μαλαισία, όμως, επεκράτησε ο ρυθμός των Κμέρ, παραλλαγμένος, όμως, από την Ινδική επίδραση. 'Ο ναός του Μπουντούρ στην 'Ιάβα και η παγόδα της Μπαλί είναι πραγματικά αριστουργήματα τέχνης.

ΑΜΕΡΙΚΗ

Οι 'Αζιάκοι του Μεξικού και οι 'Ινκας του Περού έκτισαν μεταξύ του 1 και 11' αιώνος μ.Χ. κολοσσικά μνημεία (τάφους και ναούς σε σχήμα πυραμίδων) που ανεκαλύφθησαν μόλις πρό ολίγων ετών και που θυμίζουν καταπληκτικά τα αρχιτεκτονικά μνημεία των Αιγυπτίων.

ΝΕΩΤΕΡΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

'Η αρχιτεκτονική των Νεωτέρων Χρόνων παρουσιάζει δύο

ΝΕΩΤΕΡΟΙ ΧΡΟΝΟΙ. ΠΑΡΙΣΙ : ΤΟ ΠΟΝ - ΝΕΦ. — 'Η κατασκευή της ωραίας αυτής γέφυρας, που θεωρείται ως ένα από τα γνησιότερα προϊόντα του κλασσικού ρυθμού, άρχισε στα 1578 και τελείωσε στα 1607. Το Πόν - Νέφ έγινε τις δύο όψεις του Σηκουάνα. 'Επισκευάστηκε επανειλημμένως, έχει, όμως, κρατήσει την αρχικήν κομψότητά του.

ΠΑΡΙΣΙ : ΕΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΑΨΙΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΑΛ. — 'Ο Ναπολέων διέταξε την ανέγερση του επιθλητικού αυτού μνημείου μετά την νίκη του 'Αουστέρλιτς. 'Εν τούτοις η 'Αψίς του 'Ετουάλ εγκαινιάσθηκε από τον Λουδοβίκο - Φίλιππο ύστερα από 22 χρόνια (1736).

Οι 'Αμερικανοί δεν είχαν άλλοτε δικό τους αρχιτεκτονικό ρυθμό : αντιγράφαν πιστά τα ευρωπαϊκά μοντέλα. Κατά τα τέλη όμως του περασμένου αιώνα έθληκαν κάτι το έντελως νέο που έκφραζε θαυμάσια την νοοτροπία τους και οι ουρανοξύστες τους προκαλούν σήμερα την έκπληξη και τον ελκρινή θαυμασμό των ξένων.

ρhythμούς : τον κλασσικό και τον μοντέρνο. 'Ο κλασσικός ρυθμός έχει τις ρίζες του στην 'Αναγέννηση και φέρει καταφανή τα ίχνη της 'Ελληνικής και της Ρωμαϊκής επιδράσεως. Χαρακτηρίζεται από πάντων από την μεγαλοπρέπεια και την επιθλητική ισορροπία.

Είτε το φως στην 'Ιταλία κατά τα τέλη του 15' αιώνος (Κρήνη της Ρώμης, Βίλλα Ντόρια και Βίλλα Παμφίλι, περιστάσιο του 'Αγίου Πέτρου). Στην Βενετία, ο κλασσικός ρυθμός στέλνει στο 'Εκκλησιαστικό πεδίο, σε 'Ιησουλτικό και, αργότερα, το στυλ μπαρόκ, δηλαδή σε μίγμα διαφόρων ρυθμών (Παναγία της Σωτηρίας), που είχε την επίδραση του σ' όλη την Ευρώπη, από πάντων, όμως, στην 'Ισπανία.

Την εξέλιξη του κλασσικού ρυθμού μπορεί κανείς να την παρακολουθήσει καλύτερα στην Γαλλία. 'Αρχίζει με την άνοδο Βουρβώνων στον θρόνο ('Ερρίκος Δ' - Πόν - Νέφ) και τελειώνει με τον Λουδοβίκο - Φίλιππο (1848). Διαρκεί δηλαδή περίπου από δυόμισι αιώνες και μας δίνει το διακοσμητικό στυλ Λουί - Τρέζ (Παλάι Ρουανιάλ, Παλάι Καρτινάι, Παλάι Μαζαρέν), το μεγαλοπρεπές στυλ Λουί - Κατόρ (Μέγαρον των 'Απομύχων, 'Ανάκτορα των Βερσαλλιών) και το χαριτωμένο στυλ Λουί - Κένζ.

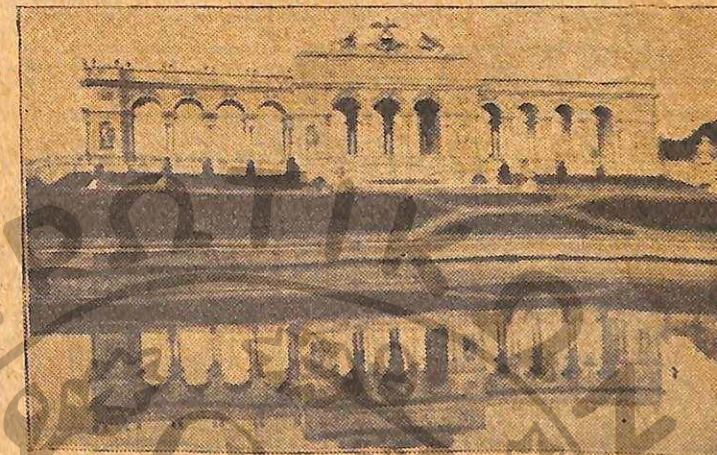
'Η Γαλλική 'Επανάσταση δεν μας παρουσιάζει τίποτε το ενδιαφέρον. 'Ο Ναπολέων, όμως, δημιουργεί το επιθλητικό στυλ 'Αμπέρ (Θριαμβευτικές αψίδες του Καρουσέλ και του 'Ετουάλ).

Παρά την επικράτηση του ρομαντισμού, ο κλασσικός ρυθμός κατορθώνει να επιζήσει έως το 1850, όποτε εγκαταλείπεται τελειωτικά από όλους.

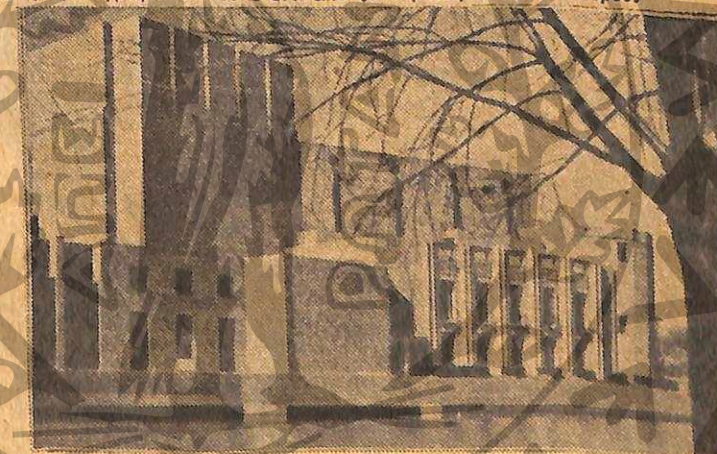
'Εν τω μεταξύ, χάρις στην γαλλική επίδραση είχαν ανεγερθεί σ' όλοκληρη την Ευρώπη μεγαλοπρεπή μνημεία και ανάκτορα κλασσικού ρυθμού, πολλά από τα οποία θεωρούνται ως αριστουργήματα αρχιτεκτονικής ('Ανάκτορα του Σάν - Σουσί - Πόνταμ και του Σεμπρούν - Βιέννη).

ΒΕΝΕΤΙΑ : Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ. — 'Η εκκλησία αυτή, που ύψώνει τον μεγαλοπρεπή βόλο της στην είσοδο του Γκράν - Κανάλ, θεωρείται ως το αριστούργημα του στυλ 'Αμπέρ και έκφραζει καλύτερα από κάθε άλλο μνημείο το πνεύμα εκείνης της εποχής (1656). 'Η Βενετία χωρίς την Παναγία της Σωτηρίας δεν θα ήταν «Βενετία».

ΒΙΕΝΝΗ : ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΤΟΥ ΣΕΜΠΡΟΥΝ. — 'Η Αυτοκράτειρα Μαρία - Θηρεσία της Αυστρίας, μητέρα της Μαρίας - Αντουανέτας, ανέγειρε κοντά στην Βιέννη, ένα μεγαλοπρεπές ανάκτορο, γαλλικού ρυθμού. Στην φωτογραφία βλέπουμε ένα από τα περίπτερα του ανακτόρου.

ΑΓΓΛΙΑ : ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΦΟΡΝΤ. — Χαρακτηριστικό προϊόν της μοντέρνας αρχιτεκτονικής : γραμμές ίσιες και άπλες, σχήμα αστηγώς γεωμετρικό. 'Ολόκληρο το κτίριο είναι κατασκευασμένο από μπετόν - άρμε.

A. O. Δ. O. - 133

Μοδα

ΜΑΥΡΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

*Επάνω στα μαύρα νυκτερινά φορέματα φοριούνται κατά προτίμηση κοντές ζακέττες από θελοῦδο ζωηρού χρώματος, όπου κυριαρχεί το κόκκινο, το βιολετί και το πράσινο. Μπορούν επίσης να φορεθούν και ζώνες πλατειές, ή όποιες ανθεαίνουν έως τους ώμους και να ραπαρύνονται εκεί ή γύρω στο κεφάλι, κι' αυτές όμως πρέπει να είναι πάντα σε ζωηρούς χρωματισμούς. *Η αντίθεση των χρωμάτων είναι πολύ της μόδας εφέτος το καλοκαίρι.

ΑΣΠΡΕΣ ΖΑΚΕΤΤΕΣ

*Επάνω σε φούστες είτε μαύρες, είτε θαλασσιές, είτε πράσινες σκούρες, θεωρείται εξαιρετικά «σίκ» να φοριέται μία ζακέττα άσπρη.

ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Συνηθίζονται πολύ ή κεντημένες καλότες των καπέλλων, καθώς και τα γάντια με κεντημένες μανσέτες. Το σύνολο, πάντως, πρέπει να είναι αρμονισμένο με μία ψηλή ζώνη, στολισμένη και αυτή με το ίδιο κέντημα.

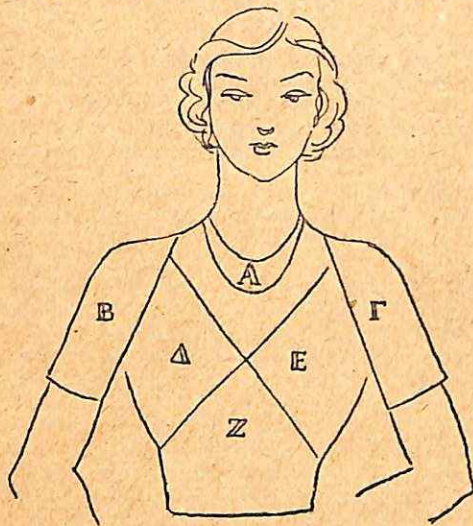
ΤΑΓΙΕΡ ΑΠΟ ΝΤΑΝΤΕΛΛΕΣ

Το θραδυνό ταγιέρ γίνεται συνήθως από θελοῦδο, από μεσοζωτό ή από ταφτά. Συνηθίζεται όμως και από δαντέλλα λευ-

Πώς θα πλέξετε μια καλοκαιρινή μπλουζίτσα

*Ιδού μία ωραία μπλούζα καλοκαιρινή, πολύ εύκολη στο πλέξιμό της και πολύ κομψή. Πλέκεται με θελόνοες 6 νούμερο

και ψιλό μαλλί (προτιμήσατε το μπουκλέ). *Η πλέξι της είναι συνηθισμένη, αυτήν που κάνουμε συνήθως στις «λιζές». Πλέκουμε δηλαδή διαρκώς από τη μία μεριά, δεν υπάρχει καλή και ανάποδη. *Ιδού τώρα και τα μέτρα που θα κρατήσετε για ένα λεπτό και κανονικό σώμα :

Πλάτη : Θ' αρχίσετε από 50 πόντους και στην 19η σειρά θα κόψετε μασχάλη 3 από το ένα μέρος και 3 από το άλλο κι' έπειτα από 1 σε κάθε μεριά, έως ότου να μείνουν 14 πόντοι το όλον, δηλαδή να πλεχθούν 33 σειρές.

Το κάθε πλάι (στήθους Δ. Ε.) θα αρχίσετε από 3 πόντους και θα προσθέσετε από 1 πόντο σε κάθε μεριά, έως ότου γίνουν 24 σειρές.

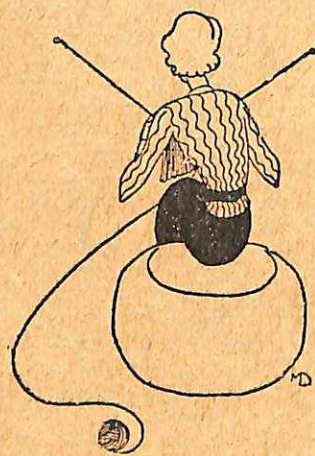
Το κάτω μέρος (Ζ) : Θ' αρχίσετε από 3 πόντους και θα προσθέσετε από 2

πόντους σε κάθε θελόνοα στην 15η σειρά θα προσθέσετε 22 πόντους πάλι σε κάθε θελόνοα και θα πλέξετε 5 έως 6 σειρές για να γίνει η ζώνη.

Το ξεχειλωτό του λαιμού (Α) : Θ' αρχίσετε από 3 πόντους και θα προσθέσετε από 2 σε κάθε θελόνοα στην 25η θελόνοα (σειρά) θα προσθέσετε 12 πόντους πάλι σε κάθε θελόνοα. Κατ' αυτόν τον τρόπο θα πλέξετε 5 έως 6 σειρές για να γίνουν δύο λουρίδες μικρές που δένουν στο στήθος.

Το μανίκι (Β.Γ.) Θ' αρχίσετε από 50 πόντους και στην 26η σειρά θα κόψετε μασχάλη 2 από το ένα μέρος και 2 από το άλλο και έπειτα από 1 μέχρι τέλους.

*Η μπλούζα μας, δηλαδή, έχει εν όλω 7 κομμάτια : την πλάτη, δύο μανίκια κοντά, δύο κομμάτια του στήθους, ένα του λαιμού, που «μπάνει» ξεχειλωτό και καταλήγει σε δύο λουρίδες προσθέτοντας τους 12 πόντους και τέλος το κάτω μέρος που αρχίζει από μύτη και καταλήγει σε δύο επίσης λουρίδες που δένουν πίσω σε ζωνάκι.

κή, όποτε από μέσα αντί κομπινιζόν είναι προτιμώτερο να φορεθώ μία ίσια μακρυά κυλόττα μεταξωτή.

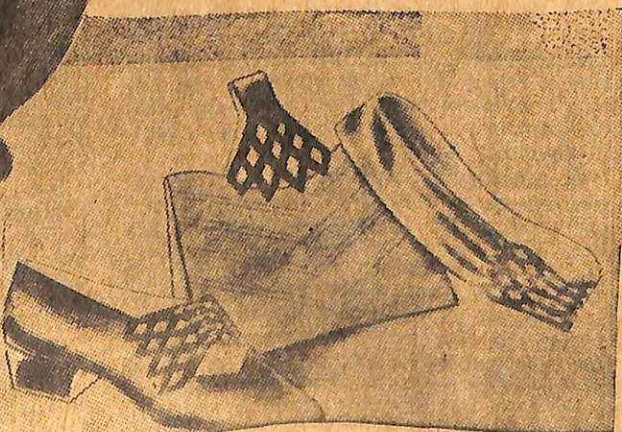
Τα θραδυνά μπολερό εφέτος είναι πο-

λύ κοντά, με πολύ φαρδεια μανίκια. Μπορούν να κλείνουν. Συνηθίζονται από θελοῦδο ανοικτού χρώματος ή λαμέ και χρησιμεύουν για να σκεπάζουν κάπως το μεγάλο ντεκολτέ της πλάτης.

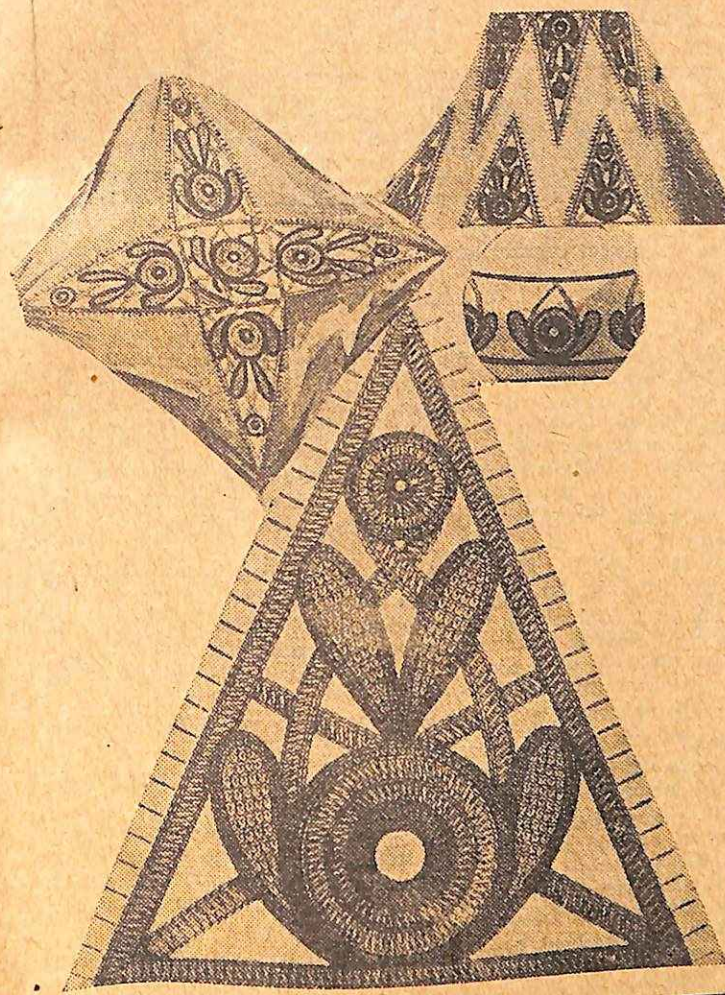
ΒΡΑΔΥΝΑ ΤΑΓΙΕΡ

Φοριούνται συνήθως μετά τις 7 το θράδυ και είναι πολύ της μόδας. *Η ζακέττα κρύβει πάντα είτε ανοικτή, είτε μικρότερη μία θαυμασία μπλούζα από λαμέ, περλέ ή παγιετέ που φαίνεται σαν να

*Εξ αριστερών προς τα δεξιά : *Ένα «ανσάμπλ» του Ρομπέρ Πιγκέ, μ' ένα εφέ «εντραπέ» στην φούστα έντελως πρωτότυπο. — Καπέλλάκι από σατέν μπλέ, κρυσάλιν της «Ανιές». — Πολύ συνηθίζονται σάκες, ζώνες και παπούτσια του αυτού σχεδίου : Προσέξτε πόσον «καρ» είναι τα μοντέρνα αυτά παπούτσια.

Για να στολίσετε το σπίτι σας

*Ένα ωραίο και εύκολο μοτίβο για όσες αγαπούν τις δαντέλλες που πλέκονται με κροσέ. Μπορείτε να διακοσμήσετε μ' αυτό μαξιλάρια ή άμπασζορ.

Καλόν θα είναι, εάν αποφασίσετε να διακοσμήσετε με το σχέδιο αυτό κανένα άμπασζορ, να διαλέξετε μία λάμπα, ή όποια στη θέση της να έχει και αυτή απεικονισμένα σχέδια παρεμφερή με το μοτίβο — όπως σας δείχνει η εικόνα.

Σημειώστε πως τα μόνα χειροτεχνήματα που είναι απαραίτητα σ' ένα σαλόνι — έστω και το πιο απλού, μοντέρνου ρυθμού — είναι τα κεντημένα μαξιλαράκια και τα άμπασζορ.

Αυτά θα πρωτοκυτάξη ένας ξένος που θα μπη στο σαλόνι σας. Κι' από αυτά θα κρίνει για την νοικοκυρώσυν σας.

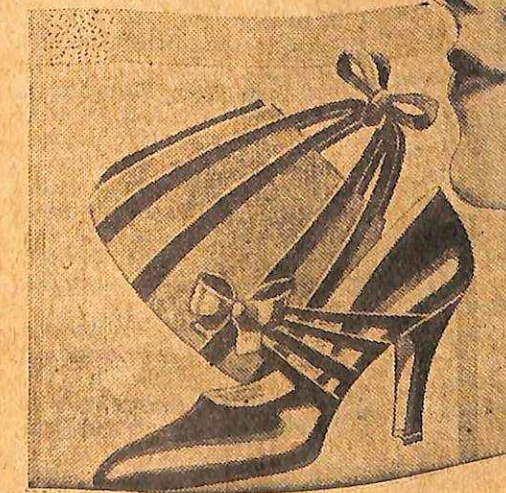
άποσπασθηκε από το πιο εξάισιο φόρεμα χοροῦ. Κατ' αρχήν δεν έχει πλάτη, έχει όμως συχνά μανίκια και μάλιστα μακρυά.

ΓΙΑ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Μία ζακέττα από πετρί θεωρείται σήμερα εξαιρετικά σίκ για μία κυρία που

κάνει τον περίπατό της με αυτοκίνητο. Το χρώμα της ζακέττας — καφέ, πράσινο, μαύρο ή μπλέ — πρέπει να είναι όμοιο με το χρώμα της φούστας. *Η φόδρα της ζακέττας επίσης πρέπει να συμφωνή με το χρώμα της μπλούζας. Με την ζακέτ-

*Εξ αριστερών προς τα δεξιά : *Ένα άλλο σχέδιο τσάντας και παπουτσιών άσπρο. — «Κουάφ» της «Ανιές» : ή κουάφ αυτές αποτελούν την τελευταία λέξη της μόδας στο Παρίσι. Μαύρο σατέν και ροζ καμέλια. — Μοντέλο των Μαρσάλ και «Αρμάν» : ανσάμπλ από εμπριμέ νατουρέλ άσπρο, πράσινο και κόκκινο σε μαύρο φόντο. Το πλ της φούστας που μεγαλώνει προς τα κάτω, καθώς και τα ρεβέρ είναι από μαύρο κρέπ. *Η ζώνη από μαύρο λουστρίνι.

Μοδα

τα αυτή φοριέται καπέλλο «κλός» ή κασκέτο.

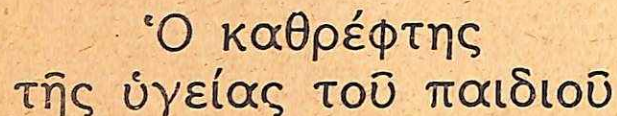
Τα φορέματα των κυριών εφέτος έχουν κατά κανόνα φούστες πλισαρισμένες. Τέτοια είναι όλα τα μοντέλα που μας παρουσιάζουν ή μεγαλύτερες μαϊζόν ντε κούτυρ του Παρισιού, αρχίζοντας από τον Ζαν Πατού και τελειώνοντας στον Γουόρθ.

*Εξαιρετικά πρωτότυπα είναι τα απογευματινά φορέματα. Επάνω σ' αυτά φορούν καζάκες τρουά-κάρ, που μοιάζουν με τα «κοντογούνια» που φορούν ή δικές μας ή χαρικές. Μοιάζουν, επίσης πολύ με τις ένδυμασιές που φορούν ή «ινφάντες», τις οποίες βλέπουμε σε μερικές εικόνες του Βελασκέζ. *Έχουν όμως κάτι το πιο ελαφρό, το πιο χαριτωμένο — έπειδη τ-σας ή σύγχρονες γυναίκες όλα ξέρουν να τα φορούν με χάρι και κομψότητα.

*Η καζάκες αυτές που συμπληρώνονται με μία στενή φούστα έως τους αστραγάλους (προκειμένου περι τουαλέτας, για τσάι ή για δείπνο) και με μακρυά φούστα που αγγίζει το πάτωμα (όταν πρόκειται για θραδυνή έσπεριδα), γίνονται από μουςσελίνα έμποιμέ, από ταφτά ή από λαμέ χρυσό ή άσημένιο — καμιά φορά κι' από θελοῦδο ή από σατέν λακέ — και παρουσιάζουν ένα θαυμάσιο σύνολο.

*Ο Μουλινέ είχε τελευταίως μία ιδέα κάπως τολμηρή : Να κολλήσει στο πίσω μέρος της φούστας των θραδυνών φορεμάτων ένα τρίγωνο από άλλο ύφασμα και άλλο χρώμα σε τρόπο που να δημιουργηται μία αντίθεση αρκετά κτυπητή.

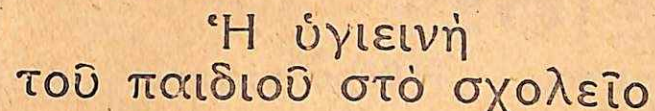

Τὸ δέρμα τοῦ κουρασμένου παιδιοῦ κοκκινίζει στὸ παραμικρὸ ἀγγιγμα.
136 — Α. Ο. Δ. Ο.

Ἡ ψυχολογία τοῦ βρέ

σκοπό της πειθαρχίας.
 "Ο πατέρας, που λέει με αυστηρό τόνο στο άτακτο παιδί
 του : «Ήσυχια, γιατί θά φωνάξω εκείνον τον μεγάλον πόλισημν

φους μόλις γεννηθῇ

Πολύ σύντομα, το μαρδ θρίσκει περισσότερες ευκαιρίες για να έκδηλώσει το έμφυτο πείσμα του. Παραδειγματός χάριν, μπορεί κάπως, εύκολατα, να τὸ κάνει νά ξεσπάσει σὲ ξεφω- νητά ή σὲ θυμωμένα κλάματα, πέρνοντάς του τὸ παιχνιδάκι με τὸ ὅποιο παίζει ή δειχνοντάς του ἓνα μπιμπιρόν χωρίς νά τοῦ τὸ δίνει,

A. O. Δ. O. — 137

Ο ΔΑΓΓΕΙΟΣ

138 — Α. Ο. Δ. Ο.

Εὐνόητον είναι ὁ ἄρρωστος καὶ ὁ πασχόντις
 τῆς στο δωμάτιον τοῦ ἀρρώστου τῆς νόσου.
 γένει πρὸς ἀποφυγὴν μεταδόσεως ἰατρὸς Μ. Ν. ΚΑΤΡΗΣ

• ΚΟΚΚΙΤΗΣ

Τοῦ Ἰατροῦ ΠΙΕΡ ΜΑΣΣΑΝΤΟΝ

Τοῦ Ἱατροῦ ΠΙΕΡ ΜΑΣΕΛΙΝΤΟΝ

Ἐκτός τῆς βρογχοπνευμονίας, ἀρχεὶ κίνδυνος καὶ ἄλλων πεπλοκῶν, λιγώτερο σοβαρῶν, ἢ τοῖς ὀφείλονται στὸν σπασμὸ τοῦ λάρυγγος τοῦ ἀναφέραμε

Τὸ παιδί πὺν πάσχει ἀπὸ κοκκίτη, πρέπει νὰ μείνῃ περιο-
ρισμένον στὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κατὰ τῆς πρῶτης τρεῖς ἐβδομάδων τῆς
ἀσθενείας. Ἡ ἀλλαγὴ ἀέρος ἐπιβάλλεται, ἀλλ' ὄχι πρὸ τοῦ πε-
νθάρρυντικου ἀποτελέσματος, καθὼς καὶ τὸ αὐτεμβόλιον ἐβωσε συχνὰ
συνεῖσθαι ἀπὸ τὴν καλλιέργεια τοῦ μικροβίου. Ἡ παρα-
ἀποτελεσματικότης τῆς ἐμβολιοθεραπείας δὲν εἶναι ἀκρίβεια
κῶς παραδεχτή. Τὰ φάρμακα ποὺ χρησιμοποιοῦνται δὲν εἶναι ἀκρίβεια
τοῦ κοκκίτου εἶναι ἀπείρα, ἀλλὰ καὶ δὲν εἶναι πρὸς τὴν θε-
ματικὴν ἀποτελεσματικὴν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς καταρροϊκῆς
περιόδου, στὴν ἀρχὴ τῆς ἀσθενείας, μπορεῖ κανεὶς νὰ καταρροϊκῆς
ρίσθῃ τὰ διάφορα ἐμμετικά, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ μὲ μεγάλαν ἀποτε-
τικότητά. Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ παροξυσμοῦ, καλύτερα γιὰ
καὶ εἶναι τὰ ἀντισπασμωδικὰ, τοῦ παροξυσμοῦ, καλὺτερα γιὰ
καὶ νάρκωσιν κ.τ.λ., ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἀπαιτοῦν μεγάλαν προσοχήν.
Ἐπίσης καλὸν γιὰ τὸν αἰδῶν, ἡ ὁποία ἀπαιτοῦν μεγάλαν προσοχήν.
σιανόνες. Ὡς ἀντισηπτικὸν μπορεῖ κανεὶς νὰ χρησιμοποιῇ τὴν
σύναν, ἰδίως ὑπὸ μορφὴν ἀριστοκινίνης. Ἐπίσης μπορεῖ
χρήσις ἐπιμεφρίδινος.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος
τρόπος νὰ προφυλάξῃ τὸ παιδί
τῆς ἀπὸ μιᾶς ἀρρώστειας πολὺ δυσά-
ρεστη καὶ κάποτε ἀρκετὰ ἐπικίν-
δυνη.

140 - A. O. Δ. O.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Τελευταίες πρακτικές εφευρέσεις

1 - 2 : "Όταν είναι διπλωμένο, αυτό το παιδικό άμαξάκι, έχει το σχήμα και το μέγεθος μιας κομψής θαλίτσας, την οποία μπορείτε να τοποθετήσετε εύκολα μέσα σε μια ντουλάπα ή κάτω από μια έταξέρα, για να μη πιάνει χώρο. Το κυριώτερο, όμως, ιλεονέκτημα αυτής της πρακτικής εφευρέσεως είναι ότι δεν θα σας εμποδίσει να ανεβείτε στο τραμ ή στο λεωφορείο ή να πάτε στον κινηματογράφο, αφού θα μπορείτε, όταν βρείτε, να έξω σε περίπατο, να διπλώσετε το άμαξάκι και να πάρετε τον μπέμπη στην αγκαλιά.

3 - 4 : "Η γαλλική θιομηχανία παρήγαγε τελευταίως ένα πρακτικώτατο μηχανήμα για το στέγνωμα των ρούχων μέσα στο σπίτι. Αποτελείται από 20 στελέχη μήκους 60 εκατοστούμετρων το καθένα. Όταν απλώσετε τα ρούχα, τραβάτε το κορδόνι και ολόκληρο το μηχανήμα ανεβαίνει στο ταβάνι, όπου το στέγνωμα γίνεται γρηγορότερα και καλύτερα.

5 : Προσθέτοντας αυτή την λαστιχένια εδοντωτή ταινία ολόγυρα στις σόλες των παπουτσιών σας, τις καθιστάτε πρακτικώς άφθαρτες. Η ταινία είναι καμωμένη από καουτσούκ μεγάλης αντοχής και δίνει εξαιρετική ελαστικότητα στο πάδι.

6 - 7 - 8 : "Ένα ελαφρύατο, στερεώτατο και απλούστατο μηχανήμα που σας επιτρέπει να... κωπηλατήτε μέσα στο δωμάτιό σας. Χάρη σ' αυτό μπορείτε να επιδίξεσθε σ' ένα από τα ωραιότερα και τα πιο υγιεινά σπορ, πατώντας πάντοτε έπάνω σε στερό έδαφος. Προϊόν και αυτό της γαλλικής θιομηχανίας, είναι καμωμένο από άτσάλι και ζυγίζει μόλις πέντε κιλά. Ο μηχανισμός του έχει απλοποιηθεί σε τέτοιο σημείο, ώστε η χρήση του δεν παρουσιάζει καμιά απόλυτως δυσκολία, ακόμη και για εκείνους που δεν έχουν κωπηλατήσει ποτέ. Έχει, επίσης, το σπουδαιότερο πλεονέκτημα να διπλώνεται σε διάστημα ολίγων δευτερολέπτων.

9 : "Η καλύτερα μέθοδος που μπορείτε να ακολουθήσετε για το στέγνωμα των μαλλιών του πλεξίματος είναι να τ' απλώσετε έπάνω σ' ένα μικρό άμαξάκι, που μπορείτε να κατασκευάσετε σε ένα ή δύο λεπτά. Μ' αυτόν τον τρόπο, τα μαλλιά δεν διατρέχουν τον κίνδυνο να «αφήσουν» ή να «τραθήξουν», πράγμα που συμβαίνει συχνά, όταν τα στεγνώνετε κρεμώντας τα σε σχοινιά.

ΠΕΝΤΕ ΔΩΜΑΤΙΑ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΧΩΡΟ!

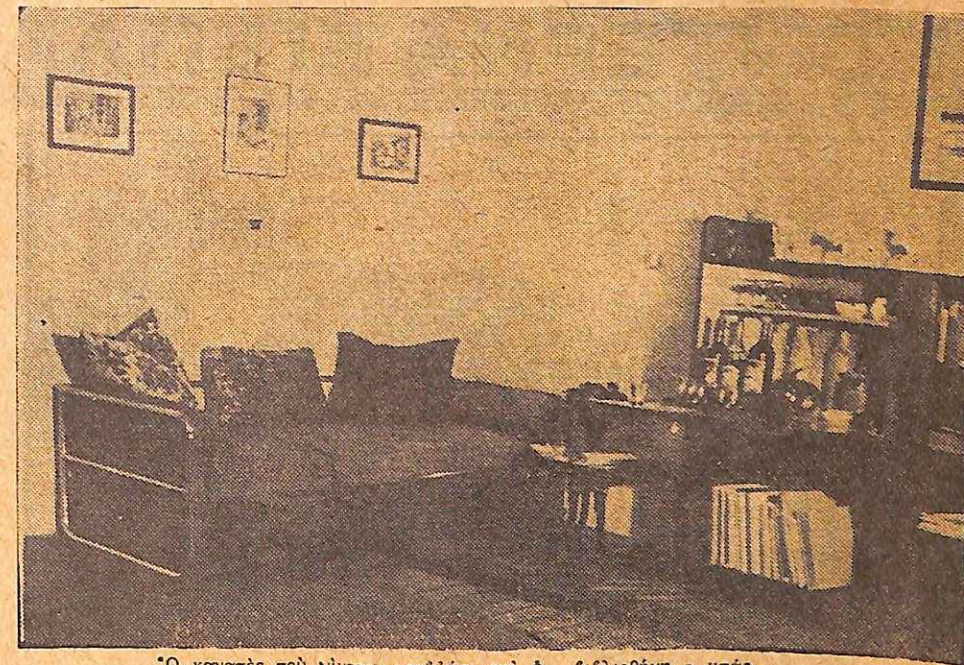
Άνω : Η κουζίνα. Κάτω : Το γραφείο που είναι συγχρόνως και φαρμακείο και τουαλέτα.

Στις μεγάλες πόλεις, αναγκάζεται κανείς συχνά να εξοικονομηθεί σε ένα μόνο δωμάτιο. Δεν θα έπρεπε, ωστόσο, να στερηθεί και των ανέσεων που παρέχει ένα ευρύχωρο σπίτι. Χρειάζεται όμως μεγάλη προσοχή στη διαρρύθμισή και την επίπλωσή ενός τέτοιου δωματίου, που πρέπει να δίνει την εντύπωση ενός μικρού σπιτιού άνετου, μοντέρνου και κόμοδου, που δεν του λείπει τίποτε. Βέβαια, έπιπλα στο μέγεθος και στον αριθμό που έχουν άλλα ευρύχωρα σπίτια, δεν μπορεί να έχει ένα τέτοιο μικρό σπιτάκι. Τίποτε το περίττο δεν πρέπει να υπάρχει και συγχρόνως τίποτε δεν πρέπει να λείπει απ' αυτό.

Πρώτα - πρώτα κρεβάτι δεν θα υπάρχει, ή μάλλον δεν θα φαίνεται την ημέρα, γιατί θα έχει την μορφή καναπέ - ενός κομψού καναπέ με μερικά προσκέφαλα, που θα έχουν το ίδιο χρώμα με τις κουρτίνες. Το βράδυ φυσικά ο καναπές μεταβάλλεται ταχύτατα και εύκολα σε ένα αναπαυτικό κρεβάτι.

Πρέπει έδω να σας πληροφορήσω ότι η θάσις του καναπέ - κρεβατιού είναι ένα ξύλινο καλοθερμικωμένο κασόκι, που ανοίγει από πάνω για να φυλάγονται μέσα τα κλινοσκεπάσματα κλπ.

Στην αντίκρυνη γωνία του κρεβατιού βρίσκεται η κουζίνα. Αποτελείται από ένα είδος ντουλάπας σκεπασμένης με

Ο καναπές που γίνεται κρεβάτι και η βιβλιοθήκη - μπάρ.

σκούρο ψιλό ύφασμα - έπάνω στην οποία είναι τοποθετημένα τα περισσότερα σκεύη. "Όσο γι' αυτά έχουμε να πούμε ότι πρέπει να είναι διαλεγμένα με τέτοιο γούστο, ώστε να αποτελούν στόλισμα του όλου δωματίου. Σε μια τέτοια κουζίνα απαραίτητος θέβας είναι μια κομψή μηχανή του πετρελαίου, εκτός αν το σπίτι έχει ρεύμα γκαζιού.

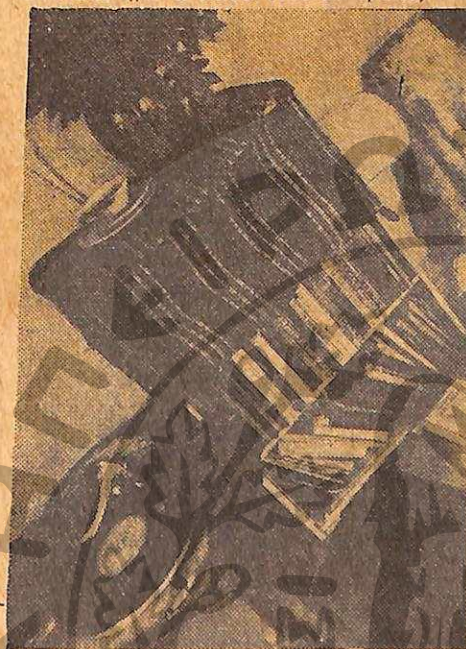
Στο κομψό μας σπιτάκι, τη γραμμόφωνο είναι ένα συμπληρωματικό απαραίτητο έπιπλο. Τοποθετείται κοντά στη βιβλιοθήκη, ή όποια βρίσκεται στην πλευρά όπου ακουμπάει το κεφάλι του κρεβατιού. Τα βιβλία είναι ενδιαφέροντα και τακτοποιημένα κατά τέτοιον τρόπο, ώστε

δλα τα χρειώδη της τουαλέτας, πούντρας, χτένες, θούρτσες κ.λπ.

Δεν πρέπει να μας λείπουν επίσης και μερικά φαρμακευτικά είδη - τα πιο στοιχειώδη και απαραίτητα - εα όποια είναι έρμητικά κλεισμένα σ' ένα καθαρό ρέφι. "Ένας χώρος που μένει συνήθως άχρηστος είναι ο χώρος κάτω από τον νιπτήρα. Εκεί μπορούμε να τοποθετήσουμε ένα αντίκείμενο που θα σοκάριζε ή τοποθέτησής του σε άλλο μέρος του δωματίου. Ακόμα και τη γραφομηχανή μπορούμε να θάψουμε εκεί αφού τη σκεπάσουμε.

"Αναφέραμε θέβας γραφομηχανή με την προϋπόθεση ότι το δωμάτιο ανήκει σε νέα ή νέο δακτυλογράφο. Και πρέπει να έχουμε υπ' όψιν μας ότι ένα τέτοιο έπιπλο, συμπληρωμένο και κόμοδο νοικοκυριό, ένα τέτοιο κομψό και συγχρόνως μοντέρνο και οικονομικό σπιτάκι, δονάνεται συνήθως από δεσποινίδα ή νεαρό έργενη.

Βλέπουμε λοιπόν, ότι μέσα σ' ένα δωμάτιο μπορούμε να συγχωνεύσουμε πέντε τέτοια. Η έξυπνη πλέον εξοικονόμησης του χώρου, η άρμονία και η φυσικότης της διακοσμήσεως με θάζα, με έργα ζωγραφικής κ.λπ. θα κάνει τον έπισκέπτη μας να έκτιμήση το προσωπικό μας γούστο.

Μια μικρή βιβλιοθήκη

εύκολα μπορεί κανείς να πάρει για να τα φυλλομετρήσει όπως θέλει και όποτε το θέλει. Ένα μεγάλο θάσο με πρασινάδα, στολίζει πάντοτε την βιβλιοθήκη.

Δεν πρέπει να λείπει και το γραφείο. Αποτελείται από μια σειρά κυβικών έπιπλων, αναλόγου ύψους και πλάτους με αρκετά ράφια. Από το έπάνω μέρος τραβάμε μια πλατεία σανίδα, όπως θα τραβούσαμε ένα συρτάρι και έχουμε μπροστά μας ένα ευρύχωρο γραφείο.

Σε ένα από τα ράφια έπάνω από το γραφείο μας βρίσκονται συγκεντρωμένα

Το λαβουάνο και η όπονηκούλα

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΘΟΔΟ «ΤΟ ΜΠΕΡΛΙΤΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ»

«Τὸ Μπέρλιτς στὸ σπίτι σας», εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ δι' ἀλληλογραφίας τῆς Μεθόδου Μπέρλιτς, τῆς θεωρουμένης ὡς πρακτικωτέας καὶ τελειότερας μεθόδου ἐκμάθησος ξένων γλωσσῶν, ὅπως διδάσκει τὴν προφορικῶς εἰς τὰς Σχολὰς Μπέρλιτς.

Διατὶ ὅμως ἡ Μέθοδος Μπέρλιτς ἔχει σημειώσῃ μίαν τόσο βριαμμευτικὴν ἐπιτυχίαν παγκοσμίως ;

Ἀπλούστατα : Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ μάθῃ κανεὶς μιὰ ξένη γλῶσσα, εἶναι νὰ προσλάβῃ ἕναν διδάσκαλο πού νὰ κατὰγεται ἀπὸ τὴν χώρα στὴν ὁποίαν διμύεται ἡ γλῶσσα αὐτή καὶ ὁ ὁποῖος ὀχι μόνον νὰ μιλῇ ὁ ἴδιος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μαθήματος τὴν διδασκομένη γλῶσσα, ἀλλὰ νὰ ἐξαγαγῇ καὶ τοὺς μαθητὰς του νὰ μὴ συνεννοῦνται εἰτε μεταξὺ τους, εἰτε με αὐτόν, παρὰ μόνον σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα. Αὐτὲς εἶναι ἡ βασικὴ ἀρχὴ τῆς «Μεθόδου Μπέρλιτς», ἡ ἀρχὴ πού τὴν ἐπέβαλον σ' ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἔχει τὸ προσόν ν' ἀναγκάζῃ τὸν μαθητὴ ὀχι μόνον νὰ μιλῇ στὴν γλῶσσα πού διδάσκειται, ἀλλὰ καὶ νὰ σκέπτεται σ' αὐτὴν, ἀφοῦ γιὰ νὰ συνεννοηθῇ με τὸν καθηγητὴ του πρέπει πρῶτα νὰ σχηματίσῃ τὴν ξένη φράσιν μέσῃ σὲ μὲν ὁ αὐτὸς.

Υπάρχουν πολλοὶ, ὅμως, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ καταλαβαίνουν καλὰ πόσο ἔχουν ἀνάγκην νὰ μάθουν μιὰ ξένη γλῶσσα γιὰ νὰ προοδεύουν στὴ ζωὴ τους, δὲν μποροῦν, ἐν τούτοις, νὰ παρακολουθήσουν προφορικὰ μαθήματα σὲ Σχολὰς, εἰτε γιὰ λόγους οικονομικοῦς — εἶναι φυσικὸ τὰ προφορικὰ «κοῦρ» τῶν σχολῶν νὰ στοιχίζουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὰ μαθήματα δι' ἀλληλογραφίας — εἰτε γιὰ τὸν ὅτι δὲν ἔχουν εὐκαιρίας ὥρες, εἰτε γιὰ τὸν ὅτι κατοικοῦν σὲ μακρινὰς ἀποστάσεις ἀπὸ τὰ κέντρα. Χάρην αὐτῶν ἐγκαινιάσθησαν τὰ περίφημα «Μαθήματα δι' ἀλληλογραφίας» τῆς Σχολῆς Μπέρλιτς, τὰ ὁποῖα ἀριθμοῦν περὶ τοὺς 200.000 μαθητὰς σ' ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς καὶ μόνον μαρτυρεῖ περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν. Ἡ μόνη χώρα στὴν ὁποίαν τὰ «Μαθήματα δι' ἀλληλογραφίας Μπέρλιτς» δὲν εἶχαν ἀκόμη ἐφαρμοσθῇ ἦταν ἡ Ἑλλάς. Χάρης ὅμως στὴν εἰδικὴ σύμβασιν, τὴν ὁποίαν συνήψε με τὴν Σχολὴν Μπέρλιτς ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Α.Ο.Δ.Ο.» χάριν τῶν ἀναγνώστων του, δὲν ὕστερε καὶ ἡ Ἑλλάς πλέον σὲ πλεονέκτημα αὐτὸ, τὸ ὁποῖον εἶχαν ὅλοι οἱ φιλομαθεῖς τῶν πολιτισμένων χωρῶν. Μὲ ἕνα μικρὸν μηνιαῖον ἐξόδον, τόσο μικρὸν ὥστε εὐκόλως θὰ μπορῇ νὰ τὸ ἐξοικονομῇ καὶ ὁ πλέον πτωχὸς ἀναγνώστης μας, περὶ τῶν ἀπολαύσεων καὶ τῶν ἐξοχῶν του, θὰ μπορῇ νὰ διδασκῇ μιὰ ξένη γλῶσσα, τόσο καλὰ, ὥστε νὰ ἐφορτίσῃ στὰ ἴδια τὰ προφορικὰ μαθήματα τῆς παγκοσμίου γνωστῆς Σχολῆς Μπέρλιτς.

Διότι αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο πλεονέκτημα τῆς μεθόδου «Τὸ Μπέρλιτς στὸ σπίτι σας», τὸ ὁποῖον τὴν κατέστησεν ἀσυναντιῶστον :

ΟΤΙ, ΜΟΛΟΝΟΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ, ΚΑΤΟΡΘΩΝΕΙ ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ ΝΑ «ΜΕΤΑΔΙΔΗ» ΣΤΟΝ ΜΑΘΗΤΗΝ ΤΗΝ ΓΝΩΣΙΝ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ΣΑΝ ΝΑ ΔΙΔΑΣΚΕΤΟ ΠΡΟΦΟΡΙΚΩΣ !

Ἐν διαφέρει, δηλαδή, κατὰ τίποτε, ὥς πρὸς τὰ ἀπολαύματα τῆς ἀπὸ τὴν μέ-

θοδο τῆς προφορικῆς διδασκαλίας πού ἀκολουθεῖται στὶς Σχολὰς Μπέρλιτς.

Πῶς τὸ κατορθώνει αὐτὸ ἡ «Μέθοδος Μπέρλιτς δι' ἀλληλογραφίας» ;

α') Ὅπως ἡ προφορικὴ, ἔτσι καὶ ἡ δι' ἀλληλογραφίας «Μέθοδος Μπέρλιτς» ἔχει τὸ προσόν ν' ἀναγκάζῃ τὸν μαθητὴ ὀχι μόνον νὰ μιλῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ σκέπτεται στὴν διδασκομένη γλῶσσα.

β') Σχεδὸν ὅλα τὰ μαθήματα παρουσιάζονται ὑπὸ τύπον «κουβέντας», ἔτσι δηλαδή ὥστε ν' ἀσκούνται ἀδιακόπως ἡ γλῶσσα καὶ τὸ αὐτὸ τοῦ μαθητοῦ.

γ') Διδάσκειται πάντοτε πρωτίστως, ὅτι εἶναι χρησιμώτερον Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, τὸ μυαλὸ τοῦ μαθητοῦ δὲν φορτίζεται με κανόνες πού δὲν τοῦ εἶναι ἀπολύτως χρήσιμοι καὶ πού ὀφθαλμὸν κινδύνου νὰ τοὺς ἐξαχθῇ πρὶν τοὺς χρειασθῇ.

δ') Κάθε κανὼν συνοδεύεται ἀπὸ ἀπὸ τὰ παραδείγματα γιὰ νὰ μπορῇ ὁ μαθητὴς νὰ τὸν κατανοήσῃ χωρὶς δυσκολία.

ε') Ἡ προφορὰ ἀναγράφεται με μεγάλη ἐπιμέλεια. Ὅλοι οἱ ἰδιωτικοὶ ἐξηγουῦνται μεθοδικά, οὕτως ὥστε ὁ μαθητὴς νὰ μπορῇ μόνος του νὰ κἀν ὁρθὰς προόδους τὸ ταχύτητον.

στ')—Τὰ μαθήματα δι' ἀλληλογραφίας «Τὸ Μπέρλιτς στὸ σπίτι σας» (Μ.Σ.Σ.) διδόνται ὅπως ἀκριβῶς παραδίδονται πρακτικῶς τὰ μαθήματα ἀπὸ τοὺς ἰδίους καθηγητὰς τῆς Σχολῆς Μπέρλιτς.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ἐφ' ὅσον σὰς ἐνδιαφέρει ἡ ἐκμάθησις ξένων γλωσσῶν, χωρὶς ν' ἀναλαμβάνετε καμμίαν ἀπολύτη ὑποχρέωσιν, συμπληρώσατε τὸ κάτωθι δελτίον καὶ, εἰτε ἀποκόπτοντες αὐτό, εἰτε ἀντιγράφοντες το (ἐάν δὲν θέλετε νὰ χαλάσῃ ὁ τόμος τοῦ Α. Ο. Δ. Ο.), ἀποστελεῖτε τὸ στὰ γραφεῖα μας. Θὰ λάβετε συμπληρωματικὰς πληροφορίες.

ΜΕΘΟΔΟΣ «ΜΠΕΡΛΙΤΣ»

Ἐφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΓΝΩΜΗ»
ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΗΝΙΑΙΑΝ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΙΝ
Α. Ο. Δ. Ο.

Πανεπιστημίου 18 Α — ΑΘΗΝΑΣ

Ἀποστελεῖτέ μου, παρακαλῶ, δωρεάν καὶ ἄνευ ὑποχρέωσος ἐκ μέρους μου, ὅλες τὶς σχετικὰς με τὴν «Μέθοδον Μπέρλιτς δι' ἀλληλογραφίας» πληροφορίες.

Ἡ γλῶσσα πού με ἐνδιαφέρει εἶναι (*) ..

.....

Ὄνομα καὶ Ἐπώνυμον

Διεύθυνσις

Πόλις

Ἐπαρχία

(*) Γράψετε καθαρά ἐάν σὰς ἐνδιαφέρουν τὰ γαλλικά, τὰ ἀγγλικά ἢ ἀμφότερα. Μὴν ἀναφέρετε ἄλλην γλῶσσαν.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ, ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ

Στὸ Μ.Σ.Σ. τὰ γραπτὰ μαθήματα διδόνται τὰ προφορικὰ, ἀλλὰ καὶ τῶν δύο ἡ μελέτη πρέπει νὰ γίνεται μεγαλοφώνως.

Ὁ μαθητὴς ἀσκεῖ διαρκῶς τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ αὐτὸ τοῦ. Ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν Μ.Σ.Σ. γίνεται δάσκαλος τοῦ ἑαυτοῦ. Ἀφοῦ ἐτοιμάσῃ ὁ μαθητὴς εὐσυνείδητα τὰ προφορικὰ καὶ τὰ γραπτὰ γυμνάσματα τῆς Μ. Σ. Σ., ἀφιερώνοντας στὴν ἐργασία αὐτὴ ἕνα χρονικὸ διάστημα σχετικὰ μικρὸ, εἶναι σὲ θέσιν νὰ διαβάσῃ εὐκόλως, νὰ προφέρῃ ὀρθὰ καὶ νὰ γράφῃ χωρὶς λάθη τὸ μάθημα πού ἐμελέτησεν, ὥστε νὰ τὸ εἶχε διδασκῇ ἀπὸ καθηγητὴ τῆς Σχολῆς Μπέρλιτς.

Ὁ μαθητὴς διαβάσῃ μεγαλοφώνως πολλές φορές τὸ κάθε μάθημα, κατόπιν ἀπευθύνει στὸν ἑαυτοῦ τοῦ τῆς ἐρωτήσεως τοῦ κειμένου στὴν ξένη γλῶσσαν καὶ ἀπαντᾷ σ' αὐτὲς. Λεπτομερεῖς ὁδηγίαι δίδονται γιὰ τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως διὰ ἀφόρων γυμνασμάτων προφορικῶν καὶ γραπτῶν.

Ἡ Μ.Σ.Σ. πρέπει ἐπίσης νὰ χρησιμοποιῇται στὶς ἐξῆς περιπτώσεις :

1ον) Γιὰ τὴν ἀνταλλαγὴν μαθημάτων στοὺς φιλικούς κύκλους καὶ τὰς συγκεντρώσεις. Τὸ κάθε μέλος πειθεῖ διαδοχικῶς τὸν ῥόλον τοῦ δασκάλου θέτει ἐρωτήσεις καὶ ἀφίνει τοὺς ἄλλους νὰ ἀπαντοῦν με τὴν σειρά τους. Κάθε μαθητὴς μπορεῖ ἐπίσης νὰ διορθώσῃ τὰ σφάλματα τῶν συμμαθητῶν του καὶ

2ον) Ἡ Μ.Σ.Σ. συμπληρῶναι τὰ μαθήματα πού διδόνται στὰ Γυμνάσια καὶ ὅπου ὁ αἰσθητὸς τῶν μαθητῶν τῆς τάξεως εἶναι πάντοτε πολὺ μεγάλος.

Τὰ γυμνάσματα τῶν μαθητῶν τῆς Μ. Σ. Σ. διορθώνονται ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς τῆς Σχολῆς Μπέρλιτς, οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦν τὴν ἐργασία τῶν μαθητῶν καὶ δίδουν τὶς κατάλληλες συμβουλές στὸν καθέναν, καθοδηγώντας τὶς προσπάθειές του καὶ πιστοποιώντας τὰς προόδους του. Ἡ ὑπηρεσία τῶν διορθώσεων ἔχει τεθῇ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν ἐποπτείαν τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τῶν πεπειραμένων ἐπιθεωρητῶν τῶν Σχολῶν Μπέρλιτς. Οἱ ἀλληλογραφεῖοντες μαθητὰς τῆς Μ.Σ.Σ. ἐπωφελοῦνται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀπὸ τὴν μακρὰν πεῖραν ὅλων τῶν συνεργατῶν τῶν Σχολῶν Μπέρλιτς.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ ΜΕΘΟΔΟΣ «ΤΟ ΜΠΕΡΛΙΤΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ» πραγματοποιεῖ τὴν μόνην θετικὴν καὶ πρακτικὴν διδασκαλίαν τῶν ξένων γλωσσῶν δι' ἀλληλογραφίας. Ἀκολουθεῖ ἀπολύτως τὶς ἀρχὰς πού ἐφαρμόζονται με τὴν ἐπιτυχίαν, ἐπὶ ἐξῆντα τώρα χρόνια στὶς Σχολὰς Μπέρλιτς ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὅλοι ὅσοι μὰς ἀπέστειλαν ἤδη τὸ ἀνωτέρω δελτίον, καθὼς καὶ ὅσοι μὰς τὸ ἀποστελεῖτε (εἰτε τὸ πρωτότυπον, εἰτε ἀντίγραφόν του), θὰ λάβουν, ἐντελὼς δωρεάν, ἕνα εἰδικὸν ἐντυπον τῆς Σχολῆς Μπέρλιτς, ἐκτυπούμενον ἤδη, τὸ ὁποῖον θὰ τοὺς παρέχῃ συμπληρωματικὰς πληροφορίες καὶ θὰ τοὺς πληροφορῇ λεπτομερῶς γιὰ τοὺς ὅρους τῆς ἐγγραφῆς.

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον τεῦχος μὰς θ' ἀρχίσουν νὰ δημοσιεύονται τὰ εἰδικὰ δελτία τῆς μεθόδου «Τὸ Μπέρλιτς στὸ σπίτι σας».

Ἡ ραδιοφωνικὴ λήψις

«Φέιντιγκ». — Λήψεις ἡμερησίου καὶ νυκτερινῆς. — Καλοκαρινῆς καὶ χειμωιάτικης. — Πῶς ἐξουδετερώνονται τὰ βιομηχανικὰ παρὰσιτα.

Σὲ ἀκτῖνα 150 ἕως 200 χιλιομέτρων γύρω ἀπὸ ἕνα σταθμὸν ἐκπομπῆς, ἡ ἐντασις τῶν ραδιοφωνικῶν λήψεων, εἶναι σχεδὸν σταθερὴ. Ἀκοῦμε ἐξ ἑσού καλὰ τὸ πρῶτο, τὸ μεσημέρι καὶ τὸ ἑσπέρν. Ἡ νυκτερινὴ, ὅμως, λήψις δὲν παρουσιάζουν τὴν ἴδια σταθερότητα καὶ συχνὰ παύουν ἐντελῶς γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα : πρόκειται περὶ τοῦ γνωστοῦ φαινομένου τοῦ «φέιντιγκ».

ΤΟ «ΦΕΙΝΤΙΓΚ»

Τὸ «φέιντιγκ» παρατηρεῖται συχνότερα στὰ βιομηχανικὰ εἰσαγωγὰ εὐαίσθητο.

Ὁ μοναδικὸς τρόπος θεραπείας τοῦ «φέιντιγκ» — σχετικῶς ἐξέλιξις ἀποτελεσματικὸς — εἶναι ἡ αὐτομάτως ἀλλαγὴ τῆς εὐαίσθησις τοῦ ραδιοφώνου.

Τὸ «φέιντιγκ» παρατηρεῖται συχνότερα στὰ βιομηχανικὰ εἰσαγωγὰ εὐαίσθητο.

Σὲ κύματα μικρότερα τῶν 50 μέτρων, τὸ δυσχερὲς αὐτὸ φαινόμενον συμβαίνει κάθε δύο ἢ τρία δευτερόλεπτα.

Τὸν χειμῶνα, παρατηρεῖται πάντοτε σημαντικὴ βελτίωσις τῶν ραδιοφωνικῶν λήψεων τὸ ἀπόγευμα μετὰ τὴς 2 1/2. Συχνὰ, κατὰ τὴς 5 ἡ λήψις εἶναι τόσο καθαρὴ, ὥστε καὶ τὸ ἑσπέρν.

Τὸ καλοκαίρι, ὅμως, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον. Ἡ ραδιοφωνικὴ λήψις δὲν εἶναι ποτὲ καθαρὴ πρὶν ἀπὸ τὴς 9 τοῦ ἑσπέρν.

ΤΑ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΙΚΑ ΠΑΡΑΣΙΤΑ

Καὶ τώρα ἂς ποῦμε δύο λόγια γιὰ τὰ ἀτμοσφαιρικὰ παρὰσιτα, πού ἀποτελοῦν πραγματικὴ μάστιγα γιὰ τὴν ραδιοφωνίαν. Δὲν ἔχουμε ἀκόμη πῶς παραγίνονται καὶ τὸ πρῶτον πρῶτον εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ τ' ἀποφύγῃ.

Τὰ βιομηχανικὰ παρὰσιτα εἶναι ἰσίως φύσεως μετὰ τὰ ἀτμοσφαιρικά. Ὁφείλονται δὲ στὶς διαδόρους ἡλεκτρικὰς μηχανὰς πού ὑπάρχουν στὴν γειτονίαν (μυτέρ, ἀνορθωτὰς, ρεύματος, μηχανήματα ὑψηλῆς συχνότητος κ.τ.λ.).

Γι' αὐτοῦ τοῦ εἶδους ὅμως τὰ παρὰσιτα ὑπάρχει τρόπος ἐξουδετερώσεως : ἀρκεῖ νὰ τοποθετηθῇ στὸν στῆθος τοῦ μηχανήματος πού τὰ παράγει μιὰ ἀκασιωτὴ, μιὰ εἰδικὴ ἡλεκτρικὴ κατασκευασμένη γι' αὐτὸν ἀποκλειστικῶς τὸν σκοπὸν.

ΣΥΣΚΕΥΑΙ ΜΕ ΜΠΑΤΤΑΡΙΕΣ (Συμμεταρρῆται)

Ὅλοι οἱ κάτοχοι ραδιοφώνου δὲν διαθέτουν ἡλεκτρικὸ ρεύμα καὶ πολλοὶ ἔχουν συσκευὴ πού λειτουργοῦν με μπαταρίας. Συνεπῶς, πρέπει νὰ μιλήσουμε καὶ γι' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ ραδιοφῶνα.

1. ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

Ἡ μπαταρίας πρέπει νὰ τοποθετοῦνται ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ κοντὰ στὴν συσκευή.

Ἡ ἐγκατάστασις τῶν μοντέρνων συσκευῶν, γὰρ στὶς διαφόρους τελειοποιήσεις, εἶναι εὐκόλως τάτη.

Υπάρχουν δύο εἶδων μπαταρίας γιὰ ραδιοφῶνα : Ἡ μπαταρίας γιὰ μικρὰς συσκευῶν καὶ ἡ μπαταρίας γιὰ συσκευῶν πολλῶν λυχνιῶν.

Μπαταρίας γιὰ μικρὰς συσκευῶν

ΚΑΙ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ

ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Υπάρχουν πολλοὶ κανόνες πού καθορίζουν πῶς πρέπει νὰ γίνονται ἡ συστάσεις μεταξὺ ἀνθρώπων προσώπων, χωρὶς νὰ προκαλοῦν παρεξηγήσεις.

Γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγετε αὐτό, ἀρκεῖ νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας τὰ ἑξῆς :

Ὅταν συνιστᾶτε δύο πρόσωπα, πρέπει νὰ προσέξετε νὰ συστήσετε πρόσωπα κατωτέρως θέσεως στὰ ἀνώτερα πρόσωπα, τοὺς νέους στοὺς ἡλικιωμένους, τὸν κύριο στὴν κυρία, τὴν δεσποινίδα στὴν κυρία καὶ στὶς κυρίες. Ποτὲ ἀντιστρόφως.

Ὅταν θέβαται, τυχὴ νὰ εἶναι μόνος τοῦ ἑνὸς κύριου, μπορεῖ νὰ συστηθῇ πρῶτος αὐτός σ' ἕνα συζυγικὸ ζεύγος ἢ στὴν πατέρα. Ἄν ὅμως τὸ ζεύγος ἢ ἡ παρέα εἶναι νεαρὰς ἡλικίας, τότε αὐτοὶ πρωτοσυνιστᾶνται σὲ ἕνα πρόσωπο ἡλικιωμένο.

Ὅταν συνιστοῦμε ἕνα ζεύγος, λέμε πρῶτα τὸ ὄνομα τῆς κυρίας. Ἐνὰς ἀνδρα συνιστᾷ τὴ σύζυγόν του καὶ σὲ κυρίες ἢ σὲ δεσποινίδες πρὶν νῆας ἀπ' αὐτῆν. Ὁ πατέρας συνιστᾷ τὸ γιό.

Ἐάν, ἐνῶ θαδίζουμε σὲ δρόμον μαζί με ἕνα φίλον μας, συναντήσουμε κάποιο γνωριστὸν καὶ πρόσωπον, δὲν θὰ τὸ συστήσουμε ἀμέσως καὶ ἐξαφικὰ σὲ ἐκεῖνον πού μὰς συνοδεύει. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς πρέπει, στὴν ἀρχήν, ν' ἀποτραφεθῇ ἕνα βήμα. Ἄν τυχὴ καὶ σταματήσουμε ἐπὶ κάμμοιο καίρι, κουβεντιάσοντας τότε μόνον γὰρ πρέπει νὰ συστήσουμε καὶ τὸν συνοδὸν μὰς καὶ νὰ διευκολύνουμε νὰ πάρῃ μέρος στὴ συζήτηση.

Ἄν τυχὴ νὰ πάμε σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι μαζί με κάποιο γνωστὸν μὰς, θὰ τὸν συστήσουμε πρῶτα - πρῶτα στὴν οἰκοδέσποιαν καὶ στὸν οἰκοδεσπότη.

Εἶναι ὅμως προτιμώτερον νὰ ἔχουμε εἰδοποιήσει τοὺς φίλους μὰς ὅτι θὰ πάμε σὲ σπίτι τοὺς συνοδεύομεν ἀπὸ ἕνα γνωστὸ μὰς καὶ νὰ τοὺς ἔχουμε ρωτήσῃ ἂν αὐτοὶ δὲν θὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ πολὺ.

Μόλις φθάσῃ οἱ ἔξοι σὲ ἕνα σπίτι, νοῦν τις συστάσεις μεταξὺ τῶν ἀγνώστων προσκεκλημένων. Αὐτὸ ὅμως πρέπει νὰ γίνεται πάντοτε στὸν προθάλαμον ἢ στὸν γάιν.

Μονάχοι μὰς, αὐτοσυνιστώμεθα στὰ πρόσωπα πού, ἐνῶ δὲν τὰ γνωρίζουμε, ἔλθουν σὲ ἐξοδονχοῖο ἢ στὸ τραῖνον νὰ ἀσκήσῃ, εἶναι δυνατόν, καλὸν εἶ ἦταν νὰ πληροφωροῦμε πρῶτα πού εἶναι τὸ πρόσωπον, μετὰ τὸ ὁποῖον συνωμύησαμε.

Σὲ μιὰ ομάδα ἀπὸ πολλὰ πρόσωπα, μποροῦμε νὰ συστήσωμε ἕνα ἄλλο πρόσωπον λέγοντας με δυνατὴ φωνὴ τὸ ὄνομα τοῦ νεοελθόντος. Αὐτὸς ἀποκλίνεται ἐλαφρὰ, καθένας λέει τὸ ὄνομα του καὶ ἡ συστάσις ἔγινε.

Ἡ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Ἡ ἀριθμοῖς τῶν σελίδων τοῦ θεατρικοῦ μὰς παραρτήματος ἐγίνετο λαμβανόμεν, σὲ πρῶτον μὰς φύλλον, ἀπὸ τυπογραφικὸ λάθος. Ἀντὶ, δηλαδή, ν' ἀριθμηθῶν ὡς σελίδες 4, 5, 6 κ.τ.λ., ἠριθμηθῶν ὡς σελίδες 154, 155, 156 κ.τ.λ. Γιὰ νὰ διορθώσῃ τὸ λάθος αὐτό, οἱ ἀναγνώσται μὰς δὲν ἔχουν παρά νὰ «σκεπάσουν», κολλώντας ἐπάνω τοὺς μικρὰ χαρτάκια, τὰ δύο πρῶτα φύλλα τοῦ τριημέρου ἀριθμοῦ κάθε σελίδος. Ἡ σελὶς 154, ἔτσι, θὰ γίνῃ 4, καὶ οὕτω καθέτης. Ἀπὸ τὸ παρὸν τεῦχος ἡ ἀρίθμησης συνεχίζεται κανονικῶς.

ΜΙΚΡΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΟ

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΕΤΟΣ Γεννήσεως	ΕΤΟΣ Θανάτου	ΟΝΟΜΑ	
1788	1857	Αίχεντοφ, Γιοζεφφόν	Ποιητής
1812	1882	Λουερμπάχ, Μπέρτολντ	Μυθιστοριογράφος
1749	1831	Γκαίτε, Γιόχαν φόν	Ποιητής
1791	1872	Γκρίμμ, Β. Κ.	Δραματικός συγγραφέας
1785	1863	Γκρίμμ, Γιόχαν	Φιλόσοφος
1786	1859	Γκρίμμ, Β. Κ.	Φιλόσοφος
1724	1804	Κάντ, Έμμανουελ	Φιλόσοφος
1819	1890	Κέλνερ, Γκόττφριντ	Μυθιστοριογράφος
1777	1811	Κλάιστ, Χ. φόν	Δραματικός συγγραφέας
1724	1803	Κλόπστοκ, Φ.	Ποιητής
1791	1813	Κέρνερ, Κ. Τ.	Παιδαγωγός
1592	1670	Κομένιος	Παιδαγωγός
1646	1716	Λάιμπνιτς, Γκ. Β.	Φιλόσοφος
1729	1781	Λέσινγκ, Γκ. Ε.	Δραματικός συγγραφέας
1483	1546	Λούθηρος	Θεολόγος
1818	1883	Μάρξ, Κάρλ	Κοινωνιολόγος
1733	1815	Μέιερ	Μαθηματικός
1825	1898	Μάγιερ, Κ. Φ.	Ποιητής
1804	1875	Μέριτς, Ε.	Ποιητής
1817	1908	Μόμμσεν, Τέσιον	Ποιητής
1818	1897	Μπούρκχαρντ, Γιόχαν	Ποιητής
1823	1900	Μύλλερ, Φ. Μ.	Φιλόσοφος
1776	1831	Νίμπορ, Μπ.	Ποιητής
1844	1900	Νίτσε, Φ.	Φιλόσοφος
1787	1862	Ούχλαντ, Γ. Α.	Ποιητής
1795	1886	Ρανκ, Α. φόν	Ποιητής
1810	1874	Ρόουτερ, Γ.	Ποιητής
1763	1825	Ρίχτερ, Γ. Π. Φ.	Ποιητής
1875	1926	Ρίχτερ, Ράινερ Μ.	Ποιητής
1779	1859	Ρίχτερ, Κάρλ	Ποιητής
1788	1866	Ρίχτερ, Φ.	Ποιητής
1494	1578	Σάξ, Χάιν	Ποιητής
1779	1861	Σάξ, Φ. Κ. φόν	Ποιητής
1779	1886	Σέφφελ, Γ. φόν	Ποιητής
1759	1805	Σίλλερ	Ποιητής
1767	1845	Σλέγκελ, Α. Β.	Κριτικός
1768	1834	Σλάιερμαχερ, Φ.	Θεολόγος
1822	1892	Σλίμαν, Χ.	Αρχαιολόγος
1788	1860	Σοπενχάουερ, Άρθουρ	Φιλόσοφος
1857	1928	Σούντερμαν, Χέρμαν	Δραματικός συγγραφέας
1834	1896	Τράιτσκι, Χ. φόν	Ποιητής
1762	1814	Φίτς, Γ. Γκ.	Ποιητής
1851	1930	Χάρνακ, Α. φόν	Ποιητής
1813	1863	Χέμπελ, Φ.	Ποιητής
1770	1831	Χέγκελ, Γκ. Β. Ρ.	Φιλόσοφος
1797	1856	Χάινε, Χένρικ	Ποιητής
1829	1884	Χίλντεμπραντ, Κάρλ	Ποιητής
1798	1874	Χόφμαν, Α. Χ.	Ποιητής
1769	1859	Χούμπολντ, Α. φόν	Φιλόσοφος
1767	1835	Χούμπολντ, Β. φόν	Φιλόσοφος

Οι πλουσιότεροι άνθρωποι της Αγγλίας

Σήμερα, οι πλουσιότεροι άνθρωποι της Αγγλίας είναι διηρημένοι σε δύο στρατόπεδα: Από το ένα μέρος έχουμε τους εκατομμυριούχους της οικογενείας Ουέλλς και από το άλλο τους εκατομμυριούχους της οικογενείας Κώτς.

Τα μέλη της οικογενείας Ουέλλς ασχολούνται όλα με την καπνοβιομηχανία και αποτελούν ένα κολλοσιαίο συγκρότημα — το μεγαλύτερο του κόσμου — που προμηθεύει τα περισσότερα σιγαρέτα που καταναλώνονται στην Βρετανική Αυτοκρατορία. Ο σέρ Τζωρτζ Άλφρεντ Ουέλλς είναι κάτοχος περιουσίας 5.500.000.000.000. Ο Χ. Ο. Ουέλλς 3.000.000.000.000. Ο Φ. Μ. Χ. Ουέλλς 2.900.000.000.000. Ο σέρ Φρέντερικ Ουέλλς 1.800.000.000.000. Ο σέρ Έντγουιν Π. Ουέλλς 1.500.000.000.000. Ο Χ. Χ. Ουέλλς 1.600.000.000.000. Ο λόρδος Ουίντερστοκ 1.500.000.000.000. Ο Κ. Χάμιλτον Φέλλουος 1.100.000.000.000. Ο Κ. Ντάγκλας Χάμιλτον 1.000.000.000.000. Ο σέρ Έντγουιν Τσάνιγκ Ουέλλς 600.000.000.000.

Ο Άρθουρ Στάνλεϊ Ουέλλς, που πέθανε πέρυσι άφησε περιουσία 1.800.000.000.000. Ο Τζωρτζ Βέρνον Πρόκτορ Ουέλλς που πέθανε το 1931, 1.100.000.000.000.

Η οικογένεια Κώτς, που έχει καταστήσει μονοπώλιο της την αγγλική θησαυροφυλάκ, είναι πασίγνωστες κι' εδώ ή κλωστής Coats, δεν ύστερεί σε εκατομμύρια. Η συνολική περιουσία των μελών της υπολογίζεται σε 11.200.000.000.000.

Ο Ο. Ο. Κώτς άφησε στους κληρονόμους του 2.250.000.000.000. Ο λόρδος Γκλεντάναρ 3.000.000.000. Ο Πίτερ Κώτς 1.400.000.000.000. Ο σέρ Τζάιμς Κώτς 1.000.000.000.000. Ο ταγματάρχης Άντριου Κώτς 1.900.000.000.000.

Φυσικά, εκτός από τους Ουέλλς και τους Κώτς υπήρξαν και υπάρχουν πολλοί άλλοι δισηκατομμυριούχοι στην Αγγλία.

Ο σέρ Ντέβιντ Γιούλ έζησε στους κληρονόμους του 11.500.000.000.000. Ο Τσάρλς Μόρριςον 6.300.000.000.000. Ο λόρδος Άιθελ 6.300.000.000.000. Ο σέρ Τζόν Έλλερμαν 17.000.000.000.000.

Μεταξύ των πλουσιωτέρων γυναικών της Αγγλίας, ή μες Γιούλ και ή λαίδη Χάτσον κρατούν τα σκήπτρα (3.300.000.000.000 ή καθέμία) κατόπιν έρχονται ή λαίδη Γκράντμαν 1.500.000.000.000, ή λαίδη Μουντιντάν (1.100.000.000.000), ή λαίδη Λάντλου (1.100.000.000.000), ή μες Πίκο (1.100.000.000.000) και Κ. Σαιντζωρτς (1.100.000.000.000).

ΤΑ ΡΕΚΟΡ ΤΩΝ ΠΟΛΙΚΩΝ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΕΩΝ

(Στην πρώτη στήλη κάθε πίνακος αναγράφεται το όνομα του άρχηγου της εξερευνητικής αποστολής, στη δεύτερη το έτος της εξερευνήσεως, στην τρίτη το πλησιέστερο σημείο του Βορείου Πόλου, όπου κατώρθωσε να φθάσει ή αποστολή, στην τετάρτη το όνομα του τόπου όπου βρίσκεται αυτό το σημείο και, τέλος, στην πέμπτη, ή έθνικότης του άρχηγου της αποστολής)

ΟΝΟΜΑ ΑΡΧΗΓΟΥ	ΕΤΟΣ	Βόρ. Πλάτος	ΟΝΟΜΑ ΤΟΠΟΥ	Έθνικότης
Τζών Ντέιλις	1587	72ο 12'	Δυτική Γροιλανδία	Άγγλος
Ουίλλιαμ Μπάρενς	1596	79ο 49'	Σπιτσβέργη και Γροιλανδική Θάλασσα	Άλλανδος
Χένρι Χάιντον	1607	80ο 23'	»	Άλλανδος
Χένρι Χάιντον	1616	77ο 45'	Νήσοι Έλλεσμιρ	Άγγλος
Πλοίαρχος Φίπς	1617	80ο 48'	Σπιτσβέργη και Γροιλανδική Θάλασσα	Άγγλος
Σκόρρεμπάι ο Πρεσβύτερος	1773	81ο 30'	»	Άγγλος
Σέρ Ο. Ε. Πάρρυ	1806	82ο 45'	Βόρειος Σπιτσβέργη	Άμερικανός
Ο. Μόρτον	1827	78ο 45'	Άκρωτήριο του Συντάγματος	Άγγλος
Σέρ Ε. Α. Ίνγκλεφιλντ	1854	78ο 28'	Πορθμοί του Σμιθ	Άμερικανός
Δρ. Ι. Ι. Χέις	1859	81ο 35'	Άκρωτήριο Λίμπερ, Γη του Γκρίνελ	Άγγλος
Βαρόνος Νόρτενσεμκιοντ	1861	81ο 42'	Σπιτσβέργη	Άμερικανός
Πλοίαρχος Κ. Φ. Χάλλ	1868	82ο 11'	Κόλπος Δόξα τω Θεώ	Άμερικανός
Ι. Πέιερ	1871	82ο 11'	Γη του Φραγκίσκου Ίωσήφ	Άμερικανός
Α. Χ. Μάρκχαμ	1873	81ο 50'	Γη του Γκρίνελ	Άγγλος
Ι. Β. Λόγκουντ και στρατηγός Μπρέιναντ	1875	83ο 20'	Άκρη Γροιλανδίας	Άμερικανός
Ναύαρχος Ροβέρτος Ε. Πέρι	1882	83ο 24'	»	Άμερικανός
Φρέντλιντ Νάνσεν	1892	83ο 27'	»	Νορβηγός
Φ. Τζάκσον	1893 - 1895	86ο 14'	Γη του Φραγκίσκου Ίωσήφ	Άγγλος
Πλοίαρχος Κάν	1894 - 1897	86ο 14'	»	Ιταλός
Ναύαρχος Ρ. Πέρυ	1900	81ο 20'	»	Άμερικανός
Αποστολή Ζίγκλερ	1902	86ο 34'	Γη του Γκρίνελ	Άμερικανός
Ναύαρχος Ρ. Πέρυ	1904	84ο 17'	Γη του Φραγκίσκου Ίωσήφ	Άμερικανός
Ναύαρχος Ρ. Πέρυ	1906	82ο 4'	Γη του Φραγκίσκου Ίωσήφ	Άμερικανός
Ναύαρχος Ρ. Πέρυ	1909	87ο 6'	Βόρειος Γροιλανδία	Άμερικανός
Πλοίαρχος Α. Άμουνσεν	1906	87ο 6'	Βόρειος Γροιλανδία	Άμερικανός
Πλοίαρχος Ρ. Ε. Μπέρντ	1925	87ο 44'	Βόρειος Πόλος, μέσω Σπιτσβέργης (άεροπ.)	Άμερικανός
Αποστολή Άμουνσεν - Έλλσγουρθ - Νόμπιλε	1926	90ο	Βόρειος Πόλος, μέσω Σπιτσβέργης (άεροπ.)	Άμερικανός
Πλοίαρχος Τ. Ουίλκινς	1926	90ο	Βόρειος Πόλος, μέσω Σπιτσβέργης (άεροπ.)	Άμερικανός
Στρατηγός Ουίλντντ Νόμπιλε	1928	84ο	Βόρειος Πόλος, μέσω Σπιτσβέργης (άεροπ.)	Άμερικανός
150 - Α. Ο. Δ. Ο.	1928	90ο	Βόρειος Πόλος, μέσω Σπιτσβέργης (άεροπ.)	Άμερικανός

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΕΤΟΣ Γεννήσεως	ΕΤΟΣ Θανάτου	ΟΝΟΜΑ	
1079	1142	Άβελάρδος, Πέτρος	Φιλόσοφος - Θεολόγος
1717	1773	Ντ' Αλαμπέρ	Φιλόσοφος
1828	1905	Βέρν, Ίουλιος	Μυθιστοριογράφος
1799	1863	Βινύ, Άλφρέδος ντε	Ποιητής
1431	1484	Βιλλόν, Φρανσουά	Ποιητής
1694	1778	Βολταίρος (Φ. Μ. Άρουέ)	Φιλόσοφος - Συγγραφέας
1787	1874	Γκιζό, Φρανσουά	Ίστορικός
1822	1896	Γκονκούρ, Έδμόνδος ντε	Μυθιστοριογράφος
1830	1870	Γκονκούρ, Ίουλιος ντε	Μυθιστοριογράφος
1811	1872	Γκωτιέ, Τεοφίλ	Ποιητής
1803	1870	Δουμάς, Άλξ. (πατήρ)	Μυθιστοριογράφος
1824	1845	Δουμάς, Άλξ. (υιός)	Δραματικός συγγραφέας
1857	1915	Έρεντιά, Ζοζέ ντε	Ποιητής
1842	1905	Ζουανβίλ, Ζαν	Χρονικογράφος
1274	1319	Ζουμπέρ, Ίωσήφ	Ίστορικός
1734	1824	Ζολά, Έμιλ	Μυθιστοριογράφος
1840	1902	Καλβίνος, Ίωάννης	Θεολόγος
1509	1564	Καπύ	Δραματικός συγγραφέας
1557	1922	Κάρλος της Όρλεάνης	Ποιητής
1803	1465	Κινέ, Έντγκαρ	Ίστορικός
1445	1509	Κομιν, Φίλιππος	Χρονικογράφος
1798	1857	Κόντ, Λιγούστος	Φιλόσοφος
1743	1794	Κοντόρσ, Μαρκήσιος ντε	Φιλόσοφος
1767	1830	Κονσταν, Μπεζανμέν	Συγγραφέας
1842	1908	Κομπέ, Φρανσουά	Ποιητής
1606	1684	Κορνήλιος, Πέτρος	Δραματικός συγγραφέας
1792	1867	Κουζέν, Βίκτωρ	Φιλόσοφος
1674	1728	Κρεμπιγιόν	Ποιητής
1854	1928	Κυρέλ, Φρανσουά ντε	Δραματικός συγγραφέας
1769	1832	Κυβιέ, Ζωρζ	Φυσιοδίφης
1815	1898	Λαμπέρ, Έμιλ	Δραματικός συγγραφέας
1530	1563	Λα Μπασσέ, Έτιέν ντε λα	Ίστορικός
1615	1696	Λα Μπουγιέρ, Ζαν ντε λα	Ίστορικός
1790	1869	Λαμάρτιν, Άλφονς ντε	Ποιητής
1814	1894	Λε Κόντ ντε Λιλ	Ποιητής
1853	1914	Λεμαίτρ, Ζούλ	Κριτικός
1850	1923	Λοτι Πιέρ	Μυθιστοριογράφος
1635	1719	Μαιντενόν, (Κυρία ντε)	Μυθιστοριογράφος
1763	1852	Μαίστρ, Ξαβιέ ντε	Μυθιστοριογράφος
1658	1715	Μαλέρμ	Ποιητής
1495	1544	Μαλλεμπράνς	Ποιητής
1668	1763	Μαρά, Κλεμάν	Δραματικός συγγραφέας
1803	1870	Μαριέ, Προσπέρ	Μυθιστοριογράφος
1798	1874	Μισελέ, Ζούλ	Ίστορικός
1796	1884	Μινιέ	Ίστορικός
1622	1673	Μολιέρος	Δραματικός συγγραφέας
1533	1592	Μονταίν, Μισέλ	Ίστορικός
1689	1755	Μοντεσκιέ, Κάρλος ντε	Ίστορικός
1759	1850	Μπαλζάκ, Ονορέ	Ίστορικός
1823	1891	Μπαρβίλ, Τεοντόρ ντε	Μυθιστοριογράφος
1862	1923	Μπαρρές, Μωρίς	Μυθιστοριογράφος
1528	1577	Μπελλώ, Ρεμό	Ποιητής
1780	1857	Μπερανζέ, Πιέρ	Ποιητής
1827	1907	Μπερελό, Μαρσελίν	Ποιητής
1636	1711	Μπουαλλώ, Νικόλαος	Ποιητής
1825	1901	Μπουσιέ, Άνρι ντε	Ποιητής
1627	1704	Μπουσνέ, Ι. Β.	Δραματικός συγγραφέας
1845	1921	Μπουτρού, Έμιλ	Θεολόγος - Ίστορικός - Ρητωρ
1867	1926	Μπουαζέ, Ρενέ	Φιλόσοφος
1707	1788	Μπουφόν, Ζωρζ	Μυθιστοριογράφος
1732	1799	Μπουρσάι, Π.	Μυθιστοριογράφος
1821	1867	Μπωντελάι	Φυσιοδίφης
1810	1857	Μυσσέ, Άλφρεντ ντε	Δραματικός συγγραφέας
1850	1893	Μωπασσάν, Γκυ ντε	Ποιητής
1596	1650	Ντεκάρτ, Ρενέ (Καρτεσιος)	Ποιητής
1713	1784	Ντιντερό, Ντενί	Φιλόσοφος
1840	1807	Ντιντερό, Άλφονς	Φιλόσοφος - Εγκυκλοπαιδικός
1802	1885	Ουγκώ, Βίκτωρ	Μυθιστοριογράφος
1848	1907	Ουισμαν, Ζορές	Μυθιστοριογράφος
1839	1903	Παρί, Γκαστόν	Φιλόσοφος
1623	1662	Πασκάλ, Μπλίζ	Ποιητής
1822	1895	Παστέρ, Λουί	Φυσικός
1624	1693	Πελισσόν	Ίστορικός
1769	1828	Πικάρ	Δραματικός συγγραφέας
1854	1912	Πουανκαρέ, Άνρι	Μαθηματικός
1814	1867	Πονσάρ	Δραματικός συγγραφέας
1849	1930	Πόρτο - Ρίς	Δραματικός συγγραφέας
1697	1765	Πρεβό (Άβέας)	Μυθιστοριογράφος
1495	1553	Ραμπελαί, Φρανσουά	Συγγραφέας - Ίστορικός
1630	1699	Ρακίνας, Ζαν	Δραματικός συγγραφέας
1573	1613	Ρενέ, Μανυρέν	Ποιητής
1823	1893	Ρενάν, Έρνέστ	Ίστορικός - Κριτικός
1849	1926	Ρισπέν, Ζαν	Ποιητής
1613	1680	Ροσφοουά (Δοξέ ντε λα)	Ποιητής
1524	1585	Ρονσάρ, Πιέρ ντε	Ποιητής
1868	1918	Ρουσσώ, Έντμον	Ποιητής
1760	1836	Ρουζέ ντε Λιλ	Συγγραφέας - Ποιητής
1812	1778	Ρουσσώ, Ζαν - Ζακ	Συγγραφέας - Φιλόσοφος
1767	1865	Σκρίμτ, Φύγιος	Δραματικός συγγραφέας
1737	1814	Στάλ (Κυρία ντε)	Μυθιστοριογράφος
1675	1755	Σαιν-Πιέρ, Μπερνάρ ντε	Μυθιστοριογράφος
1839	1907	Σαιν - Σιμόν	Ίστορικός
1804	1869	Σουλζύ - Προυντόμ	Ποιητής
1567	1622	Σαιντ - Μπρέ	Κριτικός
1804	1876	Σάλλ ("Άγ. Φρ. ντε λα)	Θρησκευτικός - συγγραφέας
1768	1842	Σάντ, Ζωρζ	Μυθιστοριογράφος
1626	1696	Σατωμπριάν, Φρ.	Συγγραφέας
1762	1796	Σεβινιέ, (Κυρία ντε)	Επιστολογράφος
1804	1857	Σενί, Άνδρέας	Ποιητής
1795	1856	Σι, Εδμόνδος	Μυθιστοριογράφος
1828	1839	Τιέρρι, Άλκυστις	Ίστορικός
1797	1877	Ταίν, Ίππολυτος	Ίστορικός
1621	1695	Τιέρ, Άντολφ (Θιέρσος)	Μυθιστοριογράφος
1844	1924	Φονταίν, Ζαν ντε λα	Μυθιστοριογράφος
1651	1715	Φράνς Άνατόλ	Συγγραφέας
1821	1890	Φενελόν	Μυθιστοριογράφος
1821	1890	Φεγιέ, Οκτάβ	Μυθιστοριογράφος
1337	1410	Φλωμπέρ, Γκυστάβ	Χρονικογράφος
1820	1880	Φρουασάρ Ζαν	Δραματικός συγγραφέας
		Ώζιέ, Έμιλ	

ΤΟ ΞΕΡΑΤΕ;

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΟΥ

Έτελειώσε ! Το επισκεπτήριο παρήκμασε ! Και δεν έφυνε μὲν ἀκόμη ἀπὸ τὴν καθημερινήν χρῆσιν, ἐπὶ αὐτῇ οὖν πᾶς νὰ ἔχη τὴν παραμικρὴ καλλιτεχνικὴν ἀξίαν. Ὀλοκλήρῃ ἐκείνη ἡ «μικρὴ χαλκομνηστὴ» πού ἀλλοτε, μένον καὶ τοῦ 17ου αἰῶνος, διαπρόσθεσε τὴν μεγαλοπρέπειαν, τὰρα πᾶς κατήντησε νὰ γίνῃ ἕνα ἐξοχότατο τετράγωνον καρτάνκι, λευκὸ συνήθως, πού ἔχει τυπωμένον ἐπάνω του τὸ δόγμα, τὸ ἐπώνυμον καὶ τὴν διεύθυνσιν κάποτε μαζὶ με τοὺς τίτλους καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου τοῦ κατόχου του.

Κι' ὅμως δὲν ἦταν πάντα ἔτσι. Τὸ ὠφελιμώτατον αὐτὸ χαρτονάκι ἔχει μὴ μεγάλη ἱστορία, μὰ ἱστορία πού κατ'ὀρθωσεν νὰ ἀντιστάσῃ ἀκόμη καὶ στὴ βύελλα τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.